

முதற் பதிப்பு : சுதந்திரத் திருநாள் 1936

இரண்டாம் பதிப்பு : மே, 1981

8-5-81 புதுவைக் கம்பன் விழாவில்
வெளியிடப் பெற்றது.

திருநாவுக்கரசு தயாரிப்பு

181543
5363

விலை ரூ. 7-00

அச்சிட்டோர் :
முவேந்தர் அச்சகம்,
சென்னை-14,

புதிப்புரை

கல்விக் கடல் உயர்திரு. எஸ். கே. இராமராஜன் அவர்களின் காவியமான 'மேகநாதம்' என்ற இலக்கியச் சுவை நிரம்பிய நூலை வானதி பதிப்பகத்தில் வெளியீடுவதை மிகப் பெருமையாகக் கருதுகிறேன்.

உயர்திரு எஸ். கே. இராமராஜன் அவர்கள், மாபெரும் கவிஞர்; கல்விக்கடல் என்று அறிஞர்களால் போற்றப்படுபவர். கம்பமா காவியத்தில் ஊறித் திளைத்தவர். நடமாடும் பல்கலைக் கழகம் என்று பேரறிஞர்கள் அவரைப் பாராட்டுகிறார்கள்.

அப்படிப்பட்ட தமிழறிஞர் ஒருவரின் மாபெரும் படைப்பான "மேகநாதம்" உங்கள் கரங்களில் தவழ்ந்து அலங்கரிக்கிறது.

கம்பமாகாவியத்தில், வரும் முக்கிய பாத்திரமான இந்திரஜித்தே மேகநாதன். அவனுடைய வீரமும் தீரமும் படிப்போரை மெய்சிவிர்க்க வைக்கும்.

தமிழ்ச்சுவை நிரம்பிய இந்த நூலை வெளியிட அனுமதி கொடுத்த நூலாசிரியர் அவர்களுக்கும், குறுகிய காலத்தில் அச்சிட்டுக் கொடுத்த மூவேந்தர் அச்சகத்தார்க்கும் வரவேற்கத் துடிக்கும் வாசகர்களுக்கும் எங்களை நன்றி.

சென்னை-17

6-5-81

ஏ. திருநாவுக்கரசு

வானதி பதிப்பகம்

அணிந்துரை

நண்பர் எஸ்.கே. இராமராசன் அவர்கள் கம்பன் புகழ் பாடிக் கண்ணித்தமிழ் வளர்க்கும் அன்பர் திருக்கூட்டத்தில் ஒருவர். தமிழ் மொழியிடத்து ஆராக்காதல் பூண்டொழுகு பவர். இலக்கண இலக்கியங்களை முறையாகப் பயின்ற கல்வியாளர் கல்வியின் பயனாய் நல்லொழுக்கமும் தெய்வ சிந்தனையும் நிரம்பியவர். நன்றே நினைந்து குணமே மொழியும் நற் செயலாளர். நோக்கம் மட்டுமின்றிப் போக்கும் சிறப்புற்ற பண்பாளர். பண்டைய பெருமக்களின் நன்னூல்களைப் பக்தி சிரத்தையுடன் ஓதி இன்புறுபவர். முன்னையோர் கண்ட முறைக்கு முரண்படாவாறு பின்னையோர் வேண்டும் புதுமைகளைத் தழுவி நிற்கும் சால்பினர். பன்னூற் பயிற்சியும் செய்யுள் இயற்றும் ஆற்றலும் உடையவர். கவியரங்கம் பலவற்றில் பங்கு கொண்டு பாராட்டுப் பெற்றவர். சிறு பிரபந்தங்களுகவும் இவர் கவிதை உருப்பெற்றிருக்கின்றன.

இத்தகைய நற்பண்புகளால் எல்லோருடைய அன்புக்கும் நன்மதிப்புக்கும் உரியவராக விளங்கும் அன்பர் இராமராசன் அவர்களின் ஆக்கம் இந்த 'மேகநாதம்'. மேகநாதனின் இறுதிக் கட்டத்து நிகழ்ச்சி ஒன்றைச் சித்தரித்துக் காட்டுவது இந்நூல். பழைய பாத்திரங்கள் பழைய கதை; யாப்பும் பழையதே. ஆனாலும் புத்தியிற் பெற்றுப் பிறங்குகின்றன. அதாவது பழமணிகளை வேகடம் செய்து ஒளியூட்டி அறம் என்னும் பொறசரட்டில் அழகுறக் கோத்து அமைத்திருக்கிறார் நூலாசிரியர். நூல் முழுவதிலும் அந்த அறச்சரட ஊடுருவிச் செல்வதைக் கற்போர் நன்குணரக் கூடும். இனி நூலினுட் செல்வோம்.

போர்க்களம் புகிக்குத் தோல்வி என்னும் புதியதோர் அனுபவத்துடன் மீண்ட மேகநாதன் நேரே இராவணனை அடைந்து பலவாறு அறங்காட்டி வாதிடுகிறான்: "திருத்து நல் அறத்தினோடு சானகி கற்பும் அண்ணார்(ராம-லட்சுமணர்) தலைகளைக் காத்தலானே" வெற்றி அவர்க்கே என்றெல்லாம் பன்னிப் பன்னிப் பலவாறு எடுத்துரைக்கிறான். என்னதான் எடுத்துக் காட்டியும் "மூர்க்கனும் முதலையும் கொண்டது விடார்" என்னும் முதுமொழியே உண்மையாயிற்று. தேவியைவிட வொண்ணாறுக்காய்ச் செருக்களத்து எதிர்ந்து ஆவியைவிட இசைந்து மீள்கிறான் மேகநாதன் தன் தனி மனைக்கு.

மேகநாதனின் ஆரூயிர்த்தலைவி சுலோசனையோ இங்கு பேரறச் செல்வியாகப் பிறங்குகின்றான். மேகநாதன் போர்களம் புகுவதைத் தடுக்கின்றான் அவள். சுலோசனை அறம் நிறை நெஞ்சின் திறமறிபவனன்றோ மேகநாதன்? எனவே,

“கயல்வெருவும் அயல்விழியாய்!

கரும்கடல் சூழ் பெரும் புவியில்

உயிர் அணையார் போர்க்குஏகின்

உறுதுயரம் உள் அடக்கிப்

பயில்வென்றி உறுக எனப்

பராவுதே மகளிர்க்குச்

செயிர்தீர்ந்த அறம் என்று

தெரிந்தும்நீ மறந்தனையோ?”

என்பன போன்ற வினாக்களைப் பொழிந்து தள்ளியே சுலோசனையைத் திணரடித்துவிடலாம் என்று கருதுகிறான் மேகநாதன். அறங் கடைப்பிடித் தொழுகும் சுலோசனையை, அந்த அறம் என்ற சொல் தளரச் செய்யாமல் கிளரச் செய்துவிட்டது.

“குன்று அனையாய்! அறம் வேட்டுக்
 கொடும் சமரத்து ஏகுவையேல்
 வந்துயரம் ஒருகோடி
 வந்தாலும் பொறை கொள்வேன்;
 ஒன்றியநல் அறம் நீத்தும்,
 உலவாத பழிசுமந்தும்
 புன்தொழிலில் புகுந்தக்கால்
 பொறைகொள்ள வல்லேனே”

என்றெல்லாம் விடையிறுத்து ‘அறங்கடந்து ஆண்மையில்லை’ என்பதைத் தெள்ளத் தெளிய உணர்த்துகின்ற அருமை அறிந்தின்புறற்பாலது. “வனிதையர்க்கு ஆகநல் அறத்தின் மாண்பெலாம்” என்ற கம்பன் வாக்கு அல்லது வாழ்த்து எவ்வளவு நன்றாகச் சுலோசனையார் மாட்டுப் பலித்திருக்கிறது என்று மகிழ்கிறோம்.

“வென்று மீளேன்” என்றியம்பிப் போர்க்களம் போந்த மேகநாதன் வீர சுவர்க்கம் அடைந்துவிட்டான். ஆருயிர்க் காதலனைப் பறிகொடுத்த அறச்செல்வி சுலோசனை தீப்பாய்கிறான். அதற்கு முன் தோழிமார்களிடம் இறுதி விடைபெற்றுக் கொள்ளும்போது அவள் வாயிலிருந்து வெளிப்படும் உரை வெறும் பிரிவுரையாக இன்றி அற உரையாகவே அமைகிறது.

“பொற்புடையீர்! நீவிர்எல்லாம் உலகு அனைத்தும்
 ஏத்துஎடுப்பப் பொலிந்து தெய்வக்
 கற்புநெறி பிறழாது வாழ்ந்திடுமின்!
 அன்பர்உளம் கவர்ந்து அன்றார்க்கு
 நற்பயனைத் தந்திடுமின்! இறைவடிவாம்
 அன்புக்கொடு நடமின்! உள்ளப்
 பற்பமலர் சிதையாது காத்திடுமின்!
 அறத்தேவைப் பணிந்து நில்மின்!”

சங்கத்துச் சான்றோர் பாடல்கள், திருக்குறள், முத்தொள் ளாயிரம், சிந்தாமணி, சிலப்பதிகாரம், திவ்வியப்பிரபந்தம் முதலான தமிழ்ச் செல்வங்களின் கருத்துக்களும், சொற் றொடர்களும், ஆங்காங்கே ஒளிவிடக் காண்கின்றோமாயி னும் எள்ளினுள் எண்ணெய் போல் நூலுள் கம்பனே நீக்க மற நிறைந்திருக்கிறான்.

நாவீறன் கம்பனுக்கே வணக்கமும் வாழ்த்தும் கூறும் ஆசிரியர், 'வாழி சானகி! வாழி இராகவன்! வாழி நல்லறம்!' என்ற கம்பன் வாக்காலே நூலை நிறைவு செய்யும் பாங்கி லிருந்தும் ஆசிரியர்க்குக் கம்பன் மீதும் அறத்தின் மீதும் உள்ள உறுதியான பிடிப்புத் தெள்ளிதிற் புலனாகின்றது.

அன்னை கலைமகளின் அருளாலே அறங் கடைப்பிடித் தொளிரும் ஆசிரியரும், அவர் நூலும் தமிழ் மக்களின் அன்புக்குப் பாத்திரமாக இலங்க வேண்டும் என்று நானும் அன்பர் பல்லோருடன் வேண்டிக் கொள்ளுகிறேன்.

கம்பன் கழகம்.
காரைக்குடி.
10-8-56

அன்பும் பணிவுள்ள,
சா. கணேசன்

ஓம்

திருவழுந்தூர் வரு தேசிக! போற்றி!

வணக்கம்.

முதற்பதிப்பின் முன்னுரை

இலங்கையம்பதியை வீரமாநகர் ஆக்கியவன் மேகநாதன். இவன் இராவணனுடைய புதல்வன். இந்திரனையே புறம் கண்டவன். அதனால் “இந்திரஜித்தன்” என்ற விருது பெற்றவன். இவ்வீரமகனைப் பற்றிக் கூறுவதே “மேகநாதம்” என்னும் இந்நூல்.

கவிராஜபண்டிதர் ஜெகவீரபாண்டியனார் வீரபாண்டியனைப் பற்றிப் பாடிய—தேனினுமினிய தீஞ்சுவை சான்ற-பாரகாவியம்—வீரபாண்டியம் எனப்பெயர் பெற்றூறி போல இந்நூல் மேகநாதனைப் பற்றிக் கூறுவதால் “மேகநாதம்” எனப் பெயர் பெற்றது.

இந்நூல் நான்கு இலம்பகங்களாகப் பகுக்கப்பட்டுள்ளது. இக்காப்பியத்தலைவர்கள் மேகநாதனும், கலோசனையும் ஆவார்கள்.

யான் இந்நூலைப் பத்து ஆண்டுகட்கு முன்பு பாடி முடித்தேன். இதுவரையிலும் யோக நித்திரையில் இருந்தது. இப்போதுதான் பூபாள ராகம் பாடுகிறேன். உறங்கும் பெருமாள் உலாவும் பெருமாள் ஆகிச் சேவை தருகிறது.

இந்நூல் 22-8-64 ஆம் தேதி கருவூர் பொது சமய சன்மார்க்க சபையில் அரங்கேற்றப்பட்டது. ஆசிரியர்கள்

பாராட்டினர். ஊக்கம் தந்தனர். அப்போதுதான் இந்நூல் வெளியிட வேண்டும் என்னும் ஆர்வம் எனக்கு உண்டாயிற்று. சங்கத்தார் அண்பை என்றும் மறவேன்.

இந்நூலுக்கு அணிந்துரை வழங்கவேண்டும் என்று அண்ணன் திரு. சா. கணேசன் அவர்களிடம் வேண்டிக் கொண்டேன். அன்போடு தருவதாக வாக்களித்தனர். பரிவோடு தந்தனர். அவர்கள் என்பால் கொண்ட பெருங்கருணைக்கு யான் என்றும் கடமைப்பட்டுள்ளேன்.

மயிலைத் தொல்காப்பியர்—பன்மொழிப் புலவர்—திரு V. வேங்கடராஜுலு ரெட்டியார் அவர்கள் திருவடியில் இந்நூலைப் பணிவுடன் சமர்ப்பணம் செய்கிறேன். அவர்கள் என்பால் கொண்ட பேரருட்கு அறிகுறியாக இந்நூல் நின்று நிலவ வேண்டும் என்பது என் விருப்பம்.

இவ்வெளியீட்டால் வரும் ஊதியம் வரகூர் உயர்நிலைப் பள்ளிக் கட்டிட நிதிக்கு உரியது. ஆதலால் அன்பர்கள் “விடை அதிகம்” எனக் கூறமாட்டார்கள் என்று நம்புகிறேன்.

இந்நூலை அழகுற அச்சியற்றித் தந்த கருணாநிதி மின்சக்தி அச்சக அதிபர் திரு T. K. குமரேசன் அவர்கட்கு என் அன்பு உரித்தாகுக.

இந்நூலை ஆதரித்து ஊக்கம் தருமாறு அன்பர்களைக் கேட்டுக் கொள்கிறேன்.

வாழிய! செந்தமிழ்!

இங்ஙனம்

S. K. இராமராசன்

“கம்புராமன்”

கம்ப நிலையம்
வேலூர் (சேலம்)
சுதந்திரத்திருநாள் 1956

இரண்டாம் பதிப்பின் முன்னுரை

நன்றியுரை

மேகநாதம் 1956-ஆம் வருடம் சுதந்திரத் திருநாள் அன்று (வரகூர்-நம் பெருமாள் மன்றத்தின் வாயிலாக) வெளியாயிற்று. அப்பதிப்பு சில மாதங்களிலேயே விற்கப் பட்டது. அடுத்த பதிப்பைப் பற்றிச் சிந்திக்காமலேயே இருந்தேன்.

இந்த நூலைக் கண்ணூற்ற அமரர் ஐயம் பெருமாள் கோனார் அவர்கள் தம்முடைய (10-ஆம் வகுப்பு) நூலில் மேகநாதத்தில் இருந்து (சுமார்) 25 பாடல்களைச் சேர்த்து அடியேனுக்கு ஊக்கம் ஊட்டினார். அவரைப் பின்பற்றி வேறுபல அன்பர்களும் மேகநாதத்தைத் தங்கள் தங்கள் நூல்களில் சேர்த்துக் கொண்டனர். அவர்களுடைய அன்பை என்றும் மறவேன்.

அருமைச் சகோதரர் புதுவைத் திருவாளர் வித்துவான் அ. அருணகிரி அவர்கள் இந்தப் பாடல்களை மாணவர் களுக்குக் கற்பிக்கும் வாய்ப்புப் பெற்று எளியேன் மேல் மிக்க அன்பு பூண்டார். அவர்கள் என்பால் தொடர்பு கொள்ளச் செய்தது இந்தச் சிறிய நூலே.

திருவாளர் அ. அருணகிரி அவர்கள் அடிக்கடி இந்த நூல் வெளி வரவேண்டும் என்று வற்புறுத்தி வந்தார். இந்த

நூல் இரண்டாம் பிறப்பைப் பெறச் செய்த (உபநயனம்) என் அருமைச் சகோதரர் அ. அருணகிரிக்குத் தலையலால் கைம்மாறு இல்லேன்.

இந்தக் காலம், இலக்கியம் மதிப்பிழந்து ஒதுங்கி வேடிக்கை பார்த்துக் கொண்டிருக்கும் காலம். இந்தக் காலத்தில் வானதி பதிப்பக உரிமையாளர், திருவாளர் ஏ. திருநாவுக்கரசு அவர்கள் மேகநாதத்தை வெளியிட முன் வந்தார். நான் அவருடைய தைரியத்தைப் பாராட்டுகின்றேன். வாழ்த்துகின்றேன். அவருக்கு இத்தகைய—ஒதுங்கிக் கொண்டுள்ள—நூல்களை வெளியிட நிரம்பிய செல்வத்தை வழங்கும்படியாக என்னுடைய தாயான மகாலட்சுமியிடம் பிரார்த்தித்துக் கொள்கிறேன்.

இந்நூல் வெளிவர உதவியவர் பலர். இதன் மூலப் பகுதியை அழகிய வடிவில் எழுதிக் கொடுத்தவள் என் துணைவி திருமதி ஆர். விஜயகௌரி. அவளே பல திருத்தங்களும் செய்தாள். அது நன்றாக இருந்ததால் ஏற்றுக் கொண்டேன்.

வில்லியைச் செங்காக்குரிசில் (கடைசிப் பாட்டு) என்பது பழைய பாடம். என் துணைவி வில்லியல் என்று மாற்றினாள். 'வில்லியல் தடக்கை வீரன்' என்ற கம்பன் பாடல் அவளுக்கு நினைவில் வந்ததாம்.

நான் இலக்கிய உலகை யன்றி வேறு அறியாதபடி என்னைச் சடையப்ப வள்ளல் போலப் பாதுகாக்கும் என் துணைவிக்கு எப்படி நன்றி சொல்வது?

அவளுக்கு என் வழிபடு கடவுளாகவுள்ள சக்கரவர்த்தித் திருக்குமாரன் எல்லா நலன்களையும் வழங்கப் பிரார்த்திக்கிறேன்.

மேகநாதம் வெளிவந்ததும் அதனைப் பல அன்பர்கட்கு அனுப்பினேன். பலர் நூல் வந்தது என்று கூடத் தெரிவிக்காமல் மெளனம் சாதித்தனர்.

ஆனால் சில அன்பர்கள் அடியேனுக்கு உற்சாகம் ஊட்டுவதற்காக ஆசி வழங்கினர். மகாவித்துவான்-திருவாளர் மே.வி. வேணுகோபால் பிள்ளை அவர்கள் 'கம்பன் இன்னும் இருக்கிறான் என்பதைத் தங்கள் நூல் உணர்த்துகிறது' என்று கடிதம் வரைந்தனர்.

பூதூர் பிரபந்தவித்துவான், பிரபந்தப் பதிப்பாசிரியர் கி. வேங்கடசாமி ரெட்டியார் சுமார் 15 பக்கங்களில் நூலின் நயங்களைக் காண்பித்து எழுதிச் சில திருத்தங்களையும் குறிப்பிட்டனர். அதனால் பல உண்மைகளை உணர்ந்தேன்.

அமரர்-மயிலைத் தொல்காப்பியர் 'தங்கள் இதயத்தில் கம்பன் குடிகொண்டுள்ளான், என்பதைப் பிரத்தியட்சமாகக் காண்கிறேன்' என்று ஆசி வழங்கினர்.

திருவாளர். என்.வி. நாயுடு அவர்கள் மேகநாதத்தைப் படித்துவிட்டுக் குறைவையும் நிறைவையும் ஆராய்ந்து வரைந்த கடிதம் எனக்குக் கவங்கரை விளக்கமாக உதவுகின்றது.

அமரர் தெய்வசிகாமணிக் கவுண்டர், அவர்கள் நூல் முற்றவும் பன்முறை படித்து மகிழ்ந்தார். அவர்கள், 'நூல் அளவாற் சிறியது. சுவையால் பெரியது' என்று எழுதி என்னை ஆசீர்வதித்தனர். அவர் என்பால் கொண்ட அன்பு இமயம் போன்றது.

சிவந்தாம்பட்டி திருவாளர். பெ. இராமானுசம் அவர்கள், 'நூல் என் உள்ளத்தில் உணர்ச்சியை ஊட்டிற்று. நல்லபணி-கம்பனைத் தாங்கள் ஆராதிக்கின்றீர்கள். உண்மை'-என்று எழுதி வாழ்த்தினார்கள்.

மேகநாதத்தை இராசிபுரத்தில் பேசச் செய்து ஒரே நாளில் இருநூறு பிரதிகள் விற்பனையாகச் செய்தவன் என்

இளவல், சிந்தாமணிச் செம்மல் மு. இராமசாமியின் அன்பு மறக்கற்பாலதன்று. அவன் இந்நூலின் நயத்தை விவரிக்கும்போது நானே வியந்து போவேன்.

இவர்கள் அனைவரும் அடியேன் தகுதி நோக்கிப் புகழ வில்லை. உற்சாகம் ஊட்டினால் 'இவன் இன்னும் சிறந்த நூல்கள் எழுதுவான்' என்று கருதியே புகழ்ந்தனர். அவர்கள் அனைவருக்கும் வணக்கம்! வாழ்த்து.

இந்நூல் சென்னையில் மூவேந்தர் அச்சகத்தில் வெளி வரும் இச்சமயத்தில் என்னை அன்புடன் புரக்கும் என் மருகர் கீதா—கருணாநிதி அவர்கட்கு நல்வாழ்வும் நல்வளமும் இறைவன் அருள்க. அவர் என்மேல் வெய்யில் படாதபடி காக்கும் குடைபோல் இருக்கிறார். ஆதலால் அவரைக் குடைவள்ளல் என்பேனா? கொடைவள்ளல் என்பேனா?

இந்நூல் சிறப்பாக இன்று வெளிவரக் காரணமாக இருப்பவர் மூவேந்தர் முத்து அவர்கள் ஆவார்கள். என் எழுத்தும் பிரம்மன் எழுத்தும் கண்டு பிடிப்பது கடினம். கடினமான இப்பணியைச் செய்த திரு. முத்து அவர்களை, நல்ல எழுத்தாளர், பண்பாளர். அவர்கள் மேலும் மேலும் உயர இறைவன் அருள்க.

இந்தச் சிறிய நூலையும் மதித்துக் கம்பன் திருநாளில் வெளியீட்டு விழா நடாத்தும் புதுவைக் கம்பன் கழகத் துக்குப் பல்லாண்டு பாடுகின்றேன்.

இந்நூலை வெளியிடுபவர் புதுவை முன்னாள் முதல்வர் இந்நாள் சபாநாயகர் மாண்புமிகு எம்.ஓ.எச் பாருக் ஆவார்கள். அவர்கள் செந்தமிழ்ப்பித்தர். கம்பன்பக்தர். என்பால் அன்பு கொண்டவர். புதுவைச் சடையப்பர்களில் அவரும் ஒருவர். அவருக்கு அளவற்ற அருளாளனும்,

நிகரற்ற-அன்பாளனுமான பரம்பொருள் எல்லா நலங்களும் வழங்கப் பிரார்த்திக்கிறேன்.

கம்பனிபுகழ் மேலும் மேலும் வளரக் கொழுகொம்பாக இருக்கும் என் இதய தெய்வம் கம்பனி அடிப்பொடிக்குப் பல்லாயிரங்கோடி வணக்கங்கள். நன்றி.

கம்பன் புகழ் பாடிக்
கன்னித் தமிழ் வளர்ப்போம்!!

கம்பநியைப்
வேலூர், (சேலம்) }
1-5-1981

இங்ஙனம்,

அன்புள்ள

எஸ். கே. இராமராஜன்.

'கம்பராமன்'

ஸ்ரீ :

மேகநாதன்

உலக வீரர்களில் தலைசிறந்த இராவணனுக்கும், கற்பின் வடிவமான மண்டோதரிக்கும் மகனாகப் பிறந்தவன் மேகநாதன். இவன் பிறந்தபோது அழுதான். அக்குரல் மேகத்தின் குரல் போல இருந்ததால் 'மேகநாதன்' என்ற பெயர் இவனுக்குச் சூட்டப்பட்டது. இதனை உத்தர காண்டம்,

இந்திரனும் சசியும்போல் இலங்கிழைமண்
டோதரியும் தானும் ஏய்ந்து
சிந்தையுவந் தனுபவித்துச் செல்கின்ற
நாளகத்துத் திருவ னாள்பால்
வந்துபிறந் திடுமைந்தன் மழையிடித்த
தெனவாய்விட் டமுத லாலே
வெந்திறல்மைந் தனைமேக நாதனெனப்
பேரிட்டான்; இலங்கை வேந்தன்.

என்று கூறும். மேகநாதன் வளர்ந்த முறையை நயம்படப் பேசுகிறது உத்தர காண்டம்.

இராவணன் மூன்று உலகத்தையும் கடுவதற்காகச் சிறு நெருப்பைப் பெரு நெருப்பாக வளர்ப்பது போல் மேகநாதனைச் செவிலித் தாய்மார்கள் வளர்த்தனர் என்று திறம்படக் கூறும்.

பிறைபிற்றுப் பிலப்பேழ்வாய்ப் பெருவரை போல்
 கருவுருவப் பிறழ்கண் திண்டோள்
 துறுகழற்கால் தசக்கிரிவன் தோன்றவயம்
 மூன்றுலகம் சுடுவான் வேண்டி
 உறுசுவைசோ றூன்முதலா வுள்ளவெனும்
 சிறுகுளகை யிட்டு மூட்டிச்
 சிறு நெருப்பைப் பெருநெருப்பாய் ஆக்கவபோல்
 வளர்த்திட்டார் செவிலித் தாய்மார்.

இப்பாடல் மேகநாதனின் ஆற்றலை நயம்படப் பகர்
 கிறது.

இராவணன் திக்குவிஜயம் செய்தபோது தந்தைக்கு
 உதவியாக மேகநாதன் சென்றான். இந்திரனுடன் போர்
 புரிந்தான். போரில் இந்திரன் தோற்றுப் போனான்.
 தோற்ற இந்திரனை மேகநாதன் கயிற்றால் பிணித்து இலங்கை
 வீதியில் இழுத்துக் கொண்டு போய்ச் சிறையில் வைத்தான்.
 இதனை அறிந்த பிரமன், இலங்கைக்கு வந்து இந்திரனுக்கு
 விடுதலை வாங்கித் தந்தான். இதனை உத்தர காண்டம்,

வந்திலங் கேசற் கண்டு

மலரவன் புகல்வான்; வைவேல்

வெந்திற லுடைய வீர!

வேறுனக் கெதிரார்? உன்றன்

மைந்தனிந் திரனை வென்று

வன்சிறை வைத்த லாலே

இந்திர சித்தென் றெல்லா

உலகமும் இயம்பப் பெற்றான்.

என்று கூறுகிறது. அன்று முதல் மேகநாதன் இந்திரசித்தன்
 ஆளுன்.

இந்திரசித்தன் ஆதிசேடனின் மகளாகிய சுலோசனையை மணந்து மனம் ஒன்றி வாழ்ந்திருந்தான்.

இவர்களுடைய இனிய வாழ்வுக்கு முற்றுப்புள்ளி வைக்க நினைத்த விதி, இராவணன் உள்ளத்தில், வேண்டாக் காமத்தை வளர்த்தது. சீதை சிறையில் வாடினாள். இராமலக்குவர்கள் போருக்கு வந்தனர்.

மேகநாதன் ஆரம்பத்தில் இராமலக்குவர்களை அற்ப மனிதர்கள்தாமே என்று நினைத்தான். ஆனால், போர்க் களத்தில் நிகழ்ந்த நிகழ்ச்சிகள் அவன் எண்ணத்தில் அச்சத்தைப் புகுத்திற்று.

அதனால் மேகநாதன்-கும்பகர்ணனும் வீடணனும் பேசும் பேச்சையே எதிரொலிக்க நேர்ந்தது. இராவணன் மைந்தன் மொழியால் சிற்றம் கொள்கிறான்.

தந்தையின் பொருட்டு மைந்தன் போர்க் களம்புக்குக் கர்மயோகம் செய்கிறான்.

போர்க்களம் செல்லும் முன்பு மனைவியிடம் விடை பெற்றுச் செல்ல மேகநாதன் விரும்புகிறான். காதலி சுலோசனை மேகநாதன் செயலையும் இராவணன் புன்மையையும் கண்டிக்கிறாள். மேகநாதனே தன் கடமையை உணர்த்திப் போர்க்களம் செல்கிறான்.

சுலோசனை எதிர்காலத்தில் நிகழப் போவதை உணர்ந்து வருந்திய வண்ணம் இருக்கிறாள்.

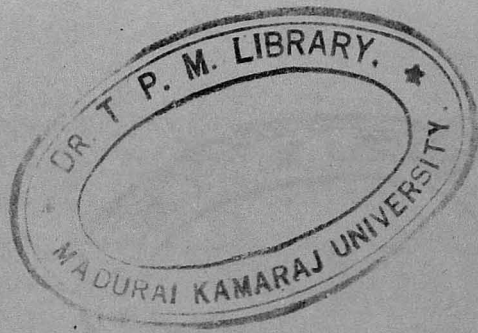
அப்போது போர்க்களத்தில் இலக்குவனால் அறுக்கப் பட்ட கரம் சுலோசனையின் முன் விழுகின்றது அக்கரம் போர்க்களச் செய்தியைத் தரையில் வரைகிறது.

செய்தியறிந்த சுலோசனை இராமபிரான்பால் சென்று இந்திரசித்தனின் தலையைப் பெற்று வந்து கணவன் மேனியுடன் தீயிற் குளித்து வீரசுவர்க்கம் அடைகிறாள்.

இவ்வரலாறு என் இளமைக் காலத்தில் என் தந்தை ந. கிருஷ்ணசாமி ரெட்டியார் சொல்லக் கேட்டு மனம் உருகினேன். பிறகு பண்டிதமணி கதிரேசன் செட்டியார் அவர்கள் எழுதிய 'சுலோசனை' என்ற நூலையும் படித்தேன். பல நாட்கள் இதனையே நினைந்து என் மனம் உருகியதுண்டு.

என் மனம் கொண்ட—உணர்ச்சி வெள்ளம் 'மேக நாதமாக' வெளிவந்தது. பண்டிதமணியார் நூலைப் படித்த தற்கறிகுறியாக அவர் படைத்த 'இளம் பருவத் தணங்கரசி' என்ற தொடரை எடுத்துக் கொண்டேன்.

இக்காவியத்தை அடியேனின் உள்ளத்தில் இருந்து பாடியவன் கம்பனே, நான் வெறுங் கருவியே.

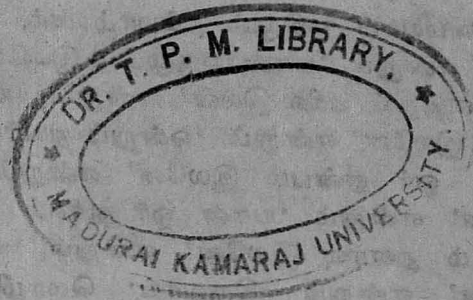

வசமர்ப்பணம்

தேங்கமழ் துளபத் தாரினூற் கன்பன்;
திருந்துபன் மொழியுணர் புலவன்;
ஓங்குநற் குணங்கட் கிருப்பிட மாநேன்;
உண்மையே பயின்றநா வுடையோன்;
ஈங்கெமை யன்பாம் மழையினில் நனைத்தோன்;
எங்குலத் தொளிர்விளக் கணையோன்;
வேங்கட ராசன் திருவடி மலரில்
மிகுமணம் பெறுகஇந் நூலே.

முதல் தெய்வம்

கரணங்க ளோய்ந்து நெஞ்சங்
கலங்கிமெய் விதிர் விதிர்ப்ப
மரணந்தா னுற்ற போது
மம்மர்கூர்ந் தெம்மை நோக்கி
யரணில ரீவர்க ளென்றே
யாவலித் தழுது மாயன்
சரண்புகு பாப்பம்மாள் எம்
தாயன்பை நினைவன் நானும்.

உ

ஸ்ரீ ராம ஜெயம்

கம்பன் புகழ் பாடிக்

கன்னித் தமிழ் வளர்ப்போம்

மேக நாதம்

பாயிரம்

மாறன்

திலக வாணுதல் தெய்வச் சுலோசனைத்
தலைவன் அன்புச் சரிதையை வெண்டிரை
உலவு வேலை ஒளிர்வுவிக்கு ஒதிடக்
குலவு மாறன் குரைகழல் காப்பதே

1

1. திலகம் அணிந்த நெற்றியை உடைய சுலோசனை யின் தலைவனாகிய மேகநாதனின் வரலாற்றை உலக மக்கட்குக் கூற நம்மாழ்வாரின் சீபாதம் பாதுகாப்பாகும்.

வாள் நுதல்-ஒளிமிக்க நெற்றி. குலவுமாறன்-எம் பெருமானின் லீலா விபூதியையும் நித்திய விபூதியையும்

கண்டனமயால் மகிழும் நம்மாழ்வார், 'நான் ஓர் குறைவு இலன்' என்றும், 'யான் ஒருமுட்டு இலனே' என்றும், 'யான் என் மனத்துப் பரிவு இலன்' என்றும், 'யான் இறையேனும் இடர் இலனே' என்றும் 'ஒன்றும் துயர் இலனே' என்றும், 'யான் ஓர் துன்பம் இலனே' என்றும் 'ஏதும் அல்லல் இலனே' என்றும் 'யான் ஓர் துக்கம் இலனே' என்றும், 'ஒன்றும் தளர்வு இலனே' என்றும், 'யான் என்றும் கேடு இலனே' என்றும் திருவாய் மொழியில் கூறியவற்றை நோக்கிக் 'குலவுமாறன்' என்று புகழப்பட்டார்.

சிறிய திருவடி

செம்பொருள் துணிபு அறிந்து

செகமெல்லாம் உய்யும் வண்ணம்
கம்பநாட்டு எந்தை தந்த

காவிய மலர்ப்பூங் காவில்
எம்பெரு மாட்டி தன்னோடு

அமர்ந்திடும் எம்மான் பாத
அம்புய மலரில் வண்டாம்

அனுமனை வணங்கி வாழ்வாம்

2

2. அறத்தின் கொள்கையை அறிந்து, உலகமெல்லாம் உய்யும்படியாக, கம்பநாட்டாழ்வாராகிய என் தந்தை வழங்கிய 'இராமாவதாரம்' என்கின்ற சோலையில், பிராட்டியுடன் வீற்றிருக்கும் சக்ரவர்த்தித் திருக்குமாரனின் பாத மலரில் வண்டாகும் திருவடியை வணங்கி வாழ்வு பெறுவோம்.

செம்பொருள்-அறம். 'செம்பொருள் கண்டார் வாய்ச் சொல்' என்ற குறட்பகுதிக்குப் பரிமேல் அழகர் வரைந்த விளக்கத்தைக் காண்க. 'செம்பொருள் உணர்ந்த சீர்சால்'

செய்தவர்' என்பது 'பிரபுலிங்க லீலை'. பாத அம்புயம்-
திருவடித் தாமரை. பாதாம் புயம் என்று வரல் வேண்டும்.
'திண்மையுறும் இந்துமத அபிமான சங்கமொன்று சேர்த்
திட்டாரே' என்ற மகாகவி பாரதியாரின் புதியவிதி மேற்
கொள்ளப்பட்டது.

கலைமகள்

சீரிய படிக மாலை
செவ்வியிற் குண்டு வீணை
நேரிய நன்னூல் ஏந்து
நிமலையை அமலை தன்னைக்
காரியல் குழல்காடு அன்பில்
கனிந்தொளிர் நகை கயல்கண்
ஏரியல் தவள மேனி
இறைவியைப் பரவல் செய்வாம் 3

3. படிக மாலையையும், வீணையையும், நன்னூலையும்
ஏந்தும் கலைமகளை; கூந்தலையும், புன்னகையையும், கயல்
போன்ற கண்களையும் வெண்மையான மேனியையும்
பெற்ற இறைவியைப்; புகழ்தல் செய்வோம்.

படிகம்-பளிங்கு. 'படிகத்தின் தலம் என்று எண்ணிப்
படர்களை முடுகிப்புக்க'—என்று இராமாவதாரம் பகரும்.
செவ்வி-உயர்ச்சி. ஏர்-அழகு. தவளமேனி—வெண்மையான
திருமேனி. பரவல்-துதித்தல். 'பாடுவார் பாடல் பரவல்
பழிச்சல்' என்பர் கரும்பிள்ளைப். பூதனார் (பரிபாடல்).
அங்கு பரிமேலழகர் 'பாடுதற்குரியாரது பாடலும்,
பல்லாண்டு முதலாய பரவுதலும் புகழ்தலும்' என்று
வரைந்த விளக்கம் காண்க. தவளம்-வெண்மை. 'தவள
வாணகை கோவலன் இழப்ப' என்பர் இளங்கோ அடிகள்.

கம்பநாட்டாழ்வார்

எந்தையாய்த் தெய்வமாய் யாவு மாகிஎன்
சிந்தையில் புகுந்தெனைத் திருத்தி ஆண்டருள்
அந்தணர் தலைவனை அறத்தின் செல்வனை
மந்திரக் கம்பனை வழுத்து வாமரோ 4

4. எந்தையாகியும், தெய்வமாகியும், எல்லாமாகியும், என்னுடைய இதயத்தே புகுந்து அடியேனின் உள்ளத்தைச் செம்மையாக்கி அடிமை கொண்ட அந்தணர்களின் தலைவனை, தர்மம் ஈட்டிய செல்வம் போன்றவனை, திருமந்திரம் வழங்கிய கம்பனைப் புகழ்வாம்.

திருத்தி-செம்மையாக்கி. 'மூவர் காரியமும் திருத்தும் முதல்வன்' என்பர் பெரியாழ்வார். கம்பன் புகழ்பாடிக் கண்ணித்தமிழ் வளர்ப்போம். என்பது, கம்பன் அடிப்பொடியின் குறிக்கோள். அக்குறிக்கோள் வழுத்துவாம் என்று கூற ஆணையிட்டது.

அவை அடக்கம்

செறிவுசால் அவையின் மேய
சிந்தனைச் செல்வரே! நல்
அறிஞரே! வணக்கம்! நீவிர்
அமைந்த இக் காவியத்தை
நெறியினால் நோக்கி உள்ள
நேர்மையால் தூக்கிக் கல்லாச்
சிறியனேன் புலமை தன்னைச்
செப்பஞ்செய்து அருள்வீர் நன்றே! 5

5. சிந்தனைச் செல்வர்களே! அறிஞர்களே! வணக்கம். நீங்கள் இந்தக் காவியத்தை விதிப்படி பார்த்து, உள்ளத்து நேர்மையால் ஆராய்ந்து சிறியேனுடைய புலமையைச் சீர் திருத்தி நன்மை உண்டாக அருளுங்கள்.

செறிவு-அடக்கம். 'முதுவருள் முந்துகிளவாச் செறிவு' என்பர் திருவள்ளுவர். நெறி-விதி. 'நாஅல் வேத நெறி திரியினும்' என்பது புறப்பாட்டு. செப்பம் செய்தல்-வேண்டாதவற்றைப் போக்கி வேண்டியவற்றைச் சேர்த்தல்.

ஆக்கியோன்

செழுங்கவி உலகில் வீறு
 திகழ்தரச் செங்கோல் ஓச்சி
 எழுங்கவி வேந்தர் யாரும்
 எழின் முடி தாழ்த்து இறைஞ்சித்
 தொழும் புகழ்க் கம்பனுக்கு ஓர்
 தொண்டனாம் இராம ராசன்
 வழங்குசீர் மேக நாதம்
 இயற்றினன்; மகிழ்வு கூர்ந்தே 6

6. கவிஞர்களின் உலகத்தில் செங்கோல் செலுத்தி எழு கின்ற வால்மீகி, வியாசர், ஹோமர், காளிதாசர் போன்ற கவிச்சக்ரவர்த்திகள் தலைதாழ்த்தி வணங்குகின்ற கம்பனுக்கே அடியவனான இராமராசன் மகிழ்வுடன் மேக நாதத்தை இயற்றினான்.

மற்றவர்களைக் கவிவேந்தர் என்றதால் கம்பன் கவிச் சக்ரவர்த்தி என்பது புலனாகின்றது. எழில்முடி-எழுச்சி யுடன் கூடிய கிரீடம். கம்பனுக்குப் புரிந்த தொண்டின் பயன் இக்காவியம் என்பது குறிப்பு. தாழ்த்து-தாழ்ச் செய்து. 'வாழ்த்தி அவன் அடியைப் பூப்புனைந்து நின் தலையைத்-தாழ்த்து இருகை கூப்பு' என்பது நம்மாழ்வார் வாக்கு. (பெரிய திருவந்தாதி).

ஓம்

கம்பன் வாழ்க

மேக நாதம்

1. மீட்சி இலம்பகம்

இறை வணக்கம்

சீரிய கற்பி னுக்கோர்
தெய்வத வுறையு ளாகப்
பேரிய லுலகில் தோன்றிப்
பிறர்துயர் முற்றும் போக்கப்
போரியல் இலங்கை யின்கண்
பொலிசிறைக் கூடத் துற்ற
ஆரியை விழியில் நீங்கா
அழகனைத் தொழுது வாழ்வாம் 1

1. அறக் கற்புக்குத் தெய்வத் தன்மையுடன் கூடிய உறையுளாகத் தோன்றிப் பிறருடைய துன்பம் முற்றும் போக்க இலங்கையில் சிறைக் கூடத்தை அடைந்த பிராட்டியின் (சீதை) விழியிலிருந்து நீங்காத அழகனை வணங்கி வாழ்வோம்.

சீரிய கற்பு-அறக்கற்பு. உறையுள்-இருப்பிடம். 'தேவ மாதரிகளுடைய சிறையை விடுவித்தற்காகத், தான் சிறையிருந்தது, பேரருளின் வசப்பட்டவளாய் அன்றோ' என்பது. ஸ்ரீ வசன பூஷணத்திற்கு மணவாள மா முனிகளின் வியாக்கியானம் (தமிழாக்கம். என் ஆசிரியர் பண்டித வித்துவான் B. R. புருஷோத்தம நாயுடு) ஆரியை-வீரப் பெண். 'கண்ணினும் உளை நீ'-என்ப அனுமன் கூற்று;

நீங்கா என்று பாடுக என்று அடியேனுக்குக் கட்டளையிட்டது 'மண் கடந்து அமரர்வையும் வாண் கடந்தானைத் தான்தன்-கண்கடவாது காத்த காரிகை வலியளே காண்' என்ற கவிச் சகீரவர்த்தி கம்பநாடனின் பாசுரமே.

இராவணன்

அலங்கல்தாழ் குடை நிழற்றும்
ஆதனத் தமுதச் சொல்லார்
பொலங்கிளர் கவரி வீசப்
புலவர்கள் போற்றி செய்ய
விலங்கல் போர்த் தெட்டு வேழ
வீரமும் குமைத்து நின்ற
இலங்கையர்க்கு இறைவன் சிங்க
ஏறென இருந்தா னம்மா!

2

2. இராவணன், குடை, நிழல்வழங்கும் அரியணையில் மகளிர் கவரி வீசத் தேவர்கள் புகழ்ந்து நிற்க ஆண் சிங்கம் போல் வீற்றிருந்தாள்.

மலையைப் பெயர்த்து, எட்டு யானைகளின் வீரத்தை அழித்துத் தளராமல் இருந்த இராவணன். இலங்கையர்க்கு இறைவன்-லங்கேஸ்வரன், என்ற வடமொழித் தொடரின் மொழி பெயர்ப்பு. சிங்க ஏறு-ஆண் சிங்கம். சிங்கஏறையை வீரன் என்பது இராமாவதாரம். நிழற்றும்-நிழலைச் செய்கின்ற. 'ஏரோர்க்கு நிழன்ற கோவினை எனவும் தேரோர்க்கு அழன்ற வேலினை எனவும்' என்று நயம்படப் பாடுவார் நல்லூர் நத்தத்தனார். (சிறுபாணாற்றுப்படை) "மேல் வெண்குடை நிழற்ற மிக்கசசி பக்கமுற" என்ற அகலிகை வெண்பாவை நோக்குக-ஆதனம்-கிம்மாசனம்.

சிங்கத்திலும் வீரம் மிக்கவன் சிங்கத்தின் அளவாக வீரம் குறைந்தாள். இங்ஙனம் கொள்ளாக்கால் மேல்வரும் பாடலுடன் முரணாகும். அம்மா-இரக்கச் சொல். 'வெறும்

பொருளதம்மா விறித்திடுமின் என்ருள்' என்ற சிந்தாமணிப் பகுதிக்குக் குறிப்புரை வழங்கிய நச்சினூர்க்கினியர்-அம்மா-ஐயோ என்னும் இரக்கக் குறிப்பு என்று விளக்கினார்.

விண்ணவர் புறங்கண் டென்றும்
 வீரமே விளைத்த வாகைக்
 கண்ணியன்—பகழிக் கூத்தன்
 கார்முக வழவி னாலே
 திண்ணிய வன்மை குன்றித்
 தேசெலாம் பொன்றிச் சால
 நண்ணிய துயர் மீக்கூர—
 நலனழிந் திருந்தா னம்மா!

3

3. தேவர்களின் புறமுதுகு கண்டு வீரமே உண்டாக்கிய வாகைமாலையணிந்த இராவணன் இராமபிரானின் வில் உழவால் வலிமை குறைந்து, ஒளி அழிந்து, துன்பம் அதிகரிக்க ஆசை அழிந்து இருந்தான். அம்மா!

விளைத்தவாகை உழவால் சிதைந்தது. பகழிக் கூத்தன்—இராமபிரான். கூத்தாடும் அம்பை உடையவன் ஆதலால் இராமபிரான் பகழிக் கூத்தன் எனப்பட்டான். கார்முகம்—வில். 'கார்முகவழவயை கலை மறையவன்' என்பர் பட்டனார். (பகவத் கீதை) மீக்கூர-அதிகரிக்க. வாகை-வெற்றிற்கு அடையாளமாக அணிவது. 'செரு வென்றது வாகையாம்' என்ற பழம் பாடற் பகுதியைக் கருதுக. நலன்-ஆசை. 'பொது நலத்தார்'-என்ற திருக்குறளுக்குப் பரிமேலழகர் வரைந்த உரையைக் காண்க. பொது நலம்-பொதுவாய ஆசை. தோற்றதினும் ஆசை நிறைவேறுமையே இராவணன் உளத்தை வருத்திற்று.

வெங்கொடும் காற்றிற் பட்ட

புயலென விதன முற்ற

செங்கணன் விலங்கன் மார்பிற்

றிகழ்திடும் அலங்கற் காடு

துங்கமார் மயன்பொற் பாவை
 யுளமெனத் துயர்த்த முச்சால்
 பொங்கொளி யிழந்து வாடிப்
 புலர்ந்தது புரண்ட தம்மா!

4. கொடுங்காற்றிலே அகப்பட்ட மேகம் போல்
 சிதைந்து விசனப்பட்ட இராவணனின் மார்பில் உள்ள
 மாலைக்காடு-மயன் மகளாகிய மண்டோதரியின் உள்ளம்
 போன்று-பெருமுச்சால் ஒளியிழந்து வாடிப் புலர்ந்தது;
 புரண்டது. அம்மா!

விதனம்-விசனம். விலங்கல் மார்பு-மலைபோன்ற மார்பு-
 துயர்த்த-துயரோடு கூடிய.

கருங்களி றுழக்க விம்மும்
 கயமெனக் கலங்கி மாழ்கும்
 நெருங்குபூ னகலத் தான்றன்
 நிறைவிழிக் கமல மெல்லாம்
 அருங்குணத் தமலன் : ஏவும்
 அம்புட் டாவி பட்டோர்
 ஒருங்குபட் டழி களத்துச்
 செம்மைபெற் றொளிர்ந்த அம்மா!

5. கரிய யானை உழக்குவதால் விம்மும் குளம்
 போலக் கலங்கி வருந்தும் இராவணனின் கண்களாகிய
 தாமரைகள் யாவும். இராமபிரானின் அம்பு பட்டு இறந்த
 வர்கள் ஒருங்கே கிடந்து சிதைந்த களம் போலச் சிவந்து
 விளங்கின, அம்மா.

கடல் அலைகளை வீசிக் கரையில் மோதுவதை விம்மல்
 என்று கூறுவர். 'வாய்விட்டுக் கூப்பிட மாட்டாதே விம்மல்
 பொருமலாய்ப் படுகிற கடலே' — என்பது சட்டுரை.
 கயம் — குளம். பூண் அகலம் — ஆபரணம் அணிந்த மார்பு

அருங்குணத்து அமலன் — பிறரிடம் காணமுடியாத
குணமுடைய இராமபிரான். அம்பு பட்டு — அம்புகள்
துளைக்க. ஆவிபட்டோர் — உயிரிழந்தவர்கள். ஒருங்குபட்டு —
ஒரு சேரக் கிடந்து. அழி — சிதைந்த.

செஞ்சிறைக் கலுழன் தாக்கத்
திகைப்புற்றுச் சுருண்டு வீழும்
வெஞ்சினத் தரவ மன்னான்
விலங்கல்நே ரலங்கற் றேன்கள்
அஞ்சன வண்ணத் தெந்தை
யனலுமிழ் கணையே றுண்ட
எஞ்சலில் மரா மரம்போன்
றெழிலிழந் திருந்த வம்மா! 6

6. கருடன் தாக்கத் திகைத்துச் சுருண்டு விழுகின்ற
பாம்பு போன்ற இராவணனின் மலைபோன்ற தோள்கள்,
மைபோன்ற நிறத்தை உடைய இராமபிரான் ஏவிய அம்பு
களால் அடிபட்ட மராமரம் போல் உயர்ச்சி குறைந்
திருந்தன. அம்மா!

கலுழன் — கருடன். அரவம் — பாம்பு. அஞ்சனம் —
மை. 'அஞ்சனம் எனவான் அம்புகள் கிடையே — நஞ்சின
யிடுவார்' என்பர் கவிச் சக்ரவர்த்தியார். (அயோத்தியா
காண்டம்) 'எழில்—உயர்ச்சி எய்கணை கிழித்த பகட்டுடழில்
மார்பின்' என்பர் முடமோகியார் (புறப் பாட்டு).

ஓங்கிருங் குன்றம் நாண
வொளிர் தரு மகலந் தன்பால்
நீங்கலா தன்பின் வைகு
நிறைபுகழ் விசய மங்கை
தேங்கமழ் துளபத் தாரான்
சிலைமிசை நடனம் செய்ய
வீங்கிய மகிழ்வொ டெய்த
மெலிந்தது; சால அந்தோ! 7

7. உயர்ந்த மலைகள்கூட நாணும்படியாக ஒளிர்
கின்ற மார்பு, தன்னிடத்தில் நீங்காமல் தங்கியிருந்த
வெற்றித் திருமகன் இராமபிரானின் கோதண்டம் என்ற
வில்லிலே கூத்தாட மகிழ்வுடன் எய்தியதால் மிக மெலிந்
தது, அந்தோ!

விசயமங்கை — வெற்றித்திருமகன். தேங்கமழ் — தேன்
மணக்கின்ற. வீங்கிய — மிக்க.

பொருவிலா வான நாட்டுப்
புரவல ரொளி மழுங்கப்
பெருகிய புகழாம் வெய்யோன்
பெருந்துயில் நீத்து வந்த
கருநிறத் தழுதக் குன்றிற்
கதுமென மறைத லோடும்
மருவிய வதன பற்பம்
வாணகை யிழந்த அந்தோ!

8

8. தேவ உலகத்தைப் பாதுகாக்கும் தலைவர்களின்
புகழ்மங்கப் பெருகிய புகழாகிய சூரியன், அறிதுயிலை விட்டு
வந்த (இராமபிரானாகிய) அமுதமலையில் விரைவில்
மறைந்ததும் இராவணனின் முகமாகிய தாமரைகள் ஒளி
யிழந்தன. அந்தோ!

புரவலர் — பாதுகாப்பவர் (தேவர்கள்) வெய்யோன் —
சூரியன். பற்பம் — தாமரை. பத்மம் என்ற சொல்லின்
திரிபு. 'பற்ப நாபன் உயர்வற உயரும் பெருந்திறவோன்'—
என்று திருவாய் மொழி பேசும். உறங்குவான் போல
யோகு செய்பவன் திருமால் ஆகையால் அவன் உறக்கம்
பெருந்துயில் எனப்பட்டது.

பொருந்திய மானந் தன்னைப்
புல்லிய காமம் கொள்ளத்
திருந்திய கொற்றந் தன்னைக்
காகுத்தன் சிலையே கொள்ள

அருந்துயில் தன்னை நெஞ்சத்
 தரித்தெழு கவலை கொள்ள
 வருந்தினேன் முற்றுந் தோற்ற
 வறிஞரி னிருந்தா னந்தோ!

9

9. மானத்தைக் காமம் கவர்ந்து கொண்டது.
 வெற்றியை இராமபிரானின் வில் கவர்ந்து கொண்டது.
 உறக்கத்தைக் கவலை கவர்ந்து கொண்டது. இவற்றால்
 இராவணன் முற்றும் இழந்த வறிஞரைப் போல
 இருந்தான்.

மானம் — நிலையில் தளராமை. புவ்விய — அற்பமான.
 காசுத்தன் — இராமபிரான் கல்லணைமேல் கண்துயிலக்
 கற்றையோ காசுத்தா! கரியகோவே' என்பர் குல
 சேகரர்.

பன்னுசீர் வேள்வி முற்றிப்
 படைவலங் கொண்டு கும்ப
 கன்னனை வென்று நின்ற
 காளையைக் களத்திற் கொன்று
 துன்னிய வாகை சூடித்
 தோன்றுவன் மைந்த னென்ற
 உன்னினன் உளத்தில்; மேல்வந்
 துறுவதை யுணர கில்லான்

10

10. நிகும்பலை என்ற இடத்தில் யாகத்தை நிறை
 வேற்றிப் படையின் பலத்தைக் கொண்டு கும்பகர்ணனை
 வென்ற இராமனைக் கொன்று மகனாகிய மேகநாதன்
 திரும்புவான் என்று கருதினான். மேலே நிகழப் போவதை
 அறியாத இராவணன்.

வேள்வி — யாகம். படைவலம் — ஆயுதபலம். வாகை
 சூடி — வாகை மாளையை அணிந்து. உறுவது — நிகழும்
 போவதை.

மேகநாதன் மீட்சி

நண்ணலா ஒன்றை நச்சும்
 நாமவே லுழவன் முன்னர்
 புண்ணியன் பகழி பாயப்
 புலனழிந் துருகி நொந்து
 வண்ணம் வேறுகிச் சோரி
 வார்தர நனைந்து நீல
 விண்ணிடை மறைந்து வந்தான்;
 விளங்கெழில் மேகநாதன்.

11

11. நிகழக் கூடாததை விரும்பும் இராவணனுக்கு எதிரில் மேகநாதன், இலக்குவன் அம்புகள்! தைத்ததனால்— அறிவு திரிந்து, உருகி மனம் நொந்து — இரத்தம் சிந்தக் கருத்த மேனி சிவந்தமேனியாய்க் காட்சிதர—விண்ணிலே மறைந்து வந்தான்.

நச்சும் — விரும்பும். நாமவேல் — அச்சம் தரும் வேல். 'நாம நீர் வேலி உலகிற்கு' — என்பர் இளங்கோவடிகள் — அடியார்க்கு நல்லார் 'நாம்: நாமம் என உரிச்சொல் திரிந்தது' என்று விளக்குவார். மேலும், புகழ் எனினும் அமையும் என்று வரைவர்.

இராவணன்

வந்தவன் ! தன்னைக் கையான்
 மார்புற அணைத்துச் "சால
 நைந்தனை! யிரங்கு கின்றாய்!
 நலமெலா மழிந்தாய்! வீரம்
 சிந்தினை! தேம்பு கின்றாய்!
 சிறுவலி மனிசர் தம்மால்
 நொந்தனை போலும்! ஆங்கு
 நிகழ்ந்தது நுவல்தி!" என்றான்.

12

12. வந்த மைந்தனை இராவணன் மார்புறத் தழுவி,
மிகவும் சிதைந்துள்ளாய்! இரங்குகின்றாய்! உயர்வு குறைந்
தாய்! வீரம் இழந்தாய்! வாடினாய்! அற்ப மனிதர்களால்
நொந்தனையா! போரிக்களத்தில் நிகழ்ந்ததைக் கூறுக
என்றான்.

தேம்புதல் — வாடுதல், 'தொழும் புதிய குடிதேம்பிச் —
செழுங் கேளிர் நிழல் சேர,' என்பது மதுரைக் காஞ்சி.

மேகநாதன்

என்றவன் றன்னை நோக்கி

“எந்தையே! என்சொல் முற்றும்

குன்றிய பொருள வேனும்

கொடுஞ்சின மகற்றிக் கேட்டி!

இன்றுயான் தோல்வி யுற்றே

னென்னினும் இனையோன் வல்வில்

தன்றிற முணர்ந்தோ ரிங்கென்

மீட்சியே சயமா மென்பார்”

13

13. என்று கூறிய இராவணனை நோக்கி (மேகநாதன்)
எந்தையே! என் சொற்கள் முழுதும் பொருளற்றன
என்றாலும், கோபத்தை நீக்கிக் கேள்! இன்று யான்
தோற்றேன்! உண்மை! என்றாலும் இலக்குவனின் போர்த்
திறமையைக் கண்டவர்கள் என்னுடைய மீட்சியையே
வெற்றி என்பர்.

யானையைச் சீறித்தாக்கி அல்லலை வழங்கி மீண்ட —
பூனையை இகழ்வா ருண்டோ? பொலிவுறு கனவில் முழுகித் —
தேனெடும் மீண்ட மாலைத் திட்பத்தை நகைப்பாருண்டோ?
— மானுடன் திறத்தைக் கண்டார் வாடுற இகழ்தல்
நன்றே, என்று ஒரு பாடல் திடீரென்று இதயத்தே
முகிழ்க்கிறது. வல்வில் — ஒரே காலத்தில் பல பொருள்

களை ஊடுருவிச் செல்லும் அம்புகளைத் தூவும் வில். வல்வில்
லோரியின் வில்லைக் கண்டு தெளிக.

நீற்று மேனியனைக் கொண்டல்
நீல மேனியனைக் கண்கள்
தோற்று மேனியனை மற்றைத்
தொடுகழ லமரர் தம்மை
வீற்று வீற்றாக வோட்டி
வெரிங்கண்டேன்; வதனம் காணேன்;
ஏற்றிய வில்லா லன்னான்
எளிதிலென் புறங்கண் டாளுல்

14

14. திருநீறு அணிந்த மேனியை உடைய சிவபிரானையும், மேகம் போன்ற நீல நிறம் பெற்ற மேனியை உடைய திருமாலையும், ஆயிரம் கண்கள் தோன்றும் மேனியை உடைய இந்திரனையும், மற்றைய வீரக்கழல் அணிந்த தேவர்களுக்கும் — தனித்தனியாகச் சிதறியோட ஓட்டினேன் அவர்கள். முகத்தை நான் பார்த்ததேயில்லை. முதுகைத்தான் கண்டுள்ளேன். ஆனால் இன்று இனையவன் என் முதுகைப் பார்த்து விட்டான்.

தொடுகழல் — கட்டிய வீரக்கழல் தொடுதல் கட்டுதல். கிண்கிணி களைந்தகால் ஒண்கழல் தொட்டு என்பர் இடைக்குன்றார் கிழார் (புறப்பாட்டு; வீற்று வீற்றாக — வேறு வேறுக!. 'ஏற்ற போது அனையகுன்றம். எண்ணருந்துகள்கள் ஆகி — வீற்று வீற்றாக ஓடி விழுதலும்' என்பது கம்ப நாடகம் (யுத்தகாண்டம்) வெரிந் — முதுகு. 'வெயில வெரிந் இறுத்த பயிலிதழ்ப் பசங்குடை,' என்பது நச்சர் மேற்கோள். வதனம் — முகம். 'மானத்தான் ஊன்றப் பட்ட மருமத்தான்: வதனம் எல்லாம் — கூனல் தாமரையில் தோன்றவான் தொடும் கோயில் புக்கான்,' என்பது கம்ப நாடகம் (யுத்தகாண்டம்) ஏற்றிய வில்லோன் யார்க்கும்

இறையவன் இராமன், என்பர் கவிச் சகிரவர்த்தியார்.
(யுத்தகாண்டம்)

கார்முகம் வணக்கித் தெய்வக்
கடுங்கணை நாணிற் பூட்டிப்
போர்புரி போதிற் சீற்றம்
பொருந்திலன் சற்று மன்னான்;
ஏர்வளர் கரும்பு வில்லி
லெழின்மலர் தொடுத்துலாவு
சீர்வளர் மதனன் ஒத்தான்;
செருச்செய்வான் போன்ற னல்லன். 15

15. இலக்குவன் வில் வளைத்துப் போர் புரியும் போதில் சற்றும் சீற்றங் கொண்டிலன்: கரும்பு வில்லில் மலர் தொடுத்துச் (சோனையில்) உலவுகின்ற மண்மதனைப் போன்றுள்ளான். போர் செய்வனைப் போலத் தெரிய வில்லை.

கார்முகம் — வில். வணக்கி—வளைத்து. மேற்கொண்டு; 'சொல்வணக்கம். ஒன்னார்கள் கொள்ளற்க! வில் வணக்கம்— திங்கு குறித்தமையான்' என்பர் திருவள்ளுவர். சற்றும்— கிறிதும். 'சற்றே பருத்த தனமே குலங்கத் தரளவடம்— துற்றேயுசைய' என்பது அம்பிகாபதியின் அமுதப் பாடல். ஏர்வளர்— அழகு வளர்கின்ற, மலர் — மலர் அம்பு. மதனன்— மண்மதன். செரு - கோர்.

பொற்புசால் விசய மங்கை
புளகமேன் மேலு மெய்தி
அற்பிடு டணையும் வீரத்
தவரோடு நம்மை யெல்லாம்

விற்பெரு வீரரென்னல்
 வெவ்வழற் சீயந் தன்னை
 டற்ப வானரத்தையும் சேர்த்
 தரியெனப் பகர்தல் போலாம்! 16

16. விசயலட்சுமி மேலும் மேலும் புளகம் அடைந்து தழுவிக்கொள்ளும் இராமனுடனும் இலக்குவனுடனும் நம்மையும் சேர்த்து, இவர்கள் யாவரும் வீரர் என்பது சிங்கத்தையும் குரங்கையும் அரி என்று சொல்வது போல் உள்ளது.

அரி என்ற சொல் குரங்கையும் சிங்கத்தையும் குறிக்கும். அதனால் இரண்டும் சமமாகுமா? அற்பினேடு - அன்பினுடன், சீயம்-சிங்கம், 'காடுபாழ் செய்வான் - சிற்றம் மிக்கதோர் சீயம் சேர்ந்தென' என்பது தோலா மொழித் தேவர் வாக்கு (சூளாமணி). அரி - சிங்கம். 'அந்தியம் போதில் அரி உருவாகி அரியை அழித்தவனை' என்பர் பெரியாழ்வார் (திருப்பல்லாண்டு). அரி-குரங்கு. 'கலங்கமா கடல் அரிகுலம் பணிசெய்ய அருவரை அண்கட்டி' என்பர் திருமங்கையாழ்வார் (பெரியதிருமொழி).

பருதிவா னவர்க்கும் தோலாப்

பருவலி மாயை யென்னும்

இருளெலாம் அஞ்சனக் குன்

றென ஒளிர் மேனி யான்றன்

அருகுசார் சிறுவன் வாயி

லரும்பிய முறுவ லூடு

மருவிய நிலவே போக்கின்

மற்றினி யுரைப்ப தென்னே! 17

17. சூரியனுக்கும் தோல்வியடையாத - மாயையா கின்ற இருள் நிலமலை போன்ற இராமனைப் பிரியாத மேக.-2

சிறுவனின் புண்ணகைதந்த, நிலாவெளிச்சம் போக்கிவிட்டது என்றால் இனி, பேச என்னவுள்ளது?

வெயிலால் போகாத இருள் நிலவால் போயிற்று. மாயையை நம்பிய இந்திரசித்தன் மனத்தளர்ந்து பேசிய பேச்சு. “அஞ்சனக்குன்றம் என்ன வந்தான்” - என்பது கம்ப நாடகம் (ஆரணிய காண்டம்). முறுவல் - புண்ணகை. தாயின் சேலையைப் பற்றித் திரியும் குழந்தை போன்றவன் இலக்குவன்.

செஞ்சிலைப் புற்றி னின்று
திசையெலாம் அஞ்சப் பேரும்
நஞ்சுமிழ் கணைப் பாம்பூடு
நமன்குடி கொண்டான் கொல்லோ?
துஞ்சலில் தெய்வ வேதம்
சொல்மொழி தவறி னாலும்
மஞ்சனகை மலர்ச் சரங்கள்
வதைத்தலில் தவறு; அம்மா! 18

18. வில்லாகிய புற்றில் இருந்து திசைகள் முழுவதும் நிலைகுலையப் பெயரும் நஞ்சை உமிழும் அம்பாகிய பாம்பிலே யமன் குடிகொண்டுள்ளானா? வேதம் தப்பினாலும் இலக்குவன் அம்புகள் கொலை செய்வதில் தவறுவதில்லை.

நமன்-யமன். மஞ்சன்-மைந்தன். ‘வாமுநாள் இது எனு எழுந்தனர், மஞ்சதோய் புயமஞ்சரே’ என்பது கம்ப நாடகம் (அயோத்தியா காண்டம்). சரம்-அம்பு. ‘சரங்கள் ஆண்ட தண்தாமரைக் கண்ணனுக்கன்றி என் மனம் தாழ்ந்து நில்லாதே’ என்பது திருமங்கையாழ்வாரின் பாசுரம்.

முந்தும் தானையுடுகைக்கொடுக்கலாம்
 முழங்கழல் வேள்வி செய்தல்
 புந்தியி லுணர்ந்த வும்பி பூவகங்குவி
 புகன்றிட அறிந்தோன் தானைப்
 பந்திக னிரிய நூறிப்
 பலிசொரி யென்மு னெய்தி
 யுந்தினன் காலால்; சிந்து
 பலியொடும் உளம் சிதைந்தேன். 19

19. நான் சேனைகளுக்கு இடையில் யாகம் செய்வதை உணர்ந்த உன் தம்பி (வீடணன்) உளவு சொல்ல அறிந்த இலக்குவன் சேனைகளை அழித்து என் பக்கம் அடைந்து யான் வேள்வியில் சொரிகின்ற பலிப் பொருளைக் காலால் உதைத்தான். பலிப் பொருளுடன் யான் உள்ளம் உடைந்தேன்.

தானை-சேனை. புந்தி-அறிவு. தானைப்பந்தி - சேனைவரிசை. இரிய-சிதற. நூறி-அழித்து. 'நுன்பழம் பகை தவநூறுவாய்' என்பர் தேவர் (சிந்தாமணி).

பின்னமல் வேள்வி செய்தல்
 பிழையெனத் தெளிந்து செங்கை
 மன்னுவெஞ் சிலை வளைத்து
 வடிக்கணை துரந்தேன்; வீரன்
 அன்னவை தடுத்துச் சீறும்
 அழற்கணை தொடுத்துக் கொற்றக்
 கன்னியின் முறுவல் கண்டு
 காதல்நோக் கருளி நின்றான். 20

20. மறுபடியும் யாகம் செய்வது பிழை என்று தெளிவு பெற்று வில்வளைத்து அம்புகளைத் தொடுத்தேன். இலக்குவன் அவற்றையெல்லாம் தடுத்துக் கணைகளைத் தொடுத்தபடியே, விசயலக்குமியின் புன்னகையைக் கண்டுகாதற் பார்வை வழங்கா நின்றான்.

வடிக்கணை-கூர்மையான அம்பு. துரந்தேன்-செலுத்தி
னேன். கொற்றக்கணினி-விசயலக்குமி.

தேங்கமழ் துளபத் தாரான்
திறற்படைத் தெய்வ மெய்தி
ஆங்கவன் வலங் கொளாதே
யன்பொடு வலம்செய் தென்னுள்
ஓங்குவெந் துயர மென்னு
முறுதழற் காட்டி நூடு
தாங்கருந் தோல்வி யென்னும்
சருகினைக் குவித்த தம்மா!

21

21. துளவமாலே யணிந்த திருமாலின் கணை (நாராயணஸ்திரம்) அவனுடைய வலத்தைக் (பலத்தை) கவராமல் அவனை வலம் செய்து (பிரதட்சணம் செய்து) என்இதயத்தில் எரிகின்ற நெருப்புக்காட்டில் தோல்வி என்னும் சருகைக் குவித்தது திருமாலின் கணை என் துன்பத்தை வளர்த்தது.

தேங்கமழ்-தேன்மணக்கின்ற. வலம்-வன்மை. (பிரதட்சணம்) 'நெடியமால் படை நின்றனை வலஞ்செய்து போவதானால் மற்றினி உரைப்ப தென்னே' என்பது கம்ப நாடகம்.

நிரம்பிய அழகன் அன்று
நிலமெலாம் சிதையும் என்று
வரம்பறு முதலோன் தெய்வப்
படையினை வழங்கல் நீத்தான்;
பரம்பிய வென்றி யுற்றேன்;
படர்வலிக் கடுங்கால் மோதுண்
அரம்பையங் காடு போன்றின்
றவலமுற் றழிந்து நைந்தேன்.

22

22. முன்பு இலக்குவன் உலகம் சிதையும் என்று (கருணையால்) பிரம்மாஸ்திரம் தொடுக்கவில்லை நான் வெற்றியுற்றேன். இன்று கொடுங்காற்றால் மோதப்பட்ட வாழைக் காடுபோல் அவலமுற்றுச் சிதைந்து (போர்க்களத்தில்) நெந்து போனேன்.

வரம்பறுமுதலோன்-அழிவில்லாத பிரமன். கடுங்கால்-வேகமான காற்று. (சூறைக்காற்று) அரம்பை-வாழை. 'நின்று பயன் உதவி நில்லா அரம்பையின் கீழ்-கண்டும் உதவும் கனி' என்பது 'நன்னெறி.'

தந்தையே! உரைத்த மாற்றம்
தகவில தெனினும் நன்கு
சிந்தனை செய்து நம்பால்

திரள்பழி முற்றும் போக்கி
நந்தலில் இசையே நல்கும்

நன்னெறி பயின்று சான்றோர்
வந்தனை கோடி "யென்றான்;

வலங்கிளர் வயிரத் தோளான்." 23

23. தந்தையே! கூறிய வார்த்தை என் தகுதிக்குப் பொருந்தாது. என்றாலும் நன்றாகச் சிந்தித்து நம்பக்கல் திரண்டுள்ள பழியைப் போக்கிச் சான்றோர்களின் வந்தனத்தை ஏற்றுக்கொள்க என்று வன்மையால் பூரிக்கின்ற தோள்களை உடைய மேகநாதன் கூறினான்.

(13) என்றவன் தன்னை நோக்கி, (23) வயிரத்தோளான் வந்தனை கோடி என்றான் என்று முடிக்க.

இராவணன்

நிரைத்தபூ ணகலத் தான்றன்

நெடுமொழி கேட்ட லோடும்

வரைத்தடந் தோள்க னோடு

வானமும் குலுங்க நக்குக்

கரத்தொடு கரத்தைத் தாக்கிக்
 கவின்முடி துளக்கித் தேனுண்
 டிரைத்துவண் டுறங்கு தாரான்
 இனையன கமல : லுற்றான். 24

24. மேகநாதன் மொழியைக் கேட்டதும், (இரா
 வணன்) கையொடு கையைத் தாக்கி தோளும் வானமும்
 குலங்கச் சிரித்து முடிகளை அசைத்து இப்படிப்பட்ட
 மொழிகளைக் கழறினான்.

நிரைத்த பூண்-வரிசைப் படுத்தப்பட்ட ஆபரணம்.
 தேன் உண்டு குரைத்து வண்டு உறங்கும் தாரான்-தேனைக்
 குடித்து ஆரவாரித்து வண்டுகள் உறங்கும் மாலையணிந்தவன்
 (இராவணன்). வண்டு தேன் உண்டு தன்னை மறந்தாற்
 போலக் (காமத்தால்) இராவணனும் தன் தவப்பெருமையை
 மறந்தான் என்பது குறிப்பு.

“நின்றநின் பகழி முன்னர்
 நிற்பதற் காற்றோ தோடிக்
 குன்றிடை யொளித்தான் பித்தன்;
 குரைகடல் புகுந்தான் வஞ்சன்;
 பொன்றலை விரும்பும் வாறோர்
 புத்தமு தினையி கழ்ந்தார்;
 வென்றியே கண்டாய்; நின்றால்
 மேவிய தெங்கன் சோர்வே. 25

25. மைந்தனே! உன் அம்புகட்கு எதிரே நிற்கும்
 ஆற்றல் இன்றிப் பித்தன் (சிவபிரான்) மலையில் ஒளிந்து
 கொண்டான். வஞ்சகன் (திருமால்) கடலுக்குள் மறைந்
 தான். மரணத்தை விரும்பும் தேவர்கள் (சாகாதபடி
 செய்து விட்டதே என்று) அமிர்தத்தையே நிந்தித்தனர்
 நீயோ வெற்றியையே அடைந்தாய். இத்தகைய (வீரனாகிய)
 உனக்கு எப்படித் தளர்ச்சி வந்தது.

பகழி-அம்பு. பெருவில் பகழிக் குறவர் என்பர்
பொய்கையாழ்வார் (முதல் திருவந்தாதி). பொன்றல்-
அழிதல். சோர்வு-தளர்ச்சி.

யிணையாய்! வெம்போர்
செய்திட விருப்ப மின்றேல்

பொங்கிய பகழி மாற்றிப்
போர்த் தொழிற் சிரமம் போக்கி

நங்குல முலர்ந்த போதும்
நவையற இருத்தி; யானே

யங்கவர் தமைப்புறங் கண்
டணிசுவன் வாகை யின்றே. 26

26. சிங்கம் போன்றவனே! போர் செய்ய விருப்பம்

இல்லை என்றால், உடலில் தைத்த அம்புகளை எடுத்துவிட்டுப்,

போரால் வந்த சிரமத்தைப் போக்கி, நம் குலம் யாவும்

அழிந்த பின்பும், குற்றம் அற்றவனாய் இருப்பாயாக. யான்

அந்த இராமனையும் இலக்குவனையும் வென்று வாகை மாலை

அணிவேன். சிரமம்-தளர்ச்சி. 'சிரமம் எல்லாம் செல்லிருவி தீர்ந்து'

என்பர் கொங்குவேளிர். (பெருங்கதை) கவிச் சக்ர

வர்த்தியும் 'போர்த் தொழில் சிரமம் போக்கி' என்பர்

(யுத்த காண்டம்). நவை-குற்றம்.
கோளரி யணையாய்! நீயும்

குலத்துறு வீரர் தாமும்
நீளரி முடிப்பி ரென்று

நினைந்திது கொண்டே னல்லவேன்;
தோளுறு வலியும் விண்ணோர்
வென்றியைத் துடைத்த யின்ற
வாளுறு வலியும் கண்டே
வன்பகை தேடிக் கொண்டேன். 27

27. சிங்கம் போன்றவனே! நீயும் நம் நிலத்தில் பிறந்த மற்றவர்களும் ஒன்று சேர்ந்து பகையை முடிப்பீர்கள் என்று நான் கருதவில்லை. என்னுடைய தோள் வலிமையையும், தேவர்களின் வெற்றியைத் துடைத்து உண்ட என்னுடைய வாளின் வலிமையையும் கண்டே பகையைத் தேடிக்கொண்டேன்.

கோள்அரி-சிங்கம். 'கோபால கோளரி ஏறு' என்பது திருவாய் மொழித் தொடர். நீள் அரி-வளர்கின்ற பகை. துடைத்து அயின்ற-துடைத்துச் சாப்பிட்ட.

'என்னையே நோக்கியான் இந் நெடும் பகை தேடிக்கொண்டேன்' என்று இராவணன் பேசுவான் (கம்ப நாடகம்).

மண்ணவர் குனிப்புக் கொள்ள
மறை யவர் களிப்புக்கொள்ள
விண்ணவர் துள்ளல் கொள்ள
மீள்குவன் கொல்லோ யானும்?
திண்ணிய பகழி யொன்றாற்
செருக்களத் தவர்கள் வென்றி
நண்ணுற வண்ணம் செய்து
நடுக்குறத் திரிவன் காண்டி! 28

28. மண்ணுலகத்தவர் கூத்தாடவும், வேதியர்கள் மகிழ்ச்சியடையவும், விண்ணுலகத்தவர் துள்ளிக் குதிக்கவும் தோல்வியுடன் யானும் திரும்புவேனோ? ஒரே அம்பினால், இராமலக்குவர்கள் வெற்றியடையாதபடி செய்து போர்க்களத்தில் திரிவேன் பார்!

குனிப்புக்கொள்ள-கூத்தாட. 'கும்பலங் கைத்தலத் தன்பர் என்பூடுருகக் குனிக்கும்-பாம்பலங்காரன்' என்று திருக்கோவை பேசும். நடுக்குற-நடுங்க.

கூனுடைக் குரக்கி னோடு
 கொடுஞ்சிலை மனிசர் தம்மை
 வானிடை யெய்த நூறி
 வளர்புகழ் விசய மங்கை
 மீனிடை விழியி னூடு
 விளங்குவ தல்லால் இன்னும்
 தேனுடை யலங்கன் மார்ப!
 சிறுமை கொண்டிருப்பன் கொல்லோ? 29

29. குரங்குகளையும், மனிதர்களையும் - விண்ணுலகம் அடையும் படியாக-அழித்து விசயலட்சுமியின் கண்களில் தங்குவேன். இனியும் யான் சிறுமையோடு இருப்பேனோ?

கூன்-வளைவு. நூறி-அழித்து. 'இந்தியப் பெரும்படை இரிய நூறும்-வன்றறுகண்மை'-என்பர் வாசீசமுனிவர் (ஞானமிர்தம்). மீன் இடை-மீன்தோற்கும். குடைதல்-தோற்றல்.

மைந்த! கேள்! சனகன் பாவை
 வளரெழிழ் களமோ? என்றும்
 நந்தலில் மயனார் பாவை
 நகுமெழிற் களமோ? இன்று
 சுந்தரத் தாலி நீத்தல்
 துணிவென வுணர்தி! நீபோய்
 நிந்தையற் றிருத்தி! வின்தோய்
 நெடியதேர் கொணர்தி" என்றான். 30

30. மைந்தனே! கேள்! சனகன் மகளாகிய சீதையின் கழுத்தோ? அழிவில்லாத மயன் மகளாகிய மண்டோ தரியின் கழுத்தோ? இன்று தாலியை இழப்பது உறுதி. நீ போய் பழிச்சொல் இன்றி வாழ்க! தேர் கொணர்க என்றான்.

கனம்-கழுத்து. 'நஞ்சம் ஆர்ந்து என் நெஞ்சம் ஆர்ந்து
நனிகளந் கறுத்துளார்' என்பது குமர குருபரரின் நயமொழி
(மதுரைக் கலம்பகம்). தாலி-மங்கலநாண். 'தாலிக்கு வேலி'-
என்பது முத்துக்குமார சுவாமிப் பிள்ளைத்தமிழ். 'தாலியம்
பெருமை தயங்கக் காண்டியால்'-என்பது அனுமன் கூற்று
(கம்ப நாடகம்).

மேகநாதன்

இங்கனம் இலங்கை வேந்தன்

இயம்பினன் எழுத லோடும்

அங்கவன் பாதப் போதில்

அன்புற வணங்கி நின்று

பொங்கிய புகழோய்! என்சொற்

பொருளினை யுணர்தா யில்லை;

நங்கினை யுலவா வண்ணம்

நவிலுவ லின்னும் கேட்டி.

31

31. இவ்வாறு கூறி இலங்கை வேந்தன் எழுந்தான்.
உடனே இந்திரசித்தன் தந்தையின் பாதத்தில் வணங்கி
நின்று 'மிக்க புகழுடையாய்! என் கருத்தை நீ உணர
வில்லை. நம் உறவினர் அழியாதபடி (நன்றாக) இருக்க உரைப்
பேசு கேள்' (என்று மேலே கூறுகின்றான்).

உலவாவணம்-அழியாதபடி. நவிலுவல்-கூறுவேன்.

மின்னிகர் வாழ்வை நச்சி

விளம்பினன் என்று நீயும்

உன்னினை போலும்; நின்ற

னுயர்படை யாவும் போரில்

சின்னபின் னங்க ளாகும்
 திறத்தினக் காணும் தோறும்
 என்னகம் பட்ட துன்பம்
 எந்தையே யறிந்தி லாயோ.

32

32. மின்னல் போன்று கணத்தில் மறையும் உலக வாழ்க்கையை விரும்பினேன் என்று நீயும் நினைத்தனையோ? உன் படைகள் யாவும் போர்க்களத்தில் சின்னபின்ன மாவதைக் காணும் போதெல்லாம் யான் பட்ட துன்பம் எந்தையே உணரவில்லையா?

உன்னின் போலும் - கருதினாயோ? சின்னபின்னம் களாதல்-உருக்குலைந்து சிதைதல். 'சின்னபின்னங்கள் செய்த அதனை நீ சிந்தியாயோ' என்பது பிராட்டியின் கூற்று (கம்ப நாடகம்).

நனவொடு கனவி லும்நின்
 னலங்கிளர் செல்வ மெல்லாம்
 சனகியாம் தழலி னாலே
 சாம்பரான் தன்மை கண்டென்
 மனனுறு துயரைத் தந்தாய்!
 மனத்து நீ யுணர்கி லாமை
 வினையினேன் செய்த பாப

வினைவென வுணர்ந்தே னின்றே. 33

33. நனவிலும், கனவிலும், உன் செல்வம் யாவும் சீதை என்கின்ற நெருப்பால் சாம்பால் ஆகின்றன. அதனைப் பார்த்து என் மனம் அடைந்த துன்பத்தை நீ உணராமலே காரணம் யான் செய்த பாபத்தின் பயனே-இதனை இன்று உணர்ந்தேன்.

சாம்பர்-சாம்பல். பாபவினைவு-பாபத்தின் பயன்.

கற்பனைக் கொளித்து வேதக்
 கட்புலக் கப்பால் நின்ற
 சிற்பரன் அறம் நிறுத்தத்
 திருவுளத் தெண்ணிக் கையில்
 பொற்சிலை தாங்கி யன்புப்
 போர்வை போர்த் தருளிஞாலே
 அற்புதக் கோலம் காட்டி
 வந்தனன் அறிதி! ஐயா! 34

34. கற்பனைக்கு எட்டாமல் மறைந்து, வேதத்தின் கண்
 களுக்கு அப்பால் உள்ள இறைவன், அறத்தை நிலை நிறுத்தத்
 திருவுள்ளத்தில் எண்ணிக் கையிலே கோதண்டம் என்ற
 வில்லை ஏந்தி, அன்பாகிய போர்வை போர்த்துக்கொண்டு
 அருளால் அற்புதமான கோலங்காட்டி வந்துள்ளான். அறிக!
 ஐயா!

சித்பரன் - சித்துக்கு மேலேயிருப்பவன். கடவுளின்
 எட்டப்படாத நிலையை. 'திசைமுகம் சென்று தேடினர்க்
 கொளித்தும்'-என்று தொடங்கிப் பலபடியாக விவரிப்பவர்
 மணிவாசகர் (திருவண்டப் பகுதியைக் கண்டு வியப்புறுக.)

ஆரண முடிவின் மேவி
 யழகுற நடனம் செய்யும்
 நாரணன் வில்லொன் றேந்தி
 நடந்தனன் மண்மீ தென்றே
 வாரணம் அணைய வாலி
 வரைநிகர் அலங்கற் றோள்கள்
 காரணத் தொடு மொழிந்தும்
 களிப்பினால் மறந்தாய் போலும். 35

35. வேதத்தின் முடிவாகிய உப நிததத்தில் விரும்பிக்
 கூத்தாடுகின்ற நாராயணன் வில்லேந்திப் பூமியில் நடமாடு
 கின்றான் என்று (மதம் பிடித்த) யானைபோன்ற வாலியின்

மலை போன்ற தோள்கள் காரணத்தோடு விளக்கிக் கூறியதைத் கேட்டபின்னும் செருக்கினால் மறந்துவிட்டாயோ?

ஆரண முடிவு - உபநிடதம். வாரணம் - யானை. வாலி சுக்கிரீவனே நோக்கி- 'பொற்குன்றம் அனைய தோளாய்! பொது நின்ற தலைமை நோக்கின் - ஏற்கொன்ற வலியே சாலும்: இதற்கொன்றும் ஏது வேண்டா?' என்று கூறியதை நோக்குக.

சிறுவலி மனிச ரென்று
செப்புவ தெளிது; வீரர்
பெறுவலிச் சிலையி னின்ற
பெயர்தரு கணைகள் முன்னர்
உறுவதும், உற்ற போரி
லோவுத லிலாத வென்றி
நிறுவலும், அரிது; தந்தாய்!
நிற்குமோ காற்றில் தீபம்?

36

36. சிறுமையான வலிமை பெற்ற மனிதர்கள் என்று இராமனையும் இலக்குவனையும் அசதியாடுதல் எளிதான செயல். ஆனால், அவர்களுக்கு முன்னர் போதலும் வெற்றியை நிலை நாட்டுதலும் கடினம். கொடுங் காற்றில் விளக்கு அவியாமல் இருக்குமா?

ஓவுதல் இலாத - ஒழிவில்லாத. நிறுவல் - நிலைநாட்டுதல். காற்று இல் தீபம் எனப் பிரித்துக் காற்றே இல்லாத தீபம் என்றும் கொள்ளலாம். காற்றே இல்லாத இடத்தில் தீபம் எரியாது.

தேனகு தெரியல் தந்தாய்!
திருந்துநல் லறத்தி னோடு
சானகி கற்பும் அன்றார்
தலைகளைக் காத்த லானே

வானம்வந் துற்ற போதும்
 வையம்வந் துற்ற போதும்
 மானவர் வெல்வர்! வேழக்
 கொடுங்குமோ மடங்க லேறே? 37

37. தந்தையே! நல்லறமும், சீதையின் கற்பும் அவர்
 களுடைய தலைகளைக் காக்கின்றன. ஆதலால் விண்ணவர்
 கள் எதிர்த்தாலும் மண்ணவர்கள் எதிர்த்தாலும் மனிதர்
 கள் வெல்வார்கள். ஆண் சிங்கம் யானைக்குத் தோற்குமோ?

தெரியல் - மாலை. வானம், வையம், இடவாகு பெயர்.
 மானவர் - மனிதர். 'மானவர் பதியாம் வசவினுக்கு
 இவரை மகிழ்வுறக்காட்டாலும்' என்பது வில்லிபாரதம்.
 மடங்கல் ஏறு - ஆண் சிங்கம். 'வெய்ய மடங்கல் வடிவான
 வேங்கட வேதியற்கே' என்பர் திவ்யசவி. (திருவேங்கடத்
 தந்தாதி)

மறையெலா முணர்ந்த தந்தாய்!
 மயிலனாள் கண்ணீர் வாரச்
 சிறையக முறுநாள் தொட்டுத்
 தேவர்கற் கனாக்காண் கின்றார்;
 மறையினிற் களிக்கின்றார்; தம்
 வாழ்வினைக் கருது கின்றார்;
 பிறையென வளர்வர்; உற்ற
 வெற்றியைத் தேர்தி! ஐயா! 38

38. எல்லா வேதங்களையும் உணர்ந்த தந்தையே!
 மயில் போன்றவள் (சீதை) கண்ணீர் சிந்தச் சிறைக்கு
 வந்த நாள் தொட்டு தேவர்கள் (உறக்க காலத்தில்) நல்ல
 கனாக் காண்கின்றார்கள். பிறர் அறியாத இடத்தில் மகிழ்
 கிறார்கள். தங்களுடைய எதிர்கால வாழ்க்கையை நினைச்

கிணறிகள். அவர்கள் பிறைபோல வளர்வார்கள். நேர்ந்
துள்ள தன்மையை ஆராய்க. ஐயா!

கண்ணீர்வார - கண்ணீர் சிந்த. பெற்றி - தன்மை

“கற்பினைத் துணையாக் கொண்டு

கண்கணீர் வார நாளும்

பொற்பெலாம் சாம்பி வாடிப்

புலனழிந் துருகி நாதன்

அற்பெலா முன்னி யுன்னி

யருந்துயர்க் கடலு ளாமும்

விற்புரு வத்தி, னுனை

விட்டிடு! வீர ரேறே!”

39

39. கற்பையே துணையாகக் கொண்டு, கண்ணீர் சிந்த,
அழகு குன்றி, வாட்டமுற்று, புலங்கள் அழிந்து உருகித்
தன்னுடைய தலைவனின் அன்பையே எண்ணி வாடுகின்ற
சீதையை விட்டு விடு. வீரர்களுக்குள் தலை சிறந்த சிங்கம்
போன்றவனே.

பொற்பு - அழகு. சாம்பி - குன்றி. ‘நெய்தற்பூச்
சாம்பும் புலத்தாங்கள்’ என்பது பட்டினப்பாலை. துயர்க்
கடல் - துன்பமாகிய கடல். விற்புருவத்திருள் - வில்
போன்ற புருவத்தை உடைய சீதையை.

இராவணன்

என்றனன் கழற்கால் வீரன்;

இவ்வுரை செவியி லெய்தக்

குன்றனான் சினமீக் கோங்கிக்

“கொடுமொழி பகரற் கெம்பி

நின்றனக் குணர்த்தி னானே?

நெடுமொழி பகர்ந்தாய்! ஆவி

பொன்றினும் கிளியன் னானேப்

புறத்தினில் விடுவதுண்டோ?

40

40. என்று மேகநாதன் கூறினான். இம்மொழி செவியில் பட்டதும் மலை போன்றவன் சினம் பொங்கி, கொடிய வசனங்களைப்பகர்வதற்கு என் தம்பி உணர்த்தினானே? நீண்ட மொழிகள் பேசிவிட்டாய். இறந்தாலும் கிளி போன்றவனை விடமாட்டேன்.

கழல்கால்-வீரக்கழல் அணிந்த கால். குன்று அன்றை-மலைபோன்ற இராவணன்.

சிவக்கொழுந் தொளிரும் வெள்ளிச்

சிலம்பினைப் பெயர்த்தேன் இன்று

தவச்சிறு மனிசர் விற்குத்

தளர்வனே? தென்றல் தாக்க

நிவப்புறு செந்தீ மாழ்கி

நிலையழிந் திடுமோ? செங்கை

குவித்துயான் வாழேன்: தோலாக்

கூற்றையும் ஆடல் கொண்டேன். 41

41. சிவக்கொழுந்து வீற்றிருக்கும் கயிலைமலையையே பெயர்த்து எடுத்தேன். இன்று மிகச் சிறு மனிதர்களின் சிறிய வில்லுக்குத் தளர்வனே? தென்றல் தாக்குவதால் காட்டுத்தீ அவியுமா? நான் மனிதன் முன் கரம் கூப்பி வாழ விரும்புவனே? யான் யமனையும் வெற்றி கொண்டவன் அல்லவா?

வெள்ளிச் சிலம்பு-கயிலாயமலை. தவச்சிறு-மிகச் சிறிய. நீ என்னைத் தீபம் என்றாய். நான் காட்டுத்தீ. தோலாக் கூற்று-எப்போதும் தோல்வியைக் காணாத யமன்.

சுரும்பிளஞ் சிறைக்காற் காற்றூத்

துடியிடை சூழ்ச்சி செய்யப்

பெரும்புகழரசி ழந்து

பித்தனாய்க் கானம் நண்ணி

விரும்பியான் துயரி ழைப்ப

வெய்துயிர்த் துனைந்து நையும்

துரும்பினைத் தெய்வ மென்று

சொல்லஎங் கறிந்தாய்! ஐபா!

42

42. வண்டின் சிறிய சிறகிலிருந்து எழுகின்ற காற்றுப்படி
உாலும் தளர்கின்ற இடையையுடையவள் சூழ்ச்சி செய்ய,
அதனால், புகழையும் அரசையும் இழந்து பித்தனாய்க் காட்டை
யடைந்து, (சீதையை) விரும்பி நான் துன்பம் செய்யப்,
பெருமூச்சு விட்டு மனம் உளைந்து வாடும் துரும்பைத் தெய்
வம் என்று கூறுவதற்கு நீ எங்கே தெரிந்து கொண்டாய்.

கரும்பு-வண்டு-துடியிடை-உடுக்குப்போன்ற (இடைப்
பகுதி குறைந்துள்ள) இடை. உளைந்து-வேதனைப்பட்டு.

'அறுகாற் சிறுபறவை யஞ்சிறகால் வீசும்-சிறு காற்றூது
தேய்ந்து என்றும் நுடங்கும் இடை' என்ற நளவெண்பா
இங்ஙனம் இராவணனைப் பேசப் பண்ணிற்று.

நிற்பது தவிர்தி! போ! போ!

நீங்குதி! சிலைக ளுண்டு!

வெற்பெனத் தோள்க ளுண்டு

வீரவா ளுண்டு! யானே

பொற்புற வென்று வாகை

புனைகுவன்! பிதற்ற வேண்டா!

அற்பனே! செல்! செல்! என்னு

அழன்றனன்; எழுந்தான் மன்தோ! 43

43. நிற்காதே! வெளியே போ! போ! நீங்குக. என்னிடம் சிலைகள் உள்ளன. மலை போன்ற தோள்கள் உள்ளன. வீரவாளி உள்ளது. யானே போருக்குப் போய் வாகை குடுவேன். பிதற்றாதே! அற்பனே செல்க செல்க! என்று கூறிக் கொதித்தான். சிம்மாசனத்திலிருந்து எழுந்தான்.

பொற்புற-அழகாக. பிதற்றுதல்-அறிவின்றி உளறுதல். 'முல்லை முகை முறுவல் முத்தென்று இவை பிதற்றும்-கல்லாப்புள் மாக்கள் கவற்ற விடுவனோ?' என்று நாலடி நவிலும்.

மேகநாதன்

நன்னர்நெஞ் சடைய மைந்தன்

நஞ்செனக் கன்றெற முந்த

மன்னவன் வதனம் நோக்கி

வாய்புலர்ந் திரங்கி "எந்தாய்

சொன்னவை பொறுத்தி! யான்செய்

துகளெலாம்ம றத்தி! என்னைப்

பின்னினைந் தயரேல்! ஊழிற்

பெருவலி யுளதொன் றுண்டோ? 44

அண்ணலே! வென்று மீளேன்!

அடைகுவன் வானம்! பின்னர்

பெண்ணர சியை விடுப்பாய்!

பெற்றனன் விடை! யீண் டின்னும்

நண்ணுதல் தவிர்ந்த" தென்றான்;

நடைநவில் பரித்தே ரேறிக்

கண்ணீனீ ரவையோர் கொள்ளக்

கடிதினில் மறைந்தா னந்தோ! 45

44, 45 நன்மை மிக்க உள்ளத்தைப் பெற்ற மைந்தன், நஞ்சு போன்று சினந்து எழுந்த அரசனின் (இராவணன்) முகத்தை நோக்கி வாய்புலர்ந்து மனம் இரங்கி 'எந்தையே! என்னுடைய சொல்லைப் பொறுத்துக் கொள்! யான் செய்த குற்றங்கள் எல்லாவற்றையும் மறந்து விடு! என்னை நினைந்து பிறகு வருந்தாதே. விதியை விட வன்மை பெற்ற பொருள் ஒன்று உள்ளதோ? அண்ணலே! வென்று திரும்பமாட்டேன். வீரசுவர்க்கம் அடைவேன்! பின்பு பெண்களுக்கெல்லாம் அரசியை விட்டுவிடு! விடை பெற்றுக் கொள்கிறேன். மறுபடியும் இங்கு வருவது தவிர்ந்தது' என்று கூறினான். (வெளியில் வந்து) குதிரைகள் பூட்டப்பட்ட தேரில் ஏறி-(அவையில் உள்ளோர் கண்ணீர் சிந்த) விரைவில் மறைந்தான்! அந்தோ!

44. நன்னர்-நன்மை. 'நன்னர் நெஞ்சத் தின்னசை வாய்ப்ப-இன்னே பெறுதி நீ முன்னிய வினையே' என்பர் நக்கீரர் (திருமுருகாற்றுப்படை). அயரேல்-வருந்தாதே.

45. நடைநவில் - நடை பழகுகின்ற. 'செல்சமம் தொலைந்த வினை நவில் யானை' என்ற:பதிற்றுப்பத்துப் பாடற்பகுதிக்கு வரையப்பட்டவுரையை நோக்குக. அங்கு முன்பே போர் செய்தது பழகின யானை என்று எழுதப்பட்டுள்ளது.

முற்றும்

ஓம்

கம்ப நாடன்

கழல்தலை மேற்கொள்வாம்

மேக நாதம்

2. சுலோசனை யாரிலம்பகம்

இறை வணக்கம்

வையமெலாம் மலர்ச்சி பெற

வளர்ந்த இருட் பகைதுமியச்

செய்யகதி ரிரவி யெனத்

திரு வழந்தூர் தனிற் பிறந்த

ஐய னுளப் பேரரங்கில்

அருளாட லினிது செயும்

மெய்யன் இணை யடிதூடி

வேத மெலாம் உய்ந்தனவே.

1. உலகமாகிய (அரும்பு) மலரவும், வளர்ந்த இருளாகிய பகை அழியவும், செம்மையான கதிர்களைப் பரப்பிச் சூரியனைப் போலத் திருவழுந்தூரில் அவதரித்த ஐயன் கவிச்சக்ரவர்த்தி கம்பநாட்டாழ்வாரின் இதய அரங்கில்-தன் வரலாற்றை நடித்துக் காட்டிய-சத்திய வடிவமான இராம பிரானின் திருவடித் தாமரைகளைச் சூடி வேதங்கள் யாவும் உய்ந்தன.

‘திருவழுந்தூர் வரு தேசிக போற்றி’-என்பது கம்பனடிப்பொடியாரின் திருவாய்மொழி, ஆதலின், இரவி எனத் திருவழுந்தூர் தனில் பிறந்த ஐயன் எனக் கூறப்பட்டது.

இங்கு இருள் என்றது அறியாமையை. இருள் தன்மையே தான் காணாதபடியும், உலகைக் காணாதபடியும் மறைப்பதால்-அறியாமைக்கு உவமையாயிற்று. பரம்பொருளே அங்கு அடங்குதலின் 'பேரரங்கு' என்று கூறப்பட்டது.

சுலோசனை

செழுங் கொண்டல் பெயன் மறப்பத்
தெறுகதிராற் றளர்வுற்ற
கொழுங் கொடிகள் நடுவனொரு
கோமளப்பூ வாடுதல் போல்
அழுங்கு பெருந் துயர் முழ்கும்
ஆயத்தார் நடுவ னொளி
மழுங்கி யெழிற் சுலோசனையுள்
மாழாந்து வீற்றி ருந்தாள். 2

2. மேகம் மழை பெய்வதை மறந்துவிட, சுருகின்ற சூரியனால் தளர்ச்சியுற்ற கொடிகளுக்கு நடுவில், ஒரு அழகிய மலர் வாடியிருப்பது போல், பெருந்துன்பத்தில் முழுகும் தோழிகளின் நடுவில் ஒளிமழுங்கி மயங்கிச், சுலோசனை அமர்ந்திருந்தாள்.

கொண்டல்-மேகம். தெறுகதிர்-சுருகின்ற சூரியன். 'தித்தெறுவில் கவின்வாடி-நீர்ச் செறுவில் நீவி நெய்தல்-பூச்சாம்பும்' என்பது பட்டினப் பாலை. கோமளம்-அழகு. 'எங்கள் கோமளக் கொழுந்து போற்றி' என்பது மணிவாசகரின் அமுதவாக்கு (திருவாசகம்).

சீத மதிக் குடையாளன்
திருந்துவேள் நிகர் மேக
நாதனுளத் தகலாத
நங்கை யெழிற் பங்கயப் பூம்

போதகன்ற கயம் போலப்

புல்லென்று நனி வாடி

வேதனை கொண்டுளங் கலங்கி

வெய்து உயிர்த்து வைகினளால். 3

3. சந்திரனைக் குடையாகக் கொண்ட மன்மதன் போன்ற மேகநாதனின் உள்ளத்திலிருந்து நீங்காத சுலோசனை, தாமரைப் பூக்கள் நீங்கிய குளம் போலப் பொவி விழுந்து வாடி, வருந்தி, உள்ளம் கலங்கி, பெருமூச்சுடன் அமர்ந்திருந்தாள்.

வேள்-மன்மதன். வேட்கை விளைவிப்பவன் ஆதலால் வேள் எனப்பட்டான். கயம்-குளம். 'அக்கயத்துள் ஒரு கயம் நின்று அழைப்ப அந்நாள்'-என்பது இரணியவதைப் பரணி. 'தாமரை குடிபோன பொய்கை போன்று இருந்த வளும்' என்று சட்டுரை பகரும். புல்லென்று-பொவி வழிந்து. 'நீரற்ற புலமே போல் புல் என்றால்' என்று குறிஞ்சிக்கலி கூறும்.

பங்கயப்பூம் பாதத்திற்

பயின்று முரன் றிடும் பேறு

பொங்கு மணிச் சிலம்பிழம்பப்

பொலிவுறுநுண் ணிடைப் புறத்தில்

தங்கியெழில் பெறும் பேறு

தனிக் காஞ்சி யிழப்ப—அவள்

மங்குலினுன் மறைப்புண்ணு

மதிய மென இருந்தன ளால். 4

4, 5, 6. இப்பாடல்கள் சிலப்பதிகார அடிகளைப் பின்பற்றி வந்தவை. ஒரு பொருள் மேல் மூன்று அடுக்கி வந்துள்ளன.

4. தாமரை போன்ற பாதத்தில் தங்கி ஒலிக்கின்ற பாக்கியத்தைச் சிலம்புகள் இழக்க, இடையிலே தங்கி அழகு

பெறும் பாக்கியத்தை காஞ்சிஇழக்க-சுலோசனை.மேகத்தால் மறைப்புற்ற சந்திரனைப் போல இருந்தாள்.

முரலுதல்-ஒலித்தல். 'வண்டினம் முரலும் சோலை' என்று திருமலை பேசும். காஞ்சி-ஏழுகோவையுடன் கூடிய தாய்ச் செய்யப்பட்டுப் பெண்கள் இடையில் அணியும் ஆபரணம். 'எண் கோவை மேகலை காஞ்சி எழுகோவை. பண்கொள் கலாபம் பதினாறு-கண்கொள்-பருமம் பதினெட்டு. முப்பத்திரண்டு-விரிகிகை என்றுணரற் பாற்று,' என்று ஒரு பழம் பாடல் பேசும். மதி-சந்திரன்.

'அம்செம் சீறடியணி சிலம் பொழிய-மென்துகில் அல்குல் மேகலை நீங்க' என்பது நெஞ்சையள்ளும் சிலம்பு.

சங்கநிகர் களத்தெய்தித்
தகும் எழிலைப் பெறும் பேறு
மங்கல நாண் அன்றியுறு
மற்றையபூண் குலம் இழப்பச்
செங்கரத்து முரல் பேறு
திரள் வளைகள் இழப்ப—அவள்
மங்குலினான் மறைப்புண்ணு
மதிய மென இருந்தன ளால். 5

3. சங்கு போன்ற கழுத்தில் அடைந்து தக்க அழகைப் பெறும் பாக்கியத்தை-தாலியைத் தவிர-மற்றைய ஆபரணங்கள் இழக்க. கைகளில் தங்கி ஒலிக்கும் பாக்கியத்தை வளையல்கள் இழக்க-சுலோசனை-மேகத்தால் மறைப்புற்ற சந்திரனைப் போல இருந்தாள்.

களம்-கழுத்து. மங்கல நாண்-தாலி. 'மங்கல அணியிற் பிறிதணி மகிழாள்' என்று சிலம்பு பேசும். பூண்குலம்-ஆபரணக் கூட்டங்கள். சங்கைப் பெண்களின் கழுத்துக்கு உவமையாகக் கூறுவது மரபு. 'கோன் அணிசங்கம் வந்து குடி யிருந்தனைய கண்டம்' என்பது கவிச்சக்கசுவர்த்தியின் கற்பனை (பாசைகாண்டம்).

அங்கிளரும் வள்ளைக்கா

தடை பேறு குழையி முப்பக்

கொங்கு நிறை குழற் காட்டிற்

குளிர்வேறு மலரிமுப்பப்

புங்கநுத லுறும் பேறு புனை

திலகம் இழப்ப—அவள்

மங்குலினான் மறைப்புண்ணு

மதியமென இருந்தனளால்.

6

6. வள்ளைக் கொடிபோன்ற செவியை அடையும் பாக்கியத்தைத் தோடுகள் இழக்க, கூந்தற்காட்டில் தங்கும் பாக்கியத்தை மலர்கள் இழக்க, நெற்றியில் தங்கும் பாக்கியத்தைத் திலகம் இழக்க-சுலோசனை-மேகத்தால் மறைப்புற்ற சந்திரனைப்போல இருந்தாள்.

குழை-தோடு. கொங்கு-வாசனை. குளிர்வேறு-தங்கும் பாக்கியம். 'குளிரும் மரப் பலகைச் செய்யவள்' என்ற சிந்தாமணிப் பகுதியில் நச்சினூக்கினியர் வரைந்த உரை காண்க. பூம்பொதும் பரில் மரப்பலகையில் இருக்கும்விசயை என்று விளக்கியவர், குளிரும்-திசைச் சொல் என்றார். 'கூத்தாடு குணமுடையோன் குளிர்நங்கோயில்' என்று பாலரூவாயர் திருவாய் மலர்ந்தருளியுள்ளார் (தேவாரம்).

'கொடுங்குழை துறந்து வடிந்து வீழ்காதினள். பவன வாள்நுதல் திலகம் இழப்ப' என்பர் அடிகள்.

இரு விழிக்கு மையெழுதாள்;

எழில்வல்லி புனையாள்; சீர்

மருவுகுழம் படிக்கூட்டாள்;

மலர்ப்பவள வாய் திருத்தாள்;

பொரு கடலில் வினையழுதாள்

புனைந்த ஓவியம் புகையால்

திருவிழந்த தென விருந்தாள்;

தெய்வதக்கற் பிது வன்றோ?

7

7. இரண்டு விழிக்கும் மைபூசாள் மேனியில் கொடியை எழுதாள். பாதத்தில் செங்குழம்பை ஊட்டாள். பவனவாயை அலங்கரிக்கமாட்டாள். கடலில் தோன்றிய அமுதினால் புனையப்பட்ட ஓவியம் புகையால் செவ்விசுன்றியதுபோல-சுலோசனை-இருந்தாள். இது அல்லவா, தெய்வக்கற்பு.

வல்லி என்றது குழம்பால் மேனியை அலங்கரிக்கும் ஓவியக் கொடியை. 'கரும்பும் வல்லியும் பெருந்தோள் எழுதி' என்பது சிலம்பு. 'கொவ்வைச் செவ்வாய் திருத்தும்' என்பர் பெரியாழ்வார்.

'தேவு தெண் கடல் அமுது கொண்டு அனங்கவேள் செய்த-ஓவியம் புகையுண்டதே ஓக்கின்ற உருவாள்' என்பர் கம்பநாட்டாழ்வார் (சந்திர காண்டம்).

வங்கமுறு கடலமுதில்

வளர் சுவையைப் புறங் கண்டு

பொங்கு சுவை யமுதனையாள்

பொருந்து துயிற் சுவைநீத்தாள்;

துங்கவயிற் சுவை நீத்தாள்;

தோட்சுவைதந் துளம் பிணித்த

சிங்கமுயர் போர்ச் சுவையின்

திறமறிவான் சென்ற வன்றே. 8

8. தோள் சுவையை வழங்கி உள்ளத்தைப் பிணித்த சிங்கம், போரின் சுவையைத் தெரிந்து கொள்ளச் சென்ற அன்றே கடலில் தோன்றிய அமுதைப் புறங்கண்ட அமுது ஒன்று இருக்குமானால்-அவ்வமுதைப் போன்றவன் துயிற் சுவையை நீத்தாள். உணவுச் சுவையை நீத்தாள்.

வங்கமுறு கடல்-பாற்கடல். வங்கம்-வெள்ளி, அனைக்கப்பல் எனப் பல பொருள் தரும் சொல். ஏற்பன கொண்க வங்கக் கடல்கடைந்த மாதவன் -என்பது கோதைதமிழ்.

‘துயிற் சுவையும் தூநல்லார் தோட்சுவையும் எல்லாம்-
அயிற்சுவையின் ஆகுவ:’ என்பர் குமர குருபரர் (நீதி நெறி
விளக்கம்) ‘திருமுகத் தணங்கைத் தீர்ந்து-துயில் சுவை மறந்-
தான்’-என்பது கம்ப நாடகம் (யுத்த காண்டம்).

பிறை பொருவு நுதல்நீவிப்
பெருகுவிழிப் புனல் மாற்றி
“நிறை துயரம் ஒழிக” என
நிகழ்த்து முயிர்ப் பாங்கியருக்
கறை தராள் ஒருரையும்;
அகந்தளர்ந்து பெருந் துயர்கட்
குறைவிடமாய்க் கலுழ்ந்து கலுழ்ந்
துயிர்த் தழிவாள்; தழலெனவே. 9

9. (சுலோசனை) நுதல் வருடி, கண் துடைத்து,
துன்பம் ஒழிக என்று பேசும் தோழிகட்கு ஒரு மாற்றமும்
வழங்காள். மனம் தளர்ந்து, துன்பத்திற்கு உறைவிட
மாய் அழுது அழுது, நெருப்பைப் போலப் பெருமூச்சு
விடுவாள்.

நுதல்-நெற்றி. கலுழ்ந்து கலுழ்ந்து-அழுது அழுது.
‘கண்தாம் கலுழ்வ தெவன் கொலோ? தண்டா நோய்-
தாம் காட்ட யாம் கண்டது’ என்ற திருக்குறளை நோக்குக.

தோழி

வன்றுயரிங் குறுவாள் முன்
வந்தொருத்தி “மயிலனையாய்!
உன்துயரம் ஒழிக! எழில்
உறுவேளிற் பொலி தலைவர்

பொன்றிணின்த தேரேறிப்
 போந்தனர் நம் மனைக்” கென்று
 நின்ற ரைத்தாள் அமுதமென;
 நெடுந்துயரம் குடிபோக.

10

10. இங்கு-இப்படி-துன்பம் உறும் கலோசனையின்
 முன்பு ஒரு தோழி வந்து ‘மயில் போன்றவளே! உன்
 துன்பம் ஒழிக’ மன்மதனைப் போன்ற தலைவர் நம் மனைக்குத்
 தேரேறி வந்து, கொண்டுவள்ளனர் என்று அமுதம் போல்-
 துன்பம் குடிபோக-உரைத்தாள்.

எழில்-அழகு. வேளின்-மன்மதனைப் போல.

பாங்கிமொழி கேட்டெழுந்தாள்;
 பதுமமென முகமலர்ந்தாள்;
 வீங்கியதோ ருவகையினால்
 விரைந்தெழுந்து தழீஇக் கொண்டாள்;
 தூங்கு தரளப் பந்தி
 தொகு நிலவு புறம் வீசி
 யோங்கிய பல் வாயில் கடந்
 துற்றனளால் மணிமுன்றில்

11

11. கலோசனை, தோழியின் மொழியைக் கேட்டது-
 எழுந்தாள். தாமரை போல் முகம் மலர்ந்தாள். பூரித்த-
 உவகையால் தோழியைத் தழுவிக்கொண்டாள். முத்து
 வடங்கள் ஒளிவீசும் பல வாயில்களை விரைவில் கடந்து
 முற்றத்தை அடைந்தாள்.

பாங்கி-தோழி. தூங்கும். தொங்கும். தரளப்பந்தி-
 முத்துக்களின் வரிசை. இல் முன், முன் இல் என்று மாறி
 முன்றில் என்று வேற்றுருக்கொண்டது. அது முற்றமாகி
 நாட்டுப் புறத்தில் முத்தமாய்ச் சிதைந்துவிட்டது.

மேகநாதன் வருகை

“பாய்புரவித் தேரிழிந்து
 பசுங் கரும்புச் சிலையான் கொல்?
 காய்தழல் கொள் வேலேந்து
 கடம்பன் கொல்” எனக் கண்டோர்?
 ஆய்தர வெங் கரிநாண
 அணைவாணைக் கண்டு னைந்தாள்;
 வேய்மருவு தோளுடையாள்
 விம்முற்று நின்றொழிந்தாள். 12

12. சுலோசனை குதிரைகள் பூட்டிய தேரிவிருந்து-
 கரும்பு வில்லை ஏந்தும் மன்மதனோ? வேல் ஏந்தும் முருகனோ?
 எனறு காண்பவர்கள் சிந்திக்கவும் (நடையைக் கண்ட)
 யானைகள் நாணம் அடையவும் வருகின்ற மேகநாதனைக்
 கண்டாள். விம்மிதம் உற்று (துன்புற்று) செயலற்று நின்ற
 படியே இருந்தாள்.

மன்மதன் வில் கரும்பு: கடம்பன்-முருகன். ‘நம் கடம்
 பனைப் பெற்றவன் பங்கினள்’ என்று தேவாரம் கூறும்யானை,
 மேகநாதனின் நடையைக் கண்டு நாணமுற்றது. ‘மாக மடங்
 கலும், மால் விடையும் பொன்-நாகமும் நாகமும் நாண நடந்
 தாள்’ என்று இராமாவதாரம் பேசும். விம்முற்று நின்
 றொழிந்தாள்’-என்ற தொடர் கம்பக் களஞ்சியத்திவிருந்து
 னுடுத்துக் கொண்டேன். வேய் மருவு-மூங்கில் போன்ற.

பொருவரிய மேனியினிற்

பொதிந்த பசும் புண் கண்டாள்;

குருதி நனைத் திடச் சிவந்து

குலவியபூண் குலங் கண்டாள்;

மருவுமுக வேர் கண்டாள்;

மலர்விழியில் துயர் கண்டாள்;

பெருநடையி லிடர் கண்டாள்;

பிறை நுதலாள் தளர்வுற்றாள். 13

13. ஒப்பற்ற (மேகநாதனின்) மேனியில் நிரம்பிய பசிய புண்களைக் கண்டாள். இரத்தம் நனைப்ப அதனால் சிவப்புற்ற ஆபரணங்களைக் கண்டாள். முகத்தில் விபர்வையைக் கண்டாள். மலர்ந்த விழிகளில் துயரைக் கண்டாள். பெருமித நடையில் இடரலைக் கண்டாள். (கண்ட) கலோசனை தளர்ச்சி அடைந்தாள்.

பகம்புண்-புதுப்புண். குருதி-இரத்தம். வெயர், என்ற சொல் வேர் என்றாயிற்று. பெயர் என்பது பேர் என்றும், துகள்-என்பது தூள் என்றும், வருவனவற்றைக் காண்க. 'இணைகுறில் ஒரு நெடில் ஆய்வரல் இயல்பே' என்று ஒரு குத்திரம் புணைய வேண்டும். 'முகம் கொண்டது வேர்' என்பர் சிவக்கொழுந்து தேசிகர். (கோடச்சுரக் கோவை).

மேகநாதன்

இரங்குவாள் முன்னெய்தி
யிருகையா லணைத்தெ டுத்துக்
கருங்குழற் பின்னகம் நீவிக்
கயல் விழியிற் புனல்துடைத்து
“அரந்தையிவ ணுற்றதுவோ?
அகங்குழைந்து சாம்புவதோ?
பரம்பியபூண் மேனி யினிற்
பயில்பேறு மிழப்பதுவோ?

14

14. மனம் இரங்கும் கலோசனையின் முன்னர் அடைந்து (மேகநாதன்) அவளை இரண்டு கரங்களால் தழுவி எடுத்து, கூந்தலின் பின்னலை வருடி, கயல் போன்ற கண்ணிலிருந்து வருகின்ற புனலைத் துடைத்து, 'இங்கும் துன்பம் வந்ததுவோ? மனம் குழைந்து வாடுவதோ? ஆபரணங்கள் மேனியில் தங்கும் பேற்றையிழப்பதுவோ?'

பின்னகம்-பின்னல். 'பிடிக்கையின்ன பின்னகம்
 தீண்டித், தொடிக்கைத் தோய்வரத் தோய்ந்தன்று
 கொல்லோ'-என்பர் கல்லாடனார் (அகநானூறு).

கலை யீழ்ந்த மதியமெனக்
 கைபுனையா திருப்பதுவோ?
 அலை யிகந்த தாமரையி
 னழகழிந்து வைவதுவோ?
 நிலை யிழ்ந்த நின்னிலையை
 நினைதோறு மென்னுள்ளம்
 வலை யிகந்த மாணியாய்
 வளர்துயரா லெரிவுறுமால். 15

15. கலைகளை இழந்த சந்திரனைப் போல அலங்கரி
 யாமல் இருப்பதா? நீர்த்திரையை இழந்த தாமரையைப்
 போல அழகு குலைந்து வருந்துவதா? நல்ல நிலையை இழந்த
 நின் இருப்பை நினைக்கும்போது-வலையிலிருந்து தப்பிவந்த
 மாண போன்றவளே!-என்னுள்ளம் துன்பத்தால் எரிக்கப்படு
 கின்றது.

கைபுனையாது - அலங்கரிக்காமல். 'கைபுனைந்தியற்றுக்
 கவின பெறுவனப்பின்'-என்பர் நக்கிரர். (திருமுருகாற்றுப்
 படை) இகந்த-நீங்கிய. 'பந்தமும் வீடும் பறைந்தோன்
 சிந்தையொடு இன்பமும் துன்பமும் இகந்தோன்'-என்பர்
 வாரசே முனிவர் (ஞானமிர்தம்).

புன்னகைகொண் டென்துயரைப்
 போக்கியபூங் கோமளமே!
 நின்னை வெயிற் படுகொடிபோல்
 நிலையழியச் செய்துயரம்

என்னை? எனக் கிசைத்தி” என

இயம்பினால்; நன்மணியைப்

பின்னும்லைக் கடல் நீத்துப்

பிழைத்தோரிற் றுயர் கொண்டோன். 16

16. புன்னகையால் என் துன்பத்தைப் போக்கிய அழகின் வடிவே! வெய்யலில் பட்ட கொடியைப் போல் உன்னை நன்னிலையில் இருந்து அழியச் செய்த துன்பம் யாது? கூறுக, என்று, நல்ல மாணிக்கத்தைக் கடலில் வீழ்த்தி விட்டுப் பிழை செய்தவரைப் போன்ற மேகநாதன் வினவினான்.

கோமளம்-அழகின் வடிவம். என்னை-யாது. பிழைத்தோர்-தவறு செய்தவர். ‘அரும் பெறல் மாமணி ஒங்கு திரைப் பெருங்கடல் வீழ்த்தோர் போன்று’ என்பர் சாத்தனார் (மணிமேகலை).

சுலோசனை

“பெருந்தகாய்! எஞ்ஞான்றும் பிரியாது துளைந்தாடும் கருங்கயந் தனைப்பிரிந்த கயல் நலமும் அருட் கொழுநர் மருங்கிருக்கத் தவமியற்ற மங்கையர்தம் பெருநலமும் ஒருங்கெண்ணப் பட்டனவென்றுணர்ந்திலையோ? மறந்தனையோ? 17

17. பெருந்தன்மையுடையவனே! பிரியாமல்தான் நீந்தி விளையாடுதற்கு இடமாக இருந்த குளத்தைப் பிரிந்த மீனின் சுக வாழ்வும், கணவன் எப்போதும் பகிக்கத்தில் இருக்கத் தவம் புரியாத மங்கையரின் சுகவாழ்வும்-ஒன்றாகக் கருதப்பட்டன என்று நீ உணரவில்லையா? அல்லது மறந்து விட்டாயா?

துளைந்தாடும்-நீந்தி வினையாடுகின்ற. 'நீருள எனின்
உள மீனும் நீலமும்' என்ற இராமாவதாரப் பாசரம்
இங்கே தன் ஒளியை வீசியுள்ளது. கொழுநன்-கணவன்.
'கொழுநற்றொழுது எழுவாள்' என்பது திருக்குறள். நலம்-
சுகம். 'நலந்தீங்கிலும் உன்னை மறந்தறியேன்' என்பது
திருநாவுக்கரசர்.

தங்கவரை நாணமுறத்
தருக்கெய்துந் தோளய்! நீ!
செங்களத்துப் போர் வேட்டுச்
சென்றநாள் தொட்டெளியேன்
இங்குபடும் பாடனைத்தும்
எழிற் கதிரோற் காணாத
பங்கயக்கண் டுளைந்தாய்க்குப்
பகர்ந்திடவும் வேண்டுமோ? 18

18. பொன் மலையும் நாணம் அடையச் செருக்குக்
கொள்ளும் தோளுடையவனே! நீ போர்க்களத்திற்கும்
போரை விரும்பிச் சென்ற நாளிலிருந்து இங்கு யான் படும்
துன்பத்தைச் சூரியனைக் காணாது வருந்தும் தாமரையைக்
கண்டு உள்ளம் உளைந்த உனக்கு--நான் கூறவேண்டுமா?

தங்கம்-பொன். 'தங்கம் உருக்கித் தழல் குறைத்துத்
தேனாகி-எங்கும் பரப்பியதோர் இங்கிதமோ?' என்பது
மகாகவி பாரதியாரின் குயிற்பாட்டு.

பாழியந்தோள் வானவரைப்
புறங் கண்ட பண்பாள!
ஆழியொரு கணமாக
வுற்றநாள் கனவாக

நாழிகை பல் வாழியா
 நவிலரிய மறுக்கத்தால்
 ஏழைபடும் பாடனைத்தும்
 எரிதழல்சார் புழுவறியும்.

19

19. வன்மை மிக்க தோளுடைய தேவர்களை வென்ற பண்பாளனே! (நீ பக்கத்தில் இருந்தமையால்) ஊழிக் காலம் கணப்பொழுதாக இருந்தது. அது கனவாகிவிட்டது. (தற்போது நீ அருகில் இல்லாததால்) ஒரு நாழிகை பல ஊழியாகச் (நீள) சொல்ல முடியாத துன்பத்தால் ஏழையாகிய யான் படும் துன்பத்தின் கொடுமையை நெருப்பில் விழுந்த புழுவே அறியும்.

கணம்-கண்ணிமைக்கும் நேரம். (காரணப் பெயர்). நாழிகை 24 நிமிடம் கொண்ட நேரம். மறுக்கம்-துன்பம். பாழி-பலம். 'பாழியந் தோளுடைப் பற்ப நாபன்' என்று திருப்பாவை கூறும்.

விஞ்சிய நண்புடையாய்! யான்
 விழிமுகிழ்த்துத் துயின்றிடுங்கால்
 பஞ்சணையி லமர்ந்திடுவாய்!
 பரிந்து நறு மலரணிவாய்!
 அஞ்சலெனப் புறம் நீவி
 யணைத்திடுவாய்! விழிக்குங்கால்
 நெஞ்சினு ளே மறைந்திடுவாய்!
 நின்கள்ளம் தெரிந்திலனே!

20

20. மிக்க காதலுடையவனே; நான் கண் முடி உறங்கும் சமயத்தில் வந்து பஞ்சணையில் அமர்வாய். விரும்பி நறு மலரைக் கூந்தலில் சூட்டுவாய்; அஞ்சாதே என்று முதுகைத் தடவித் தழுவிக்கொள்வாய். விழித்தவுடனே உள்ளத்தில்

மறைந்து கொள்வாய்? உன் கள்ளம் இத்தகையதென்று நான் உணர முடியவில்லையே.

நண்பு - காதல், 'பிரியினும் பிரிவதன்றே—நின்னொடு மேய மடந்தை நட்பே' என்று ஐங்குறுநூறு பேசும். 'துஞ்சங்கால் தோள்மேலராகி விழிக்குங்கால்—நெஞ்சத்த ராவர் விரைந்து' என்ற திருக்குறள் இங்கு விரிந்துள்ளது.

அன்புடையாய்! உலகமெலாம்
துயில்மூழ்கி யமைதியுடன்
துன்பெலாம் மறந்திருப்பத்
துணையில்லா யான் வருந்த
வன்பனைசேர் தனியன்றிற்
குரலேந்தி வரும் தென்றல்
என்பிணையும் உயிரிணையும்
ஈர்வதனைத் தேர்கிலையோ? 21

21. அன்புடையவளே! உலகமக்கள் துயிலில் முழுகி அமைதியுடன் துன்பத்தை மறந்திருக்க—துணையில்லாத—நான் வருத்தமுறப் பனைமரத்தில் தனித்திருக்கும் அன்றிற் பறவையின் குரலைத் தாங்கி வருகின்ற தென்றல்காற்று என்னுடைய (வன்மையான) எலும்பையும் (மென்மையான) உயிரையும் அறுப்பதை நீ ஆராயவில்லையா?

உறக்கம் காயம்பட்ட மனதிதுக்கு மருந்து என்பர் செகப்பிரியர். 'என்பு இழை கோப்பது போலப் பனிவாடை ஈர்கின்றது' என்று திருவாய்மொழி பேசும். அன்றிவின குரல் பிரிந்தார்க்குத் துயரம் செய்யும்.

மருவுதிருமார்ப! இருள்
மலிவுற்ற கங்கு லெலாம்
வருவையெனத் திறந்துவந்தும்
வாராய் என்றடைத் தயர்க்கும்

திருகிய பொற் கதவத்திற்
 நிகழ்குடுமி யுடன் எளியேன்
 பொருவரிய உயிர் தேய்ந்து
 புலம்புதல் காண்” என்றனளால். 22

22. அழகிய மார்பை உடையவளே! இரவு முற்றும்-
 நீ வருவாய் என்று திறக்கப்பட்டும், வாராய் என்று மூடப்-
 பட்டும் (இடையறாமல்) திருகிய கதவில் மேலும் கீழும்
 உள்ள குடுமியுடன் என் உயிர் தேய்ந்து புலம்புவதைக்
 காண்பாயாக என்று (சுலோசனை) கூறினாள்.

‘வருவார் கொழுநர் எனத் திறந்தும், வாரார் கொழுநர்
 என அடைத்தும்—திருகுந் குடுமி விடிவளவும் தேய் பொற்
 கபாடம் திறமினே’ என்பர் செயங்கொண்டார் (கலிங்
 கத்துப் பரணி). ‘கங்குல்-இரவு. கங்குலும் பகலும் கண்துயில்
 அறியாள்’ என்பர் சடகோபர் (திருவாய்மொழி).

மேகநாதன்

கொடி பொருவு மிடைநுடங்கு
 கோமளப் பூங் கற்பகமே!
 முடிவறு நல் அறமுணர்ந்தும்
 முழுவீரர் நிறமுணர்ந்தும்
 மடிவுறு நம் செயலுணர்ந்தும்
 மாற்றலர்தம் இயலுணர்ந்தும்
 அடியறி யாதவர் போல் நீ!
 யறைவதூஉம் நன்றாமோ? 23

23. கொடி போன்ற இடையசையும் அழகிய பூக்கள்
 பூத்த-கற்பகமரம் போன்றவளே! முடிவில்லாத அறத்தை
 உணர்ந்தும், வீரர்களின் இயல்பை உணர்ந்தும், காரணம்
 உணராதவர் போல் நீ மொழிவது அறமோ?

‘திறம்பு காலத்து யாவையும் சிதையினும் சிதையா
அறம்’ என்று கம்ப நாடன் கூறியதைக் கண்டு முடிவறு
நல்லறம் என்று கூறப்பட்டது. போரென்ன வீங்கும்
பொருப்பின் திண்டோள் பெற்றிருப்பது வீரர்களின்
தன்மை. அடி—காரணம். நன்று அறம்.

கயல் வெருவும் அயில் விழியாய்!
கருங்கடல்தூழ் பெரும்புவியில்
உயிரணையார் போர்க்கேகி
ஐறுதுயர முளத் தடக்கிப்
“பயில்வென்றி யுறுக!” எனப்
பராவுவதே மகளிர்க்குச்
செயிர்தீர்ந்த அறம் என்று
தெரிந்தும் நீ! மறந்தனையோ? 24

24. கயல் மீன் அஞ்சும் விழியை உடையவளே!
உலகத்தில் உயிர் போன்றவர்கள் போருக்குச் சென்றால்,
உற்ற துன்பத்தை மனதிற்குள் அடக்கி வைத்துக் கொண்டு
‘என் கணவன் வெற்றி பெறுக’ என்று பிரார்த்திப்பதே
மகளிர்க்குத் தர்மம் என்பதைத் தெரிந்தும் நீ மறந்து
விட்டாயோ?

அயில் விழி—வேல் போன்ற கண். பராவுதல்—கடவுளிடம்
பிரார்த்தித்தல். செயிர்—குற்றம்.

விரைமருவு குழன் மடவாய்!
மேதினியி லெஞ்ஞான்றும்
நிரைமணிப்பூண் பெருவீரர்
கெடும்போரொன் றுறிற் களித்து
வரைபொருவு தோள் விம்ம
மகிழ்வுறுவர்; இலை என்னில்
கரையறுதுன் புறுவரெனக்
கண்டும் நீ! மறந்தனையோ? 25

25. வாசனை வீசும் கூந்தலை உடையவளே! உலகில் போர் செய்ய வாய்ப்புக் கிடைத்தால் வீரர்கள் தோள் பூரித்து மகிழ்வார்கள். போர் இல்லை என்றால் துன்பம் அடைவார்கள் என்பதைப் பன்முறை கண்டிருந்தும் நீ மறந்து விட்டாயோ?

விரை-வாசனை. 'விரையே மணமும் சாந்தும் தூபமும் வித்தும் எனவே விரிக்கும் நாறி பெயரே-என்பது அகராதி நிகண்டு. 'விழுப்புண் படாத நாளெல்லாம் வழுக்கினுள் வைக்கும் தன் நாளை எடுத்து என்ற குறளின் சாரமாகக் கரையறு துன்புறுவர்' எனக் கூறப்பட்டது.

தேன் பொருந்து மென்மொழியாய்
 சினம்பொருந்து மயில் விழியாய்
 ஊன் பொருந்து கடுங்கணையா
 லுளம்பொருந்து வீரர்களும்
 கான்பொருந்து மதகரியும்
 களம்பொருந்து வயப்பரியும்
 வான்பொருந்து திறம்நீயு
 மறந்தனையோ? அறிந்திலையோ? 26

26. தேன் போன்ற மொழியையும் வேல் போன்ற விழியையும் உடையவளே! பகைவர்கள் ஏவிய கணைகளால், தம் வீரர்களும் யானைகளும், குதிரைகளும் தினமும் இறப்பதை அறிந்திலையோ? மறந்தனையோ?

உளம் பொருந்து—மணம் ஒத்த. காண்-வாசனை. களம்-போர்க்களம். வயம்-வெற்றி.

சிலைபொருவு மெனில் வானச்
 சிறுபிறை துன்புறு நுதலாய்!
 அலையமுதம் அணையாள்நம்
 அகமுற்ற நாள்முதலா

மலைவறுநம் கூற்றமெலாம்
மலைவுற்று நனிவாடி
நிலையழிந்த தன்மையினை
நினக்கெவரு முரைத்திலரோ? 27

27. வில் போன்றது என்று உவமையாக்கின் நான் உவமிக்கப் படவில்லையே என்று-பிறை துன்பம் அடைவதற்குக் காரணமான நெற்றியை உடையவளே! சீதை நம் இடத்திற்கு வந்ததிலிருந்து நம் உறவினரெல்லாம் போர் செய்து நிலையிழந்த தன்மையை உனக்கு எவரும் கூறவில்லையோ?

அலை-கடல். 'அலைவளம் பெரிதென்கோ என்பர்' அதிவீரராமபாண்டியர். (நைடதம்) மலைவு அறு-தளர்ச்சி யில்லாத-

அன்னநடை எயினிற்பிடிக
ளருந்துயர்கொ ணடையணங்கே!
என்னையினி தீன்றுவளாத்
தியற்கலைகள் கற்பித்துப்
பன்னரிய நன்மைகளைப்
பரிவினெடு செய்தந்தை
இன்னல் நிலை யுறும்போதிங்
கிருப்பதூஉம் நன்றாமோ? 28

28. அன்னநடை என்றால், யானைகள் வருந்துவதற்கு ஏதுவான நடையை உடையவளே! என்னை உவப்புடன் பெற்று, வளர்த்து, கலைகளைக் கற்பித்து, சொல்ல முடியாத நன்மைகளை அன்பினுடன் செய்யும் என்தந்தை துன்பத்துடன் வருந்த, இங்கு யான் இருப்பது அறமா?

பிடி-பெண் யானை. பரிவினெடு-அன்புடன். இன்னல்-துன்பம்.

முல்லை நிகர்த் திடுமென்னீன்
முத்தம் நாண் கொளும் நகையாய்!
பல்லியங்கள் தருமுழக்கும்;
பயில் கதைகள், கொடுங்கணைகள்,
புல்லியவாட் படைகள் அவண்
பொருமுழக்கும்; செவியுற்றும்
மெல்லியல்போல் யான் இருந்தால்
வீரரெலாம் நாணுரோ? 29

29. முல்லை அரும்பு ஓக்கும் என்றால், முத்துக்கள்
நாணம் அடைவதற்குக் காரணமான பற்களை உடையவளே!
பல வாத்தியங்களின் முழக்கமும், கதாயுதமும், அம்புக்
கூட்டமும், வாட்படையும், அங்கு மோதும் முழக்கமும் என்
செவியில் பட்டும், மகளிரைப்போல் அந்தப்புரத்தில் யான்
இருந்தால் நம் வீரர்கள்-பிறருக்கு எதிரில்-நாணமடைய
மாட்டார்களா?

பல்லியம்-பல வாத்தியம். மெல்லியல்-பெண்.

இளம் பருவத் தணங்கரசீ!
இவண் சோம்பி யானிருந்தால்
வளங் குலவு விண்ணவர்கள்
மறைவினகை செய்யாரோ?
உளங்கலந்த துயர் போக்கி
யுவந்து விடை நல்கெ'ன்றான்
விளங்கிழையால் துயரறிந்து
விதிக்கிரங்கு போரேறே. 30

30. இளம் பருவமுடைய தெய்வங்களுக்கும் : அரகியாக
இருப்பவளே! யான் இங்கு சோம்பலுடன் இருந்தால்
தேவர்கள் மறைவில் ஏனாம் செய்யமாட்டார்களா?

துயரைப் போக்கிவிட்டு உவப்புடனே விடை கொடு! என்ற விதியை நினைத்து இரங்கும் மேகநாதன் கூறினான்.

[போர் நிகழ்ச்சி சுலோசனை அறிவாள். உனக்குப் போர் நிகழ்ச்சி தெரியாதா? என்று மேகநாதன் அசதியாடினான். என்க]

சுலோசனை

இந்திரனைப் புறங்கண்டாய்!

எழிற்கணவர் நெறிதிறம்பின்

நந்தலிலா அறமுணர்த்தி

நன் னெறியி லுய்ப்பதுவே

கந்தமுறு குழன்மடவார்

கற்பென்பர் புலனுடையோர்;

இந்தவுரை நின்செவியி

லேற்றருள்க! போரேறே!

31

31. இந்திரனை வென்ற வீரனே! மணவாளர் நன்னெறியிலிருந்து விலகிச் சென்றால், அறத்தை உணர்த்தி நல்வழியில் நடக்கச் செய்வது தான் மங்கையர்களின் கற்பு என்பர் அறிஞர்கள். போரில் சிங்கம் போன்றவனே! இம்மொழியை நின்செவியில் ஏற்று அருள்க.

எழில்-எழுச்சி (பெருமிதம்). திறம்பல்-விலகுதல். 'திறம்பேன்மின்கண்டர்' என்பர் திருமழிசையாழ்வார். நந்தல்-கெடுதல். கந்தந் கமமுங் குழலீ கடைத்திறவாய்-என்ற கோதையாரின் பாசுரத்தின் எதிரொலியாகக் 'கந்தமுறுகுழல் மடவார்' என்ற தொடர் அமைந்துள்ளது. கற்பு என்பதற்குக் காலத்துக்கு ஏற்பப் பொருள் கொள்ளப்பட்டது.

கறைமருவு வேலேந்து
 காவல! கேள்! கற்புடையார்
 திறமுணர்ந்தே தைலிற்ற
 செப்புகின்றேன்; நம்குலமாம்
 நிறைபூனைக் குவியலிடை
 நெடும்புகழார் சனகியெனும்
 பொறைதீர்ந்த விளக்கிடீர்!
 பொன்றுதற்கோ? வாழ்வதற்கோ? 32

32. இரத்தக் கறை படிந்த வேல் ஏந்திய காவலனே. கேள்!, கற்புடைய மகளிரின் தன்மையைத் தெரிந்துள்ளேன் ஆதலால் கூறுகின்றேன். நம் குலமாகிய பூனைப் பூக்குவியலில் சீதை என்கின்ற விளக்கை வைத்திருக்கின்றீர்கள்? அழிவதற்கா? வாழ்வதற்கா?

திறம்-தன்மை. பொறை தீர்ந்த-பொறுமையை விட்ட. 'தீர்த்தலும் தீர்தலும் விடற்பொருட்டாகும்' என்பார் தொல்காப்பியர்.

அற்புடையாய்! நும் தந்தை
 யாரணங்கைச் சிறையிடுங்கால்
 வெற்பெடுத்துக் களிறடக்கல்
 மிகுவலியன் றயல்மகளிர்
 பொற்பினைக்கண் டெழுமுளத்தைப்
 புந்தியெனும் தோட்டியினால்
 வற்பினுடன் அடக்குவதே
 வலியென்பா ரிங்கிலையோ? 33

33. அன்புடைய தலைவனே! உம் தந்தை சீதையைச் சிறையில் அடைத்த சமயத்தில் 'இராவண! மலையைப் பெயர்த்து யானையை அடக்குவது ஆற்றல் அன்ற ஊற்றைய மகளிரின் அழகைக் கண்டு எழும் மனத்தை

அடக்குவதுதான் உண்மையான வலியையாகும்' என்று கூறத்தக்க சான்றோர்கள் இங்கு இல்லையா?

ஆரணங்கு-தெய்வப்பெண். புந்தி எனும் தோட்டியினால்-அறிவு என்ற அங்குசத்தால் 'உரன் என்னும் கோட்டியான் ஒரைந்தும் காப்பான்' என்பது தமிழ்வேதம்-வற்பு-வன்மை. 'வெற்பால் மாரி பழுதாக்கி-விறல்வாள் அரக்கர் தலைவன்றன்-வற்பார் திரள்தோள் ஐந்நான்கும் துணித்த வில்வில் இராமனிடம்'-என்பர் திருமங்கை-ஆழ்வார்.

மற்புயத்தாய்! நும் தந்தை
மலர்க்குழலைச் சிறையிடுங்கால்
கற்புடையா ருளம் வானிற
கதிரவற்கண் டுடைந்தோடும்
வெற்பினைப்போ வெளிதென்று
விழையற்க! என அறத்தின்
பொற்பதனை யஞ்சாது
புகன்றிடுவா ரிங்கிலையோ? 34

34. மற்போர் புரியும் புயத்தை உடையவனே; நும் தந்தை சீதையைச் சிறையில் அடைத்த சமயத்தில் வானத்தில் எங்கோ உள்ள சூரியனைக் கண்டு உருகுகின்ற பனிமலையைப் போலக் கற்புடையார் மனம் எளித உருகும் என்று விரும்பாதே என்று தருமத்தின் அழகை அஞ்சாமல் எடுத்துக் கூறும் சான்றோர்கள் இங்கு இல்லையா?

உடைந்து - நெகிழ்ந்து. விழையற்க - விரும்பாதே-பொற்பு-அழகு.

பொற்புடையாய்! நும் தந்தை
புனையிழையைச் சிறையிடுங்கால்
கற்புடையார் விழிமலரோ?
கனற்பிழம்பு! குழன்முகிலோ?

வற்பகலாக் கொடும்பாசம்!

மலர்மேனி யிளங்கொடியோ?

நற்புயங்கால் மின்னல்! என

நவின்றிடுவா ரிங்கிலையோ?

35

35. அழகுமிக்க தலைவனே! நும் தந்தை சீதையைச் சிறையில் அடைத்த காலத்தில் 'மன்னவா கற்புடைய மகளிரின் விழிகள் மலரோ? அவை கனற்பிழற்பு. அவர்கள் கூந்தல் மேகமா? அது கொடுமையான காலபாசம். அவர்கள் மேனி இளங்கொடியோ? அது மேகம் வெளிப்படுத்தும் மின்னல்' என்றும் கூறும் சான்றோர்கள் இங்கு இல்லையா?

குழல்-பின்னிய கூந்தல். ஓதி வேறு கூந்தல் வேறு. 'மஞ்சொக்கும் அளக ஓதி மழை ஓக்கும் வடித்த கூந்தல்' என்று கம்பநாடர் பகர்வர்.

சீர்க்குரியாய்! மகளிருளச்

செம்மையினை யுணராமல்

போர்க்குணத்தாற் கற்பழிக்கப்

புகுதீய பாதுகர்கள்

கார்க்கடல்போற் படைக் கடல்கள்

கணக்கின்றிப் பெற்றாலும்

பார்க்குளவர் வென்றியினைப்

பார்ப்பதூஉம் நிகழ்வுறுமோ?

36

36. சிறப்புக்குரிய தலைமகளே! மங்கையர்களின் உள்ளச் செம்மையை உணராமல் போர்க்குணத்தால் கற்பை அழிக்கப் புகுபவர்கள் கடலைப் போல் பல படைக்கடல்களைப் பெற்றிருந்தாலும், பூமியில் அவர்கள் வெற்றியைப் பார்ப்பதும் நிகழுமா?

கார்க்கடல்-கரியகடல். 'கார்க்கடல் போற் கருணைக் கடல்' என்பது கம்பநாடகம்.

குன்றனையாய்! அறம் வேட்டுக்
கொடுஞ்சமரத் தேகுவையேல்
வன்றுயரம் ஒருகோடி
வந்தாலும் பொறை கொள்வன்
ஒன்றியநல் லறம் துடைக்க,
உலவாத பழி சுமக்கப்,
புன்றொழிலிற் புகுந்தக்காற்
பொறைகொள்ள வல்லேனோ? 37

37. மலை போன்ற உறுதி மிக்க தலைவனே! அறம் காக்க விரும்பிப் போருக்கு நீ செல்வாயானால்-கோடிக் கணக்கான துன்பம் வந்தாலும் பொறுத்துக் கொள்வேன். தருமத்தைத் துடைக்கவும், பழியைச் சுமக்கவும், அற்பத் தொழிலைச் செய்யத் தொடங்கினால் பொறுமையோடிருக்க என்னால் முடியுமா?

வேட்டு-விரும்பி. 'கேட்டனையாயின் நீ வேட்டது செய்மோ' என்பது புறப்பாட்டு. அறமற்ற போரைப் 'புன் தொழில்' என்றாள்.

ஆரிய! கேள்! மலர்க்கரத்தி
லடற்சிலைகள் கொண்டாரைப்
போரினிடைப் புறங்காண்டல்
பொருந்தாது கனவினிலும்;
சீரிய ஓவியப் பகுதி
செவ்வொளியைத் தந்திடுமோ?
காரிருளைச் சீத்திடுமோ?
கதிர் விரித்துப் பகல்தருமோ? 38

38. ஆரியனே! கேள்! வில்லேந்திய இராமலக்குவர்களைப் போரில் வெல்வது நிகழாது; கனவிலும் கூட. சித்திரத்தில் எழுதப் பட்ட சூரியன் ஒளியைத் தருமா? இருளைப்

போக்குமா? கதிர்களை விரித்துப் பகற்காலத்தை உண்டாக்குமா?

அடல்சிகை-வன்மை மிக்க வில். சீத்திடுமோ-போக்குமா? தரை பெற்ற பல்லுயிரும் தாங்கப் பகலோன். கரவற்றிருள் சீத்துக் காட்ட' என்று பாஷா கவிசேகரர் ரா. ராகவையங்கார் பாடியுள்ளார் (பாரிகாதை).

பொற்புடையாய்! கனவினிடெனின்
பொலி மார்புக் கேற்குமென
அற்பினொடு புனைமாலை
யழகழிந்து நலம் கெடவும்
கற்பகம் மூன்றினி லிரண்டு
கரிந்திடவும் மின்னலொடு
நிற்பறுகா ரொன்றனுக்கு
நிழல்செயவும் கண்டேனல்.

39

39. அழகு மிக்க தலைவனே! கனவிலே-யான் நின் திருமார்புக்குப் பொருந்தும் என்று புனைந்த மாலை அழகு குன்றி வாட்டம் அடையவும், (இலங்கையில் உள்ள) மூன்று கற்பக மரங்களில் இரண்டு மரம் கரியாகவும் ஒரு மரத்திற்கு மேகம் நிழல் வழங்கவும்-கண்டேன்.

கற்பகம் மூன்று, இராவணன், கும்பகர்ணன், வீடணன். இரண்டு கரியாதல் இராவண கும்பகர்ணர்களின் அழிவு. ஒரு கற்பக மரம் வீடணன். மேகம் நிழல் வழங்கல்-இராமபிரானால் பாதுகாக்கப் படுவது. மாலை வாடுதல்-இந்திர சித்தனின் அழிவு.

விந்தமெனப் பொலி தோளாய்!

மேவியஎன் னிலைக்கிரங்கி

எந்தை விழி நீர்சொரிய

வினைந்தினைந்து வைவதூஉம்

சந்தமுறு நகர்த்தோகை
சாம்பிவெளிப் போயதூஉம்
முந்துறக்கண் டுறுதுயரில்
முழ்கினேன்! எழுந்திலனால்

40

40. விந்தமலை போன்ற தோள்களுடைய தலைகளே! என்னுடைய தாழ்ந்த நிலைக்கு இரங்கி என்னைக் கண்டு என் தந்தை நீர் சொரிய வருந்தி வருந்தி நைவதையும், நம் நகரில் உள்ள மயில் வருந்தி வெயில் போவதையும் (கனவில்) கண்டு துன்பத்தில் முழ்கினேன். எழ முடியாதபடி உள்ளேன்.

இலக்குவன் சுலோசனையைக் கண்டு கண்ணீர் விடுவதையும், இலங்கை விசயலட்சுமி நீங்குவதையும் இக்கனவு குறிக்கிறது.

திக்கயம் வென்றுல கடக்கித்
திகழ்வீரப் பெரும்புலியே!
இக்கனவால் நின்மேனிக்
கென்னுறுமோ எனவு னைந்து
நெக்கழியும் எனைவிடுத்துப்
புறம்போகல்; நின்செய்கை
தக்கதல்' என்றமுதாள்
தருமத்தி யுயிரணையாள்.

41

41. திக்கில் உள்ள யானைகளை அடக்கித் திகழ்கின்ற பெரியபுலி போன்றவனே! இந்தக் கனவால் உன் திருமேனிக்கு என்ன துன்பம் நேருமோ? என நினைந்து நெகிழ்ந்து வருந்தும் என்னை விடுத்துப் புறத்தே போகாதே. நின் செய்கை தகுதி உடையது அல்ல என்று கூறித் தருமத்தின் உயிர் போன்ற சுலோசனை அழுதாள்.

திக்கு + கயம்-திக்கயம் : வியந்து + துதி-வியந்துதி என்ற வருவதைப் போல வந்துள்ளது. நெக்கு அழியும்-நெகிழ்ந்து அழியும்.

மேகநாதன்

அழுவாள் முகம் நோக்கி
 யருள்சுரந்த நெஞ்சினராய்
 “வழுவாக் குலக்கொம்பே!
 மாழ்குவதால் யாதுபயன்?
 எழுவா யுறும்விதியை
 யிடைமாற்ற வல்லவரார்?
 ஒழிவாய் துயர
 முணர்வுடையார்க் கீதழுகோ?” 42

42. அழுகின்ற சுலோசனையின் முகத்தை நோக்கிக்
 கருணை சுரந்த உள்ளமுடைய மேகநாதன் கொம்பு போன்ற
 வளே? வருந்துவதால் பயன் யாது? பிறப்பதற்கு முன்பு
 விதிக்கப்பட்ட விதியை மாற்றவல்லவர் யார்? துன்பத்தை
 விட்டுவிடு. அறிவுள்ள உனக்கு இது அழகா?

எழுவாய்-பிறப்பதற்குமுன். மாழ்குவது-வருந்துதல்.

அலங்கலுறும் குழன்மடவாய்!
 அறமேயோ? மறமேயோ?
 உலங்கலந்த பெருந்தோளாற்
 குறுசமர்செய் துவப்பல் யான்;
 கலங்கினர்க்குப் பலமரணம்;
 கலங்காதார்க் கொரு மரணம்;
 இலங்குற யான் ஈதுணர்ந்தேன்;
 இறப்பதனுக் கஞ்சுகிலேன். 43

43. மாணியணிந்த கூந்தலை உடையவளே! நான்
 செய்வது அறமோ? மறமோ? எனக்குத் தெரியாது. நான்
 திரண்ட கல் போன்ற தோளுடைய என் தந்தையின்
 பொருட்டுப் போர் செய்து இறப்பேன். கலக்கமுடையவன்

நிமிடந்தோறும் இறக்கிறான். வீரன் ஒரே ஒரு முறை தான் இறக்கிறான். இதனை நான் நன்கு உணர்ந்துள்ளேன். இறப்பைக் கண்டு பயப்படவில்லை.

உலம்-திரண்டகல். உலம்கலந்து உயர்ந்த தோளான் ஊழ்வினை என்று விட்டனன்' என்பர் தேவர். (சிந்தாமணி)-

கோழைகள் பலமுறை இறப்பார்கள். வீரன் ஒருமுறை தான் மரணத்தைச் சுவைப்பான் என்று செகப்பிரியர் பகர்வர்.

துன்றுமென துளமலரில்
துளங்காது வீற்றிருந்து
நன்றுபுரி நாயகமே!
நரரிருவர் புறங்கண்டு
வென்றிடிந் நீ! வரவேற்ப
விரைந்துறுவேன்; இல்லையெனில்
மின்றிகழும் வானத்தில்
விரும்பியுனை வரவேற்பேன்”

44

44. என்னுடைய உள்ளமாகிய மலரில் அசையாமல் வீற்றிருந்து நன்மை புரிகின்ற நாயகப் பெண் பிள்ளாய்! இரண்டு மனிதர்களையும் வென்றால் நீ வரவேற்பு வழங்க இங்கு வருவேன். இல்லை என்றால் விண்ணுலகில் உன்னை வரவேற்பேன்.

மின் திகழும் வானம் - ஒளிவிளங்கும் விண்ணுலகம்.

என்றியம்பி மார்பூ
டிறுக வணைத்துனைந்து
குன்றனைய நெஞ்சங்
குழைந்துவிழி நீர் மறைத்து

நின்றிரங்கி நில்லென்

றிவர்ந்தான்; நெடுந்தேரில்;

துன்றுகுழல் வீழ்ந்ததுவும்

சோர்விழியில் நோக்கிலனல்

45

45. என்று கூறி மேகநாதன் தன் காதலியை மார் புடன் பொருந்தத் தழுவி உளைந்து, மலைபோன்ற உள்ளங் குழைந்து, கண்ணீரை அவளறியாமல் மறைத்து நின்று (சுலோசனையைப் பார்த்து) இரங்கி 'நில்' என்று கூறித் தேரில் ஏறினான். சுலோசனை மயங்கி விழுந்தது-கண்ணீர் நிரம்பியிருந்ததால்-அவன் நோக்கிலன்.

கோவலன் இருந்தைக்க எனப்போனான். சில்லென்று பூத்த சிறு நெருஞ்சிக் காட்டுடே. நில் என்று சொல்லி நிறுத்தி வழி போனீரே என்று நாட்டுப் பாடலைக் கருதுக. அவன் பயணம் நீளமானது என்பதை உணர்த்த நெடுந்தேர் எனப்பட்டது.

முற்றம்

ஓம்

கம்பனைப் பணிவோம்
செந்தமிழ் வளர்ப்போம்

மேகநாதம்

3. அற்புத இலம்பகம்

இறை வணக்கம்

சிற்பர வியல்தேர்ந் தருட்பெருட் கம்பன்
செகமெலாம் உய்ந்திட வளர்த்த
கற்பக நிழற்கண் சானகி குழலிற்
கடிமலர் புனைந்தெழிற் குன்ற
அற்புத விளக்கே! கடலினிற் பிறவா
வமிழ்தமே! யாழினிற் பூவாப்
பொற்புசா லிசையே! எனக்களி கூரும்
புனிதனைத் தொழுதெழென் மனமே! 1

1. ஆன்மாவின் இலக்கணத்தையும், இறைவன் இலக்
கணத்தையும் ஆராய்ந்து உலகம் எல்லாம் உய்வு பெறக்
கம்ப நாட்டாழ்வான், வளர்த்த-இராமாவதாரம் என்கின்ற
கற்பக மரத்தின் நிழலின்கண் வீற்றிருந்து, பிராட்டியின்
கூந்தலிலே மணம் நிரம்பிய மலரைப் புனைந்து 'அழகு குறை
யாத அற்புதமான தீபமே! கடலில் பிறவா அமுதமே!
யாழில் தோன்றாத இசையே! என்று கூறிக் களிப்பு மிகும்
சக்ரவர்த்தித் திருக்குமரனைத் தொழுது எழு என் மனமே.

சித்-ஆன்மா-பரம்-இறைவன் 'அழியிடைப் பிறவா
அமிழ்தே என்கோ-யாழினிற் பிறவா இசையே என்கோ,

என்று நெஞ்சையள்ளும் சிலம்பு பகரும். எழு + என் மனமே
எழென் மனமே. நம்மாழ்வார் 'துயரறு கடரடி தொழுதெ
ழென் மனனே,' என்று திருவாய் மொழியில் இசைத்தார்.
அதைப் பின்பற்றி இயிநனம் கூறப்பட்டது.

சுலோசனை

செறிதவச் செல்வி மலரணைப் புறத்திற்
செவ்விய வுணர்வுயிர்ப் பற்றுப்
பொறியழி பாவை யெனக்கிடந் தனள்; வெம்
போர்மதன் ஆரஞ் ருற்றான்;
நறியபூங் குழலார் மாழ்கினர்; கிளியும்
நாகிளம் பூவையும் அமுத;
வறியவாம் உலகென் றறத்தொடு கற்பு
வாய்திறந் தறற்றின; அம்மா! 2

2. சுலோசனை, மலர்ப்படுக்கையில் உணர்வும் உயிர்ப்
பும் இல்லாமல்-மூட்டுவாய் அற்ற-பாவை போலக் கிடந்
தாள். மண்மதன் துன்பம் அடைந்தான். தோழிகள் வருந்
தினர். கிளியும் பூவையும் அமுதன. உலகம் வறுமையடை
யும் என்று கூறி அறமும் கற்பும் புலம்பின! அந்தோ!

மலர்அணை-மலர்ப்படுக்கை. பொறி-மூட்டுவாய்-லெக்ளி
கன் காண்க. அறிவு என்றும் கூறலாம். அஞர்-பெரிய
வருத்தம். 'ஆரஞர் உற்ற வீரபத்தினி.' என்று சிலம்பின்
பதிகம் பகரும். நாகிளம்-மிக்க இளமையான. பூவை-நாகண
வாய்ப் பறவை. 'பூவையே காயாவும் குயிலும்-நாகண
வாயும் கிளியும் நாற்பேர்' என்பது அகராதி நிகண்டு.

ஆர்வமோ டொருத்தி யமுதனை யானை
யங்கையான் மார்புற வணைத்துக்
கார்முகம் பொருவு நுதற்புறத் தரும்பிக்
கவின்பெறு முத்தவேர் வகற்றிச்

சீர்தரு நன்னீர் தெளித்துமுன் தானைச்
 சிவிறியைப் பைப்பய வசைப்ப
 நீர்பொதி விழியை மெல்லெனத் திறந்து
 நீதியோ வேகுதல்” என்றார். 3

3. வருந்திய தோழிகளுள் ஒருத்தி (சுலோசனை பிழைக்க வேண்டும் என்ற) ஆர்வத்தால் சுலோசனையை மார்புற அணைத்து நெற்றியின் வியர்வை அகற்றி, முகத்தில் தண்ணீர் தெளித்து, முன்தானையாகிய விசிறியை மெல்ல அசைத்தாள். சுலோசனை விழியைத் திறந்து-போவது நீதியோ? என்று கேட்டாள்.

கார்முகம்-வில். வேர்-வியர்வை. ஏகுதல் என்பது வேகுதல் என்று அமங்கலமாக வந்தது. விதியின் கொடுமையால் இப்படிக்கூற நேர்ந்தது. முன்தானையால் விசிறுவதைக் குமர குருபரர் காசிக் கலம்பகத்தில் ‘முதிரா இளமுலை முற்றாமடந்தை-ஒண் தொடித் தடக்கையின் வீச நுண்ணுகில் தோகையிற் பிறந்த நாகினம் தென்றல்-மோகமும் தளர்ச்சியும் தாகமும் தணிப்ப’ என்று நயமுறப் பகர்வர். பைப்பய-மெதுவாக.

சுலோசனை—தோழி

பொங்கெழிற் குரிசில் எதிரிலா மையினாற்
 பொருக்கெனப் பாங்கியை நோக்கி
 “எங்கெனை யாண்ட நாயகன் சென்றான்
 இயம்புதி இயம்புதி!” யென்றாப்
 பங்கய விழிநீர் பெருக்கினள்; அன்றான்
 பரிவொடு கண்ணநீர் மாற்றி
 “நங்கைகேள்! விசய மங்கைவேட் டழைப்ப
 நயந்தனன் போர்க்களம்” என்றார். 4

4. சுலோசனை தன் கணவன் எதிரே இல்லாமையால் விரைந்து தோழியை நோக்கி என்னை அடிமை கொண்ட

நாயகன் என்கே சென்றான். சொல் சொல் என்று கூறித்
தாமரை போன்ற கண்களில் கண்ணீரைச் சிந்தினான். அத்
தோழி, கருணையுடன் கண்ணீரைத் துடைத்து, 'நங்கையே!
கேள்! வெற்றிமடந்தை அழைக்கப் போர்க்களத்தை
விரும்பினான்' என்று கூறினான்.

'கங்குலும் பகலும் கண்துயிலறியாள். கண்ணீர்
கைகளால் இறைக்கும்' என்பது திருவாய் மொழி.

சுலோசனை

மஞ்சுகேர் கூந்தற் சானகி நெஞ்சம்
வருந்துறச் சிறையினி லிட்டு
வெஞ்செயல் புரியும் இராவணன் தன்னை
வெறுத்தநல் விசயமா மங்கை
அஞ்சன வண்ணன் மார்பினைப் புல்லி
யகங்களி துளும்பினள்; மீளப்
பஞ்சடி சிவப்ப வருவனோ? காயைப்
பறிப்பரோ? நறுங்கனி பெற்றோர். 5

5. சீதையின் மனம் வருந்தச் சிறையினில் அடைத்துக்
கொடுஞ்செயல் புரிந்த இராவணனை வெறுத்த விஜயமகன்
இராமபிரானைத் தழுவி மகிழ்ச்சியடைந்தான். அவன் பஞ்சு
போன்ற பாதம் சிவக்க வருவாளா? நல்ல கனியைப் பெற்ற
வர்கள் காயைப் பறிப்பார்களா?

மஞ்சு-மேகம். அஞ்சன வண்ணன் - இராமபிரான்.
'அஞ்சனவண்ணன் என் ஆருயிர் நாயகன்' என்று குகன்
கூறினான். துளும்பல்-ததும்பல். 'கருணை நிறைந்து அகம்
புறமும் துளும்பி வழிந்து உயர்க்கெல்லாம் களைகண் ஆகித்
தெருள் நிறைந்த இன்பநிலை வளர்க்கின்ற கண்ணுடை
யோய்' என்று திருவருட்பா சுவைமயமாகப் பேசும். 'கனி
யிருப்பக் காய் கவர்ந்தற்று' என்பார் திருவள்ளுவர். 'கையி

னூல் தொழா தொழிந்து கனியிருப்பக் காய் கவர்ந்த கள்வ
னேனே' என்பது வாசீரின் திருமொழி.

வெள்ளிமா மலையை யெடுத்தவன் சனகி
மென்புயம் வேட்டகா லத்தே
தெள்ளுசீர் சான்ற மயன்மக னூடிச்
சிவக்குமுன் விசயமா மங்கை
பொள்ளெனக் கறுத்துத் திருமக னூடனே
புலமகள் பின்வரச் சென்று
வள்ளலை யடைந்தாள்; மீள்வளோ? அமுதுண்
வாழ்வினர் நஞ்சுவேட் பாரோ?

6

6. கயிலை மாமலையைப் பெயர்த்தெடுத்த (இராவணன்)
வன் சீதையின் தோளைத் தழுவ விருப்பம் கொண்டபோது
மயனின் மகள் (மண்டோதரி) ஊடலால் கோபம் கொள்வ
தற்கு முன் விஜயமங்கை கினந்து திருமகளும் புலமகளும்
தன்னைத் தொடர்ந்து வரச் சென்று வள்ளலை (இராமன்)
அடைந்தாள். அவள் திரும்பி வருவாளோ? அமுதுண்டு
வாழ்பவர்கள் நஞ்சை உண்ண விரும்புவர்களா?

சிவத்தல் கறுத்தல் என்ற இரண்டு சொற்களும்
கோபத்தை உணர்த்தும் என்க. கறுப்பும் சிவப்பும் வெகுளிப்
பொருள்-என்பர் தொல்காப்பியர். மயன் மகள் சிவக்கு முன்
விசயமங்கை கறுத்தாள்.

“சீருடைக்குரிசிலும் சிவந்தழன்று’ என்பர் தேவர்-
(சிந்தாமணி) ஐயர் அவர்கள் அடிக்குறிப்பில் சிவந்து
கோபம் கொண்டு என்று விளக்குவர். ‘கறுத்த மாமுனி
கருத்தை உன்னி’-என்று இராமவதாரம் பேசும்.

‘அமுதுண்பாய் நஞ்சுண்பாயோ?’ என்று கும்பகர்ணன்
கறுவான் (யுத்தகாண்டம்.)

திருந்தற வடிவாம் செம்மலை விடுத்துச்
 சீரிய கற்பினுக் கரசி
 வருந்துறப் புரியும் நம்மையோ நயப்பள்
 வளர்புகழ் விசயமா மங்கை?
 விருந்துற மலர்ந்து நறுமண மெய்தி
 விளங்கு பொன் மலரினை விடுத்துச்
 சுரும்பின ம்தளிரை விரும்புமோ? என்னோத்
 துயர்க்கனல் சுடச்சுடத் துடித்தாள். 7

7. அறத்தையே வடிவமாகக் கொண்ட இராமபிரானை விட்டு விட்டு-கற்புக்கரசியாகிய சீதை வருத்தம் அடைய விரும்பும்-நம்மையோ விஜயமங்கை நயப்பாள். புதிதாக மலர்ந்து நன்மணம் பொருந்தி விளங்குகின்ற அழகிய மலரை விட்டுவிட்டு வண்டுகள் தளிரை மொய்க்க விரும்புமா என்று கூறி (சுலோசனை) துன்பக்கனல் பஸ்காலும் சுடத் துடித்தாள்.

‘அறத்தின் மூர்த்தி வந்து அவதரித்தான்’ என்பது வசிட்டரின் திருவாய் மொழி. அதனை ஒட்டி ‘திருந்தறவடிவாம் செம்மல்’ என்று கூறப்பட்டது. விருந்து-புதுமை. சுரும்பு-வண்டு.

நலங்கிளர் மிதிலைச் செல்விபே ரழகாம்
 நவையறு நறுநெய்யா லந்தோ!
 இலங்கைமன் வளர்த்த காமவெந் தழலில்
 இசைவளர் குமரர்தம் உயிரும்
 அலங்கலங் குழலார் களத்துறு நாணும்
 அமரர்கா லுறுபெருந் தனையும்
 வலங்கொடு விதியிட் டும்பர்தம் ஆக்கம்
 வளர்ப்பதோ? எனத்தளர்ந் துனைந்தாள். 8

8. மைதிலியின் அழகாகிய நெய்யால் இராவணன் வளர்த்த காமத்தழலில், விதி, இலங்கையில் உள்ள குமரர்

களின் உயிரையும், மங்கையர்களின் மங்கல நாளையும் தேவர்களின் காலிற் பிணைத்துள்ள சங்கிலியையும் அவிப் பொருளாக இட்டு (யாகம் செய்து) தேவர்களின் செல்வத்தை வளர்ப்பதுவோ? என்று கூறித் தளர்ந்து உளைந்தாள்.

மிதிலைச் செல்வி-மைதிலி. நவையறு-குற்றமற்ற. களம்-கழுத்து. நாண்-மங்கலநாண், 'கழுத்தின் நாண் உன் மகற்குக் காப்பு நாண் ஆம் என்றான்' என்று இராமாவதாரம் பேசும் (அயோத்தியா காண்டம்). நெய்யால் யாகம் செய்யாமல் காமத்தழலை வளர்த்தானே என்றுவருந்திக் கூறினாள்.

பொருப்பினை யெடுத்துப் பாரெலாம் வென்ற
புயத்தினன் உளத்தினிற் காமன்
அருப்புமென் கணையை யுய்த்தவஞ் ஞான்றே
யழல் விழிக் கூற்றுவன் கையில்
விருப்பொடு பாசம் எடுத்தனன்; இலங்கை
வீழ்ந்திடப் பிணித்தனன்; ஊரும்
கருப்புவன் பகட்டிற் கிரையென நிருதக்
கரும்பினை நல்கினன்: அந்தோ! 9

9. கயிலை மலையைப் பெயர்த்து, உலகெலாம் வென்ற புயத்தை உடைய இராவணன் உள்ளத்தில் மன்மதன் அரும்புகளாகிய அம்புகளைப் பிரயோகித்த உடனே யமன் கரங்களில் காலபாசத்தை எடுத்து விட்டான்.

இலங்கை தோல்வியுறப் பிணித்தான். தன் வாகனமாகிய எருமைக்கு அரக்கர்களாகிய கரும்பை இரையாகக் கொடுத்துவிட்டான். ஐயோ!

உய்த்த அருஞானறே — பிரயோகித்த அப்போதே; உய்ந்தல் - பிரயோகித்தல் 'எம்பிக்கும் என் அன்னை தனக்கும், இறுதிக்கு ஓர் அம்புக்கும் போர்வில்லி' என்று மாரீசன் கூறுவான், (ஆரண்ய காண்டம்). மன்மதன் அம்பு, அரும்பு என்று மணிமேகலை பல இடங்களில் பகரும்.

கருப்பு நாண் கரும்புவில் அருப்புக்களை தூவ என்றும்
 கருப்பு வில்லியருப் புக்களை தூவ என்றும் கூறும் பகுதிகளை
 நோக்குக. 'கருப்புக்களை — மொட்டரு மலராகிய அம்பு
 என்று விளக்கம் தந்த ஐயர் அவர்களின் கொள்கையை
 ஏற்கத் தயக்கமாகவுள்ளது. ஆனால் மன்மதன் அம்பை
 மலர்வாளி, என்ற சிலம்பு அச்சுறுத்துகிறது. அரும்பாக
 இருக்கும் போது அரும்பையும், மலராக இருக்கும் போது
 மலரையும் ஏவுவானோ? யாரே அறிவார் அனங்கன்
 விளையாட்டை.

வங்கமார் கடல்தூழ் புவியினிற் கற்பை
 மாண்புறக் காத்திடற் கரிய
 செங்கணான் உலவாக் கற்பினுக் கரசாம்
 சேயிழைக் காரிடர் செய்யும்
 வெங்கொலை யரக்கர்க் குவப்புட னுதவு
 வெம்மையை நினைதொறும் நெஞ்சிற்
 பொங்குவெந் துயரக் கனலையெவ் வாறு
 பொறுத்துயான் வாழ்குவன்; அந்தோ! 10

10. உலகில் கற்பைக் காப்பதற்குரிய மேகநாதன்
 சீதைக்குத் துன்பம் தரும் அரக்கர்களுக்கு விருப்பத்துடன்
 உதவும் வெம்மையை நினையும் போதெல்லாம் மிகுகின்ற
 துன்பக் கவலையை யான் எப்படிப் பொறுத்துக் கொண்டு
 இருப்பேன், ஐயோ!

வங்கமார் கடல்-கப்பலோடும் கடல். உலவா - குறை
 யாத. சேயிழை - சீதை. ஆரிடர் - மிக்க துன்பம்.

நீடுறு புகழாம் அரம்பையைச் சாய்த்து
 நிலவிய காமவன் காற்று
 பீடுறும் இலங்கைக் கொளியினை நல்கிப்
 பிறங்கிய கொற்றமாம் விளக்கைப்

பாடுற வவிப்பப் பேரிருள் யாண்டும்
 படர்வதால் அரக்கர்தாழ் வுறுதல்
 கோடுறும் உளத்தார் அறிந்தில ரென்றாக்
 குளித்தனள்; கொடுந்துயர்க் கனலில். 11

11. 'நீண்ட நாட்களாகத் தொடர்ந்து வந்த புகழாகிய வாழையை அழித்து நிலை பெற்ற காமமாகிய காற்று இலங்கை மாநகருக்கே ஒளியைத் தந்து விளங்கிய வெற்றியாகிய விளக்கை அழித்து விட்டதால், அரக்கர்கள் தாழ்வுற்றதைக் கோணலான மனம் உடையவர்கள் அறியவில்லையே' என்று கூறித் துன்பக் கனலில் குளித்தாள்.

அரம்பை - வாழை. பாடுற - அழிய. கோடுறும் - கோணலான.

வம்புறு குழலீர்! என்னெனக் குறுமோ?
 வளர்துயர் குறைவழி காணேன்;
 நம்பியின் வதனம் காண்பனோ? இன்ப
 நலமெலா மீண்டுமெய் திடுமோ?
 இம்பரென் காதல் தளிர்க்குமோ? வானத்
 தெய்துமோ? அறிகிலேன்; என்ன
 அம்புய விழினீர் பெருகநைந் தழிந்தாள்;
 யாரவள் துயரளந் தறிவார். 12

12. வாசனை மிக்க கூந்தலையுடைய தோழியர்காள்! எத் துன்பம் எனக்கு வருமோ? துன்பத்தைக் குறைக்கின்ற வழியும் தெரியவில்லை. நம்பியின் முகத்தைக் காண்பேனோ? நன்மை மீண்டும் வருமோ? இவ்வுலகில் என் காதல் தளிர் விடுமோ? அல்லது விண்ணுலகில் அது கிட்டுமா? அறியும் ஆற்றல் பெற்றிலேன். என்று கூறிக் (கலோசனை) கண்ணீர் பெருக அழுதாள். அவள் அடைந்த துன்பத்தை எவர் அளந்து அறிவார்.

வம்பு. வாசம். 'வம்புலாங் கூந்தல்,' என்பர் திருமங்கை-
ஆழ்வார்-இம்பர்-இவ்வுலகில். 'உம்பரும் இம்பரும் உய்ய-
அன்று. போனகம் ஆக நஞ்சு உண்டல்பாடி' என்பது
மணிவாசகரின் அமுதமொழி.

அம்புய விழி-தாமரை போன்ற கண். மகவிரிவ்-
கண்களுக்குத் தாமரையை உவமையாக்கியது 'புதுமையன்று
பங்கஜாட்சி-என்ற பெயரைக் காண்க. (தணிகைப்-
புராணம் மேற்கோள் தரும்.)

தோழி

இங்கனம் இறைவி பற்பல பன்னி
யமுங்கலும் இன்னுயிர்ப் பாங்கி
செங்கையா லணைத்துக் "கோமகன் தெய்வத்
திறலை நீ! யறிந்திலை போலும்?
நங்கையோர் பாகத் தண்ணல்கை மழுவும்
நாரணன் திகிரியும் வலாரி
துங்கவச் சிரமும் ஒளிமழுங் கின; நம்
தோன்றல்தன் புகழ்க்கதிர் முன்னர். 13

13. இப்படி சுலோசனை, பலவிதமாகச் சொல்லி வருந்-
தினான். பாங்கி, சுலோசனையை நோக்கி, நம் கோமகன்
ஆற்றலை நீ உணரவில்லையே, சிவபிரானின் கையில் உள்ள
மழுவும், திருமாவின் சக்கரமும், இந்திரனின் வச்சிரமும்-நம்
தலைவனின் புகழ்க்கதிர் முன் ஒளி மழுங்கின.

நங்கையோர் பாகத்தண்ணல்-உமாதேவியை இடம்-
பக்கம் கொண்டதால் சிறப்புற்ற சிவபிரான். வலாரி-
இந்திரன். (வலன் என்பவனை அழித்தவன்) 'வலாரி தலாரி'
எனும்-சூர்மா மடியத் தொடுவேலவனே என்று நயமுறம்-
பேசும் கந்தர் அநுபூதி.

புற்றரா மதியை விழுங்கிடின வெள்ளிப்
 பொருப்பினைத் தென்றலுற் றசைப்பின்
 பற்றிய கனலைச் சிதலரித் தொழிப்பிற்
 படரிருள் பருதியை எதிர்ப்பின்
 நற்றமிழ் மொழியாய்! வீரவேந் தளித்த
 நம்பியை மானுடர் வெல்வர்;
 கற்றநிற் கழகோ துயருறல்? என்னாக்
 கழறினள் கடுந்துய ரறியாள். 14

14. புற்றில் இருக்கும் பாம்பு வானில் உள்ள சந்திரனை விழுங்கினால், கயிலாயமலையைத் தென்றல் அசைத்தால், நெருப்பைக் கறையான் அரித்தால், இருள் சூரியனை எதிர்த்தால், -இனிய மொழியை உடையவளே!- நம் வேந்தன் பெற்ற நம்பியை மனிதர்கள் வெல்வார்கள். கற்ற உனக்கு வருந்துதல் அழகோ என்று கழறினாள். அவளுக்குச் சலோசனையின் துன்பத்தின் ஆழம் தெரியாது.

சிதல் — கறையான். 'சிதல் மண்டிற்றாயினும்' என்ற நாலடி நவிலும். தமிழ்-இனிமை.

சலோசனை

திருவளர் முகத்தாய்! கொழுந்துவிட் டெரியும்
 செறிதுயர்க் கனலிடை வீழ்ந்தேன்
 வரும்வழி காணா தலமரு கின்றேன்:
 வாழ்வினுக் கிறுதியெய் தியதோ?
 கருணையில் காலன் இன்பவோ வியத்தைக்
 காலினுற் சிதைத்தனன்; என்பால்
 மருவிய மகிழ்வு வெந்தது; சாம்பர்
 வடிவினும் கண்டிலேன்; அந்தோ! 15

15. (சலோசனை கூறுகிறாள்) அழகிய முகத்தை உடையவளே! கொழுந்து விட்டு எரிசின்ற துன்பங்களில் விழுந்த

யான் மீளும் வழி தெரியாமல் சுழல்கின்றேன். என் நல் வாழ்வுக்கு இறுதி வந்து விட்டதா? கருணையில்லாத காலன் என்னுடைய :இன்ப ஓவியத்தைக் காலால் சிதைத்தனன். என்னிடத்தில் கலந்திருந்த மகிழ்ச்சி வெந்து (இல்லாமற் போயிற்று) சாம்பல் வடிவத்திலும் கண்டேன் இல்லை! ஐயோ!

அலமரல் - சுழலுதல். 'அலமரல் என்பது சுழற்சியின் பெயரே' என்று அகராதி நிகண்டு கூறும். 'தப்படம்' என்று வடநூலார் கூறுவர். அது சாம்பர் வடிவு என்று கூறப்பட்டது.

காந்திடு முடலம்; வாய்நனி புலரும்;
கண்களு மிருளும்; நல் அறிவும்
ஓய்ந்திடும்; நெஞ்சம் வேகும்; எப் புறனும்
உருததீ நிமித்தங்க ளுறுமால்;
நாந்தக வழுவற் குற்றதோ ளுறு?
நங்கையே; அறிகிலேன்; என்ரு
ஏந்திழை நெருப்பைத் தின்றுதின் றுமிழ்வோர்
எய்திய இடரெலாம் பட்டான்.

16

16. உடல் சுடுகின்றது. வாய் புலர்கின்றது. கண்கள் இருள்கின்றன. அறிவு ஓய்ந்துவிட்டது. நெஞ்சம்வேகின்றது. எல்லா இடங்களிலும் தீய நிமித்தங்கள் தோன்றுகின்றன. (வாளுழவனாகிய) என் தலைவனுக்கு ஊறு நேர்ந்துவிட்டதோ நங்கையே! அதனை அறியும் ஆற்றல் பெற்றிலேன் என்று நெருப்பைத் தின்று தின்று உமிழும் நரக மக்கள் படும் துன்பம் யாவற்றையும் அடைந்தாள்.

'நெருப்பை மீளத் - தின்று தின்றுமிழ்கின்றாரின் துயருக்கே சேக்கையானான்' என்று கதறுவார் கவிச்சக்கர வர்த்தியார். (யுத்தகாண்டம்)

கரம் வீழ்ந்தது

நங்கையர் தேற்று மாறறி யாது
 நயனங்கள் பனித்திட நின்றார்;
 செங்கயற் கண்ணாள் கனலிடைப் பட்ட
 சிறுபுழு வெனத்துடித் தயர்ந்தாள்;
 இங்கனம் இருப்ப—வமர்க்களந் தன்னில்
 இலக்குவன் பகழிகொய் வீரன்
 வெங்கரம் குருதி பொழிந்தவன் முன்பு
 வீழ்ந்தது; சேடியர் நடுங்க.

17

17. தோழிகள் தோற்றும் முறையை அறியாமல் கண்ணீர் சிந்த நின்றார்கள். சிவந்த-கயல்போன்ற-கண்களை யுடையவள் நெருப்பிற்பட்ட புழுவாகத் துடித்தாள். இப்படியிருக்கும்போது-போர்க்களத்தில் இலக்குவன் கணையால் துணிக்கப்பட்ட மேகநாதனின் கரம்குருதிபொழிந்தபடி சுலோசனைக்கு எதிரில் சேடியர் நடுங்க வீழ்ந்தது.

பனித்தல்-கண்ணீர் சிந்தல், 'பனித்துப் பனிவாருங் கண்ணவர் நெஞ்சம்-கனற்றுபு காத்தி வரவு,' என்று 'மையோடக் கோவனார், பாடினார் (பரிபாடல்). அங்கு பரிமேலழகர் 'பில்கிப் பனிவாருங் கண்ணினையுடைய மகளிர் நெஞ்சத்தை இன்னும் கனற்றி நின்று வருதலை ஒழி' என்று விளக்கினார். செங்கயற்கண்-சிவந்த-கயல்போன்ற-கண். 'செங்கயற்கண்ணினாள் தன் சீறடிச் சிலம்பு நோக்கி' என்பர் தேவர் (சிந்தாமணி). பகழி கொய்-அம்பால் அறுக்கப்பட்ட.

சுலோசனை

நறுமலர் அணிந்தும் காதலொ டணைத்தும்
 நலங்கிளர் தொய்யிலை வரைந்தும்
 குறுநுதற் றிலதம் எழுதியும் அன்புக்
 கொடியினை வளனுற வளர்த்தும்

உறுமகிழ் வெய்து பங்கயச் செங்கை
யுதய சூரியன் கரம் ஒப்ப
வெறுநிலத் திற்றுக் கிடப்பது கண்டாள்;
வெந்துயர் நுகர்ந்திடப் பிறந்தாள். 18

18. நறுமலர்புனைந்தும், காதலுடன் அணைத்தும்,
தொய்யிலை வரைந்தும், அன்பாகிய கொடியை வளர்த்தும்,
மகிழ்வெய்தும்கை, உதயசூரியன் கரம்போல வெறு நிலத்தில்
கிடப்பதைத் துன்பம் அனுபவிக்கப் பிறந்த கலோசனை
கண்டாள்.

தொய்யில் - எழுதுங்குழம்பு. 'தொய்யில் பொறித்த
சுணங்கு எதிர் இளமுலை'-என்று மதுரைக்காஞ்சி பேசும்.
அங்கு நச்சினூக்கினியர், 'தொய்யிலால் வல்லியாக
எழுதினது நெகிழ்ந்து சிந்துமாறு போன்று சுணங்கு தோற்
இளமுலை' என்று விளக்கினார்.

'தொய்யில் அன்றியும்-ஒரு காழ், முத்த மொடுற்றதை
எவன் கொல்'-என்ற சிலம்புப் பகுதியில் அடியார்க்கு
நல்லார், தொய்யில்-பத்திக்கீற்று என்று விளக்கினார்.
ஏற்பன கொள்க.

கருமுகிற் புறத்திற் றுடித்தெழு மின்னோர்
காற்றினு லற்றுவீழ்ந் தென்னத்
திருமகன் கரத்தில் வீழ்ந்தனள்; உயிர்ப்பும்
தீர்ந்தனள்; மயிலெனக் கிடந்தாள்;
மருவிய மறனும் விதியினை யிகழ்ந்து
வாய்திறந் தரற்றிய தும்பர்
உருகினர்; பகையும் நீத்தனர்; சான்றோர்
உறுதுயர்க் குளமெவர் நெகிழார்? 19

19. மேகத்தில் தோன்றிய மின்னல் காற்றினால் அறு
பட்டு விழுந்தாற்போலச் கலோசனை மேகநாதன் கரத்தில்
விழுந்தாள். உயிர்ப்பு அடங்கினள். மயில்போலக் கிடந்
தாள்-பாவம் கூட விதியை யிகழ்ந்து வாய்திறந்து புலம்

பிற்று. தேவர்களும் உள்ளம் உருகினர்-பகை நீங்கினர்-
சான்றோர் அடைகின்ற துன்பத்தைக் கண்டு எவர்தாம்
நெகிழார்?

மறன்-பாபம். வீரம் என்றும், கூறலாம். 'இரங்காத
அரக்கிமாரும் தளர்ந்தழுதார்' என்பர் கம்பநாடர்.

பாங்கியர் திகைத்தார்; ஐங்கணைச் செல்வன்
பாழ்த்ததென் வாழ்வெனக் கரைந்தான்;
ஓங்கெழிற் கலைகள் புகலிட மின்றி
யுயங்கின; ஓவியம் அணையாள்
பூங்குழல் சோரக் கயற்கணீர் சோரப்
புல்லிய நல்லுளம் சோரத்
தாங்குயிர் சோரத் துடிப்புட னெழுந்தாள்;
தழுவினள்; கோமகன் கரத்தை. 20

20. தோழிகள்-இதைக் கண்டு-திகைத்தனர். என்
வாழ்வு பாழாயிற்று என்று மன்மதன் மனம் கரைந்தான்-
கலைகள் புகுமிடம் அறியாது வருந்தின. ஓவியம் போன்ற
சுலாசனை, கூந்தல் துவள, கண்ணீர் சிந்த உள்ளம் தளர,
உயிர் நடுவத் துன்புற்றுத் துடிப்புடன் எழுந்தாள்.
கோமகன் கரத்தைத் தழுவிக் கொண்டாள்.

ஐங்கணைச் செல்வன்-ஐந்து அம்புகளைப் பெற்ற மன்மதன்-

அய்யகோ! என்ருள்; வாழ்கிலேன்! என்ருள்;
ஆருயிர்த் தலைவவோ! என்ருள்;
மெய்யதோ? பகைவர் வஞ்சமோ? என்ருள்;
வேறொரு துணையிலேன் என்ருள்;
வையமே! வானத் தியங்குசெஞ் சுடரே!
மண்ணவர் வறுமைகண் டுருகிப்
பொய்யுமா முகிலே! எங்கணை எழுது
பெருந்தகை பேசுங்கள்! என்ருள். 21

21. ஐயகோ என்றாள். இத் துன்பத்தைப் பொறுத்து வாழ மாட்டேன் என்றாள். உயிர்த் தலைவனே! ஓ என்றாள். இஃது உண்மையோ? பகைவர்களின் வஞ்சகமோ? என்றாள். மற்று ஒரு ஆதரவு இல்லை என்றாள். பூமியே! சூரியனே! மேகமே! என் தலைவன் எங்குள்ளான்? கூறுங்கள் என்று கதறினாள்.

ஐயகோ-துக்கத்தாற் புலம்பும் சொல். ஐயவோ என்ற சொல் ஐயகோ என்று ஆயிற்று. தேவர், 'ஐயவோ என்று எழுந்தனள்' என்றே பாடுவர். 'வகரம் ககரமாய் வருதல் இயல்பே.' சிவப்பு-சிகப்பு உவப்பு-உகப்பு என்று வருதல் காண்க. உடன்படு மெய்யாக வந்த வகரம் ககரம் ஆயிற்று. ஆய்ந்து பிழையாயிருப்பின் விடுக்க. ஓகாரங்கள் இரக்கம் உணர்த்தும். எங்கணன் எவ்விடத்தில் இருக்கிறான். 'எங்கணு என்னு இணைந்தேங்கி மாழ்குவான்' என்பது சிலம்பு.

வெற்றிடம் இன்றி நிறைபரம் பொருளே!

மெய்மையே! பொய்மையி லறமே!

பற்றறு விண்ணே! செங்கதிர்த் தேவே!

பல இடத் துழிதரு காலே!

கொற்றவன் புதல்வன்; என்னுயிர்த் தலைவன்;

கோதிலான்; இன்னருட் புலமை

பெற்றவன்; நிலைமை முற்றவும் புகன்று

பெருந்துயர் களைமின்என் றழிந்தாள். 22

22. எங்கும் நிரம்பிய பரம்பொருளே. சத்தியமே! பொய்த்துப் போகாதே தர்மமே! ஆகாயமே! சூரியனே! பல இடங்களிலும் திரியும் காற்றே! கொற்றவனின் புதல்வன். என் உயிர் போன்ற தலைவன். குற்றமற்றவன். அருள் கலந்த அறிஞன். அவன் நிலைமை முழுவதும் கூறி என்னுடைய துன்பத்தைக் களைபுங்கள் என்று கூறி மனம் குழைந்தாள்.

அங்கிங்கு எனாதபடி எங்கும் நிறைந்தது, ஆதலால் வெற்றிடம் இன்றி எங்கணும் நிறை பரம்பொருள்-என்று கூறப்பட்டது. உழிதரு-சுழற்றுக்கின்ற அருனற்ற புலமை உலகிற்குத் தீங்கையே தரும். ஆகையால் அருட்புலமை என்று கூறப்பட்டது.

நல்லுயிர் சோர்ந்தாள்; மெல்லென எழுந்தாள்;
 நாதனை விடுத்திவ ணிருத்தல்
 புல்லிதென் றுணர்ந்தாள்; பாங்கியை நோக்கிப்
 புலமையோய்! என்னுயிர்த் துணைவன்
 தொல்லு கடைந்தென் வருகையே நோக்கித்
 துடிதுடித் தலமரும்; உடனே
 செல்லுதல் வேண்டும்; குளிர்மலர் பொருவு
 தீவழி யமைத்திடு கென்றாள்.

23

23. (இவ்வாறு கூறியவள்) உயிர் தளர்ந்தாள். மெதுவாக எழுந்தாள். தலைமகனைப் பிரிந்து இங்கு இருப்பது புன்மை என்று உணர்ந்தாள். தோழியை நோக்கி அறிவுடையவளே! என் தலைவன் விண்ணுலகம் அடைந்தான். என் வருகையையே எதிர் நோக்கி வருந்தியிருப்பான். உடனே போக வேண்டும். குளிர்ந்த மலர் போன்ற நெருப்பு வழியை அமைத்துக் கொடு என்றாள்.

பண்டுதொட்டு இருந்து வருவதால் விண் உலகம் தொல் உலகம் என்று கூறப்பட்டது. அலமரும்-சுழல்வான் தற்போதும் தீமிதித்துச் செல்லுதலை பூக்குழிமிதித்தல் என்பர். ஆதலால் 'மலர் பொருவு தீவழி' என்றாள். தீப்பாயும் போது பெருங் கோப்பெண்டு 'எமக்கு எம் பெருந்தோட் கணவன் மாய்ந்தென அரும்பற-வள்ளிதழ் அவிழ்ந்த தாமரை நள்ளிரும் பொய்கையும் தீயுமோரற்றே' என்று கூறினள். (புறப்பாட்டு)

தோழி

கற்பினுக் காசி கூறிய தோர்ந்து
 கலங்கிளம் துணைவியே! நம்கண்
 முற்படு நிகழ்ச்சி யனைத்துமெய் யென்று
 முன்னுதல் தவறதாம்; பொய்யும்
 பொற்புறு மெய்போல தோன்றிடும்; அதனால்
 புலத்தினில் துகளற ஆய்ந்தால்
 நற்பய னெய்தும்; இல்லையேல் அகலா
 நாசம்வந் தெய்தினு மெய்தும்.

24

24. சுலோசனை கூறிய மொழியை ஆராய்ந்து தோழி
 கலங்கி எம்முடைய தலைவியே! நம்கண்முன் நிகழும் நிகழ்ச்சி
 யாவும் உண்மை என்று கருதுவது தவறாகும்; பொய் மெய்
 போலத் தோன்றும். ஆதலால் அறிவால் ஆராய்ந்தால் நல்ல
 பயன் உண்டாகும். இல்லையேல் நீங்காத நாசம் வந்தாலும்
 வரலாம்.

நம் கண், இல்லாத கிருனைக் காண்பதும், இருக்கும்
 காற்றைக் காணும் ஆற்றல் அற்று இருப்பதும் ஆராய்ந்து,
 பொய் மெய் போலத் தோன்றும் என்றான். இதைக்கொண்டு
 மெய் போலத் தோன்றும் பொய்யையும் சேர்த்துக்
 கொள்ளல் வேண்டும்.

புலனுணர் வுடையோய்! பகைவர்தம் வஞ்சப்
 புணர்ப்பினால் நிகழ்ந்ததேல் வென்றித்
 தலைமகன் எய்தும்; நின்முகம் காணாத்
 தளர்ச்சியால் துஞ்சும்; இச் செயலால்
 நிலைபெறுந் துன்பம் சாலவும் வளரும்;
 நீ! இதை யறிந்திலை; யுள்ளம்
 உலைவுறேல்; பல்கா லாய்ந்ததன் பின்ன
 ருற்றது செல்வதே ஈலமாம்.

25

25. அறிவுடையவளே! இந்த நிகழ்ச்சி பகைவர்களின் வஞ்சனையால் நிகழ்ந்திருந்தால்-வெற்றி பெற்று வரும் தலைமகன் இங்கு நின் முகம் காண முடியாத தளர்ச்சியால் இறப்பான்: இச் செயலால் (நீ நெருப்பில் இறங்குதல்) துன்பம் மேலும் வளரும்; நீ இதை அறியவில்லை. உள்ளம் வருந்தாதே. பன்முறை ஆராய்ந்து பின்னர் தக்க செயலைச் செய்வதே நன்மையாகும்.

வஞ்சப்புணர்ப்பு-வஞ்சகத்தின் ஏவலால். 'கஞ்சன் புணர்ப்பினால் வந்த கடிய சகடம் உதைத்தது' என்பர் பெரியாழ்வார். உலைவுறேல்-சஞ்சலம் அடையாதே. 'துவட்சி எய்தி உலைவுறு சைசவம்' என்று-ஞானவாசிட்டம் கூறும்.

சீரிய கரத்தை "நிகழ்ந்தவை யனைத்துந்
திறம்பட எழுதுக" என்றால்
ஆரியன் கரமே யாயிடின எழுதும்;
அயலவர் கரமெனில்; மறையும்.

நேரிழாய்! வெய்ய போர்க்களத் திடையே
நிகழ்ந்தவை கேட்டறி" என்று
பாரிய லுணர்ந்த நல்லுயிர்த் தோழி
பகர்ந்தனள்; இறைவியும் ஏற்றாள். 26

26. சிறப்புமிக்க கரத்தை நோக்கி நிகழ்ந்தவற்றை எழுதுக, என்றால் இக்கரம் நம் ஆரியன் (வீரன்) கரமாக இருந்தால் எழுதும். மற்றவர் கரமாக இருந்தால் மறையும். நேரிழையே! போர்க்களத்தில் நிகழ்ந்தனவற்றைக் கேட்டறிக என்று-உலகியல் உணர்ந்த தோழி கூறினாள். சுலோசனை அம்மொழியை ஏற்றுக் கொண்டாள்.

ஆரியன்-வீரன். 'அற்றதால் முகத்தினில் விழித்தல், ஆரிய' என்று கும்பகர்ணன் இராவணனை நோக்கிக் கூறுவான். 'ஆரிய நாடு எங்கள் நாடு' என்பர்-மகாகவி பாரதியார்.

சுலோசனை

நல்லுயிர்த் தோழி யறிவுரை யேற்ற

நங்கையக் கரத்தினை நோக்கி

“வல்லியம் அனைய அமரர்கோன் றனது

வன்பெருந் தோளினைப் பிணித்துத்

தொல்லிய விலங்கைச் சிறையினில் வைத்த

சோர்விலா வீரநற் கையே!

வெல்லியல் வாய்ந்த நம்தலை] வனுக்கு

விளைந்ததென்? எழுதுக! என்றாள்.

27

27. தோழியின் மொழியை ஏற்றுக் கொண்ட சுலோசனை, அந்தக் கரத்தைப் பார்த்து ‘புலி போன்ற இந்திரனின் தோளைப் பிணித்து இலங்கைச் சிறையில் அடைத்த கையே! நம் தலைவனுக்கு விளைந்தது யாது?’ எழுதுக என்றாள்.

வல்லியம்-புலி. ‘வல்லியம் பலதிரி வனத்துமான்’ என்பது கம்ப நாடகம். அமரர்கோன்-இந்திரன். ‘இனி அவை மறையுமோ? இந்திரன்புயப்-பனிவரை உள நெடும் பாசப் பல் தழும்பு’ என்று வீடணன் இலக்குவன்பால் கூறுவன் (யுத்த காண்டம்).

பெருந்தகை யிலாதேன் ஊடியபோது

பிறைநுதல் வருடியும், கண்கள்

அரும்புநீர் துடைத்தும், முதுகுதை வந்தும்,

அணியிழை திருத்தியு முள்ளம்

விரும்புவ புரிந்த மென்மலர்க் கையே!

மேவுமென் னுளமக லாத

கருங்கழற் குரிசிற் குற்றவை யனைத்தும்

கவினுற எழுதுக என்றாள்.

28

பெருந்தன்மையில்லாத யான் ஊடல் கொண்டபோது நுதல் வருடியும், கண்ணீர் துடைத்தும், முதுகை வருடியும்

ஆபரணங்களைத் திருத்தியும் (என்) உள்ளம் விரும்பும் செயல்களைப் புரிந்தகையே! என் உள்ளத்தை விட்டு நீங்காத வீரனுக்கு நேர்ந்தவற்றை எழுதுக என்றாள்.

‘கெழுதகைமை யில்லேன் கிடந்தூடப் பண்ணாள் அமுத கண்ணீர் துடைத்த கை’ என்று கண்ணகியே புலம்பிய புலம்பலைக் கருதுக. (பத்தினிப் பாட்டு)

“பேரறி வுடையோர் கூறுவ கேளாப்
பேதைய ரெனஅசை வின்றிக்
கூரறி வுடையோன் செங்கரங் கிடப்பக்
கொவ்வையாய் நனிதுடி துடித்துச்
சீரறி வுடையீர்! வெந்துயர்க் கனலில்
தீய்ந்திடும் என்னிலை முற்றும்
தேரறி வில்லாக் கரத்தோடு பேசல்
செவ்விதோ? எனப்புகன் றுளைந்தாள். 29

29. அறிஞர்களின் சொற்களைக் கேளாத பேதை போல் அசையாமல் மேகநாதன் கரம் கிடக்கச் சுவோசனை கொவ்வைக் கனிபோன்ற வாய் துடிக்க, அறிவுடையவர்களே! துன்பக் கனலில் தீய்ந்து கொண்டிருக்கும் என்னுடைய நிலையை அறியாத கரத்துடன் பேசுவது செம்மையான செயலா? என்று கூறி உளைந்தாள்.

கொவ்வை வாய்-கோவைக் கனிபோல் சிவந்த வாய் ‘கொவ்வை வாய் மகளிர் கொங்கைக் குங்குமம் கழுவிப் போந்த-தெய்வ நீர் கமழும் நாங்கூர்’ என்று திருமங்கை மன்னன் இசைப்பான்.

பின்னுமோ ராசை யுந்திடத் தலைவன்
பேரெழிற் கரத்தினை நோக்கி
என்னிலை யுணரா திருந்தபொற் கையே!
என்சிறு வாழ்வினிற் கற்பு

பின்னமொன் நின்றி நிலவினும் தூய்தாய்ப்
 பிறங்கிய தெனினுட னெழுந்து
 நன்னிதி யனையாற் குற்றவை யனைத்தும்
 நலனுற எழுதுக! என்றாள். 30

30. மறுபடியும் ஓர் ஆசை உளிளிருந்து தள்ளச்
 சுலோசனை மேகநாதனின் கரத்தைப் பார்த்து 'என்னுடைய
 துன்பத்தை உணராத கையே! என் வாழ்வில் என் கற்பு
 சிதைவின்றி நிலவைவிடத் தூயதாக இருந்தால் உடனே
 எழுந்து செல்வம் போன்றவனுக்கு நேர்ந்தனவற்றை
 எழுதுக' என்று கூறினாள்.

பின்னம்—சிதைவு; நிதி—செல்வம்.

கரம் எழுதுதல்

முல்லையிற் றூயாள். சினத்துயர் கொண்டு
 மொழிந்தன கேட்டலும், பொற்கை
 ஒல்லென எழுந்து பளிங்கமை தறையி
 லுற்றசெங் குருதிதோய்த் தெழிலே
 மல்குசெம் மணியை நிரல்படத் தூவி
 வருதல்போல் அணியணி யாக
 நல்லியல் எழுத்தால் அருகுளோர் வியப்ப
 நவையுரு வணம்வரைந் ததுவே 31

31. முல்லை மலரினும் தூயவள் (சுலோசனை) சினமும்
 துயரும் கொண்டு கூறியவற்றைக் கேட்டதும், மேக
 நாதனின் கை விரைவில் எழுந்து, பளிங்கால் அமைக்கப்பட்ட
 தறையில் இரத்தத்தைத் தோய்த்து, மாணிக்கத்தைத்
 தூவிக்கொண்டு வருவது போல் வரிசை வரிசையாக நல்ல
 அழகிய எழுத்தால் வரைந்தது.

ஒல்லென-விரைவாக. 'வல்வினை, எல்லை செல்வாக்
 காலத்து—ஒல்லென ஒப்பு' என்பர் வாசுதேவமூனிவர்

(ஞானமீர்தம்), மென்மையான நிலத்தைத் தரை என்றும், வன்மையான நிலத்தைத் தறை என்றும் கூறுவது மரபு. 'தறையில் கீறிடில் தச்சும் காய்வரோ' என்பர் கம்ப நாடர்.

'தரை தறை என்று நிலத்தின் பெயரும்—உழி உளி என்று இடத்தின் பெயரும்—வனம் வநம் என்னும் காட்டின் பெயரும் ஆயிவை பற்றி யனைத்தும் பிறழப்—பொறித் தலும் பேசலும் பொருத்தம் இலவே' என்று அறுவகை இலக்கணம் பகரும் (தவத்திரு—தண்டபாணி சுவாமிகள்).

பொற்புமிக் குடையாய்! சினத்துய ரொழிக!

புவியினிற் பெரியதுன் காதல்!

கற்பினிற் பிறழா நின்னுளம் தெய்வக்

காவிரி நதியினிற் றூய்து!

நற்புகழ் இமய வரையினிற் குன்று

நலம்மிகப் பெற்றது! நீயோ

அற்பினுக் கடாத ஆணையொன் றிட்டாய்!

அஞ்சினேன்! செய்தியைக் காண்க!

32

32. அழகு மிக்கவளே! சினத்துடன் கூடிய துன்பம் ஒழிக! உன் காதல் பூமியை விடப் பெரியது. கற்பிற் பிறழாத நின் உள்ளம் காவிரியைப் போன்று தூய்மையானது. உன் புகழ் இமையமலை போன்று குறையாத நன்மையை மிகுதியாகப்பெற்றது. அன்புக்குப் பொருந்தாத ஆணையை இட்டாய்! செய்தியை (வரைகிறேன்) பார்ப்பாயாக.

நிலத்தினும் பெரிதே வானினும் உயர்ந்தன்று-நீரினும் ஆரள வின்றே சாரல்-கருங்கோற் குறிஞ்சிப் பூக்கொண்டு-பெருந்தேன இழைக்கும் நாடொடு நட்பே! என்று தேவ குலத்தார் (குறுந்தொகை) பாடல் இங்கு உதவியதால் 'புவியினிற் பெரிய துண்காதல்' என்று கூற முடிந்தது. நன்பு என்றது காதலை. அற்பு-அன்பு.

வஞ்சிநுண் ணிடையாய்! நினைவிடுத் தரிய
 வன்சமர்க் களம்புகுந் திளையோன்
 வெஞ்சிலைக் கூற்றோ டாரமர் புரிந்தேன்;
 வீரனும் வியந்தனன்; பண்டை
 நஞ்சமென் றமரர் நினைந்தனர்; எனினும்
 நல்லறம் சிறிதிலா மையினால்
 எஞ்சலில் விண்ணு டெய்தினன்; அறத்தின்
 ஏற்றமும் தெளிந்தனன் சிறிதே.

33

33. வஞ்சிக் கொடி போன்ற இடையை உடையவளே!
 உன்னைவிட்டு நீங்கிப் போய் இலக்குவன் வைத்துள்ள
 வில்லாகிய யமனுடன் போர் புரிந்தேன். இலக்குவனும் என்
 ஆற்றலைக் கண்டு வியந்தான் தேவர்கள் என்னைப் பழைய
 நஞ்சு என்றே கருதினார்கள். என்றாலும் நம் பக்கத்தில்
 அறம் இல்லாமையால் வீரசுவர்க்கம் அடைந்தேன். தருமத்
 தின் மேன்மையைச் சிறிது தெளிவாக அறிந்து கொண்டேன்.

‘அறம் வெல்லும் பாபம் தோற்கும்’ என்று கவிச்சகீர
 வர்த்தி அடிக்கடி பேசுவார்.

விழுமிய தவச்சான் றவர்புகழ்ந் தேத்து
 மிதிலமன் குலக்கொழுந் தனையாள்
 பழுதிலா வுளம்நொந் திருவிழி சொரிந்த
 படர்புனல் சரவடி வாகி
 யெழுதரு மேனி யிளையவன் வல்வில்
 எய்திவந் தென்னுயிர் வென்றி
 முழுவதும்; சுட்ட தேழைகண் ணீரின்
 மொய்ம்பெதற் குளதுகா ணுலகில்.

34

34. சான்றோர்களை புகழும் சனகனின் குலக்கொழுந்து
 போன்றவள் உள்ளம் நொந்து சிந்திய கண்ணீர், அம்பாக
 மாறி இலக்குவன் வில்லையடைந்து வந்து என்னுடைய

உயிரையும் வெற்றியையும் எரித்துவிட்டது. ஏழைகள் விடுகின்ற கண்ணீருக்குள்ள வன்மை உலகில் எப்பொருளுக்குள்ளது.

‘ஏழை அழுத கண்ணீர்-கூரிய வாளை ஒழுக்கும்’ என்ற பழமொழியும், ‘மன்முற மறுகி நின்று அழுத கண்ணீர் முறையறத் தேவர் மூவர்காக்கினும்-வழி வழி சர்வதோர் வாளாகும்மே’ என்ற வெற்றி வேற்கையும் இக்கவிதைக்கு மூலப் பொருளாகும். வாள் கணையாக்கப்பட்டது. இதுவே வேறுபாடு.

ஆண்டகைக் கிளையோன் வென்றில னெனை;வல்
லரக்கர்கோ னியற்றிய மறமும்
நீண்டநாள் அமரர் புரிந்தநற் றவமும்
நேரிழை தெய்வதக் கற்பும்
மாண்டஎன் விதியும் ஒன்றுபட் டெனது
மாசிலா வீறினைத் துடைத்துப்
பூண்டநன் மானம் கலக்கிவென் றனகாண்!
புலம்பலால் என்பய னந்தோ!

35

35. இலக்குவன் என்னை வெல்லவில்லை. அரக்கர் கோன் (இராவணன்) செய்த பாபமும், தேவர் புரிந்த தவமும், சீதையின் கற்பும், என் விதியும்—ஒன்றாகச் சேர்ந்து, என்னுடைய இறுமாப்பை அடக்கி மானத்தைக் கலக்கி வென்றன. இனி புலம்புவதால் என்ன பயன் அந்தோ!

ஆண்டகை-இராமன். மறம்-பாபம். வீறு-இறுமாப்பு (செருக்கு). ‘அற்ற முற வெகுண்டு வரும் அடற்கங்கை வீறடக்கும் கற்றை நெடுஞ்சடை முடியாய்’ என்பர் மாதவச் சிவஞான யோகிகள் (காஞ்சிப் புராணம்).

வேதநாயகன்றன் மருங்கக லாத
 மெல்லியற் சீதையைக்! கொடிய
 தாதைமுன் பிரித்தான்; வெவ்விதி எந்தை
 தருக்கெலாம் சிதைந்திட விசய
 மாதினைப் பிரித்துப் பெருமிதம் பிரித்து
 மாசிலா இசையினைப் பிரித்துத்
 தீதிலா இன்ப வாழ்வினைப் பிரித்துத்
 திண்மையும் பிரித்ததே அந்தோ!

36

36. என் தந்தை வேதநாயகனான இராம பிரானை விட்டு நீங்காத சீதையைப் பிரித்தான். (அதற்குத் தண்டனை யாக) கொடிய விதி என் தந்தையின் செருக்கு முற்றும் சிதைய விசயலட்சுமியைப் பிரித்து, பெருமிதத்தைப் பிரித்து, புகழைப் பிரித்து, இன்ப வாழ்வைப் பிரித்து, ஆற்றலையும் பிரித்ததே! அந்தோ!

வேதநாயகன் — இராமன். பெருமிதம் — வீரம். என் தந்தை பிரித்தது ஒருத்தியை. விதியால் பிரிக்கப்பட்ட பொருள்கள் பல.

சிற்றிடைச் சனகி யுற்றனள் இலங்கை
 தீமைவந் துற்றது; புகழே
 பெற்றவள் கண்ணீர் சிந்தினள் தெய்வப்
 பெருநக ரெரிந்தது; சால
 நற்றவ முடையாள் சினத்துயர் கொண்டாள்
 நாற்படைக் கடல்சித றியது;
 மற்றினி யுரைத்துப் பயனிலை; யிலங்கை
 மன்னவன் அழிவது திண்ணம்!

37

37. சீதை இலங்கையை அடைந்தாள். அதனால் தீமை வந்தது. புகழ் பெற்றவள் கண்ணீர் சிந்தினாள் (அதனால்) பெரு நகர் எரிந்தது. தவம் புரிபவள் சினமும் துயரமுங் கொண்டாள் (அதனால்) நம்முடை நால்வகையான புடைக்

கடல் சிதறியது, பேசுவதால் இனி பயன் இல்லை; இலங்கை யரசின் அழிவது உறுதி.

‘இல்லையென்று என்ன நின்ற இடையினுக்கு இடுக்கண் செய்தார்’ என்று கம்ப நாடர் கூறுவதால் சிற்றிடைச் சனகி என்று கூறப்பட்டது; ‘திங்கை ஒன்றில் என் செய்தவம் தீர்ந்ததால்’ என்று பிராட்டியே கூறுகிறாள். அதனால் நற்றவ முடையாள் என்று கூறப்பட்டது. இலங்கை வீழ்ச்சிக்குக் காரணம் சீதையே என்று குறிப்பிடப்படுகிறது. ‘கோனகர் முழுவதும் நினைது கொற்றமும் கூசானகியென்னும் பெயர் உலகின் தம்மனை ஆளவள் கற்பினால் வெந்தது.’ என்ற இராமாவதாரப் பாசுரம் இங்ஙனம் பாட வழி காட்டிற்று.

தாதைநல் வாழ்வு வளம்பெற நினைத்தேன்;
சமார்க்கட னூற்றினேன்; வீரன்
கோதிலாச் சிலையாற் பெற்றனன் துறக்கம்;
குழைந்தெனை யன்புற வளர்த்தோன்
பேதைமை நினைந்து வருந்துமென் துயரைப்
பெயர்ப்பவ ரில்லை;யெண் ணங்கள்
மோதயான் வருந்தும் நிலையெவ ரறிவார்?
முடிந்ததே! யிலங்கையின் வாழ்வு! 38

38. என் தந்தையின் வாழ்வு வளம் பெறக்கருதினேன். போர்க் கடமையைச் செய்தேன்; இலக்குவனின் வில்லால் சுவர்க்கம் பெற்றேன்; குழைந்து !என்னை வளர்த்தவனின் அறியாமையை நினைந்து வருந்தும் என் துயரத்தைப் போக்கு பவர் இல்லை. எண்ணங்கள் அலைக்க யான் வருந்தும் நிலையை எவர் அறிவார்? இலங்கையின் வாழ்வு முடிந்து விட்டதே.

தாதை — தந்தை. ‘தாதை ஏவலின் மாதுடன் போகி’ (சிலம்பு) கடன் — கடமை; துறக்கம் — சுவர்க்கம். ‘தொல் லினைப் பயன் துய்யப்பத் துறக்கம் வேட்டு எழுந்தார்போல்

பல்கதிர் ஞாயிறு பகலாற்றி மலேசேர' என்று நெய்தற்
கவி பகரும்.

“காலமும் கணக்கும் நீத்தவன் செம்பொற்
கரத்தினில் ஆழிசங் ககற்றிக்
கோலமார் சிலையொன் றேந்தியிவ் வுலகிற்
கோதிலா நல்லறம் நாட்ட
நீலமா முகில்போல் போந்தனன்” என்று
நேயமார் வானவர் தம்முள்
சாலநெஞ் சுவந்து கூறுதல் கேட்டேன்;
தாதையீ தறிந்திறல னென்னே! 39

39. ‘காலத்துக்கும் கணக்குக்கும் அப்பால் உள்ள
இறைவன் கையில் உள்ள சக்கரத்தையும் சங்கையும் விட்டு
விட்டு வில்லை ஏந்தி இந்த உலகில் அறத்தை நிலைநிறுத்த
மேகம் போல் அவதரித்துள்ளான்’ என்று தேவர்கள் தமக்
குள் பேசுவதைத் கேட்டேன். என் தந்தை இதனை அறிய
வில்லையே என்ன காரணமோ.

‘கொல்லாழி நீத்து அங்கு ஓர் குனி வயிரச் சிலை
தடக்கை கொண்ட கொண்டல்’ என்றும் ‘சங்குறை கரத்
தொரு தனிச் சிலை தரித்தான் என்றும் ‘இராமாவதாரம்
கூறும். இரண்டு பகுதிகளும் ஆழி சங்ககற்றிக் கோலமார்
சிலை ஒன்று ஏந்தி என்று பாட ஆணையிட்டன.

காலமும் கணக்கும் நீத்த காரணன் என்ற மணித்
தொடர் கம்ப நாட்டாழ்வார் வழங்கிய பிச்சை. நல்லறம்
நாட்ட, என்பதற்கு மூலம் ‘அறந்தலை நிறுத்தி’ என்ற
திருவடியின் திருவாய் மொழியே.

வாரியிற் பிறவா அமிழ்தமே! முன்யான்
மகிழ்வொடு புரிந்தநல் வினையால்
வேரியந் துளபம் கமழ்பதத் திடையே
விண்ணவர் இன்னமு மறியாப்

பேரிய லின்பம் எண்தலை துய்த்துப்
 பெருமிதம் கொண்டுள ததனை
 நேரியோன் தன்பால் வேண்டினை பெற்று
 நெடுங்களத் துடலொடும் சேர்ப்பாய். 40

40. கடலில் பிறவா அமுதம் போன்றவளே! முற்பிறப்பில் யான் செய்த நல்வினையால், என் தலை திருத்திழாய் கமழும் பாதத்தில் தேவர்கள்கூட அறியாத பேரின்பத்தைத் துய்த்துக் கொண்டுள்ளது. அதனை இராம பிரானிடம் கேட்டுப் போர்க்களத்தில் உள்ள என் உடலோடு சேர்ப்பாயாக.

இலக்குவன் இந்திரசித்தன் தலையை அரிந்தான். அங்கதன், அதனை இராமன் திருவடியில் சமர்ப்பித்தான். அப்போது இராமன் தம்பியுடையான் படைக்கஞ்சான் என்று கூறினான். அதனை உட்கொண்டு இங்ஙனம் கூறப்பட்டது.

இராமன் பாதத்தில் துளவம் மணத்தலை 'வீரன், குரக்கின் சேனை சூழ்போத-திருத்துணைவனோடும் சென்றவழி இன்றளவும் துளவம் நாளும் சேது' என்று வில்லிபுத்துரார் பாடுவார்.

பொங்கிய அங்கிக் கென்னுட லளித்துப்
 புனிதவந் நெருப்பினி லிறங்கி
 யிங்குநீ! வருக! தோழியர்க் கெல்லாம்
 இயம்புக! என்னுய ரன்பு!
 பங்கயக் கண்ணன் அடியிணை பரவிப்
 பார்முதல் பூதமாய்ந் திடினும்
 மங்கலில் இன்பம் கேளென எழுத
 மாசிலாள் கண்டனள் முற்றும். 41

41. அக்கினி தேவனுக்கு என் உடலை அர்ப்பணித்து விட்டுப் புனிதமான அந்த நெருப்பில் இறங்கி நீ வருக.

தோழிகட்கு என் அன்பைக் கூறுக. தாமரை போன்ற கண்களை உடைய இராமபிரானிடம் அழிவில்லாத இன்பத்தைக் என்று கேள்' எழுதக் குற்றமற்றவள் எல்லா வற்றையும் கண்டாள்.

அங்கி-அக்கினிதேவன். இறங்கி என்றதால் கற்புடைப் பெண்களுக்கு நெருப்புக்குழி குளம் போன்று இருக்கும் என்று தெரிகிறது. 'நன்னீர்ப் பொய்கையின் நனிஎரி புகுவர்' என்று மாதவி கூறுவாள். (மணிமேகலை)

சுலோசனை

பழுதிலாள் மாதர் மதிமுகம் நோக்கிப்
பைந்தொடித் தங்கைமீர்! தலைவன்
வழுவினா ஓலை கண்டனீர்! இனியான்
வருந்தியிங் குறைவது தகாது
விழுமியீர்! ஒருபால் மூட்டுமின் அங்கி!
வெந்துய ரகற்றுமின்! வீணே
யழுவது தவிர்மின் தலைவனிற் கேகின்!
அழுங்குதல் பொருந்துமோ? என்றாள். 42

42. சுலோசனை தோழிகளின் முகத்தை நோக்கி தங்கைகாள்! தலைவனின் ஓலையை நீங்களே பார்த்தீர்கள். இனியும் வருத்தத்துடன் இங்கு இருப்பது தகாது. சிறப்பான குணம் பெற்றவர்களே, ஒரு பக்கத்தில் அக்கினியை மூட்டுங்கள்; துன்பத்தை விட்டுவிடுங்கள். அழுவதை அகற்றுங்கள். (ஒரு பெண்) தன் தலைவன் வீட்டிற்குச் சென்றால் வருந்துவது பொருந்துமா? என்றாள்.

பைங்கொடி-பசிய வளையல். பணை நீங்கிப்பைந் தொடி சோரும் என்ற திருக்குறளுக்கு விளக்கம் தந்த பரிமேலழகர் 'பசிய பொண்ணுற் செய்த தொடி' என்று வரைந்தார். மணக்குடவர் பசுத்தவளை-மரகதத்தினால்

செய்த வளை என்று உரை கூறினார். ஏற்பன கொள்க. அக் குறளுக்குக் காரி ரத்ன கவிராயர் வரைந்த நுண் பொருண் மாலையை நோக்குக. பல உண்மை புலனாகும்.

இலங்கிழை யுரைத்த மொழிசெவி புகுமுன்
 இன்னுயிர்த் தோழிய ரெல்லாம்
 கலங்கினர்; ஐயோ! விதிகொடி தென்றார்;
 கண்கணீர் சொரிதர அழுது
 மலங்கினர்; அந்தீதா! அவர்துயர் யாரே
 வரைந்திட வல்லவர்? நினையின்
 குலைந்திடும் கல்லும்; மரங்களு முருகும்;
 குவலயத் தாற்றவல் லார்யார்? 43

43. சுலோசனை கூறிய மொழிகள் செவிக்குள் புகும்முன் தோழிகள் மனம் கலங்கினர். ஐயோ! விதியானது கருணையற்றது. கண்கணீர் சிந்தி அழுதனர். அவர்கள் பட்ட துன்பத்தை வரைய வல்லவர் யாவர்? நினைத்தால் கல்லும் குலையும். மரங்களும் உருகும். உலகில் எவர்தாம் அத்துயரைப் பொறுத்துக் கொள்வார்கள்.

இலங்கிழை-விளக்கமான ஆபரணங்கள் அணிந்த சுலோசனை. மலங்கினர்-மனம் கலங்கினர். குவலயம்-உலகம்

வருந்தினோர் கண்கள் துடைத்தறி யார்போல்
 மாழ்குதல் தவிர்மின்! யான் வீரன்
 திருந்தடி பரவி யிறைதலை யேற்றுத்
 திரும்புமுன் வேண்டுவ வியற்றி
 இருந்திடின் நலமாம்; இச்சிறு உதவி
 யிறுதியில் இயற்றுமின்; என்ஞ
 அருந்ததி யனையாள் கூறினள்; மடவா
 ரவ்வணம் புரிந்தன ரொருபால். 44

44. வருந்திய தோழிகளின் கண்ணீரைத் துடைத்து 'அறிவற்றவரைப் போல வருந்துதல் தவிருங்கள். நான் இராமபிரானின் திருவடி பரவித் தலைமகனின் தலையைப் பெற்றுத் திரும்புவதற்குமுன் வேண்டியவற்றைச் செய்து வைத்திருந்தால் எனக்கு மங்களம் உண்டாகும். இந்தச் சிறிய உதவியைச் செய்யுங்கள்' என்று அருந்ததி போன்றவள் கூறினாள். மகளிரும் அக்கட்டளையின்படி செய்தனர்.

மாழ்கு தல்-கவலைப்படுதல். வீரன்-இராமபிரான்.

மங்கைய ரெரியை வளர்த்தன ரொருபால்;
 மாசிலாள் தலைவனிற் கேகும்
 நங்கைய ரென்ன மிகஅலங் கரித்து
 நண்புசால் தோழியர் சிலரோ
 டங்கையிற் றிகிரி விடுத்தொரு சிலைகொண்
 டருள்புரி கோமளக் கூத்தன்
 தங்கிய தெய்வப் பாசறை நோக்கித்
 தளிரடி சிவப்புற நடந்தாள். 45

45. பெண்கள் ஒரு பக்கத்தில் நெருப்பை வளர்த்தனர். குற்றம் இல்லாத சுலோசனை, தலைவன் வீட்டிற்குப் போகும். மணமகளிர் போலத் தன்னை மிக நன்றாக அலங்கரித்துக் கொண்டு சில தோழிகளுடன்-சக்கரத்தை விட்டு விட்டு வில்லைத் தரித்து அருள் புரிகின்ற-கோமளக் கூத்தன் (இராமபிரான்) தங்கிய படை வீட்டை நோக்கித் தளிர்போன்ற பாதம் சிவக்க நடந்தாள்.

திகிரி-சக்கரம். 'தீதற விளங்கிய திகிரியோனை' என்று நற்றிணை கடவுள் வாழ்த்து விளம்பும். கோமளக் கூத்தன்-அழகிய கூத்தாடுபவன். பாசறை-படைவீடு. 'பருந்து பறக் கல்லா பார்வல் பாசறை' என்று மதுரைக் காஞ்சி கூறும். சக்ரவர்த்தித் திருமகன் தங்கியிருக்கும் பேறு பெற்ற தாகவின் 'தெய்வப் பாசறை' என்று கூறப்பட்டது.

முற்றும்

ஓம்

செந்தமிழ்க் கம்பன் திருவடி வாழ்க!

மேகநாதம்

4. சுவர்க்க இலம்பகம்

இறை வணக்கம்

கருந்தடங்கட் கோசலையா ருளங்கனிந்தெம்
குலக்கதிரே! கண்ணே! விண்ணோர்
பெருந்தவமே! எனஅழைப்ப மார்பினில்ஐம்
படைத்தாலி பிறழ்ந்து மின்னப்
பொருஞ்சதங்கை கம்பர்பிரான் காவியம்போ
லிசைவிரிப்பப் பொலிவு காட்டி
வருங்கருணைக் கோலத்தை நினைந்து பெருந்
துயர்க்குவிடை வழங்கி வாழ்வாம்! 1

1. கோசலையார், உள்ளம் உருகி 'எம்முடைய குலத்
துக்குக் கதிர் போன்றவனே! கண் போன்றவனே! தேவர்கள்
செய்தவமே?' என்று அழைக்க, திருமார்பில் ஐம்படைத்
தாலி பெயர்ந்து ஒளி வீச, திருவடியின் கண் உள்ள
சதங்கைகளை-கம்ப நாட்டாழ்வானின்-காவியம் போல்
இசையை விரிக்கப் பொலிவைக் காண்பித்து நடந்து வருந்
கோலத்தைத் தியானித்துப் பெரிய துன்பத்திற்கு விடை
வழங்கி வாழ்வோம்.

இராமபிரானைக் கோசலையார் 'எந்தை வருக ரகு
நாயக வருக!' என்றெல்லாம் அழைத்ததாக அருணகிரி
நாதர் திருவாய் மலர்ந்தருளியுள்ளார். அதனை அப்படியே

'இராமாஜயம்' என்ற திருப்புகழ்பாடிய பாபாரதியும் ஏற்றுக் கொண்டார்.

குழந்தைகளின் பாதுகாப்பாகத் திருமாலின் ஐந்து படைகளையும் பொன்னாற் செய்து அணிவது பழங்கால மரபு. 'தாலி ஐம்படை தழுவு மார்பு' என்பது கம்ப நாடகம். சேக்கிழார், 'ஐம்படை சதங்கை சாத்தி அணிமணிச் சூட்டி சாத்தி-செம்பொன் நாண் அரையில் மின்னச்' சுந்தரமூர்த்தி நாயனார் தெருவில் தேர் உருட்டியதாகத் திருவாய் மலர்ந்தருவியுள்ளார்.

இராமபிரான் சதங்கை யொலியையே கம்பநாடார் காவியத்தில் பலவகைச் சந்தங்களாகப் பிரதிபலித்துள்ளார். துயரத்துக்கு விடைவழங்க விரும்புவோர் இராமபிரானின் கருணைக் கோலத்தைக் கருதவேண்டும்.

இராம பிரான்

தண்ணியவெண் மணற்புறத்திற் சேடனெனக்
கிளைபரப்பித் தழைத்து நின்ற
வண்ணமுறு புன்னைநிழல் அகத்திளையோன்
மருங்கிருப்ப வானோர் ஏத்த
நுண்ணுனர்விற் றலைசிறந்தோன் போற்றிசெய
வீற்றிருந்தான்; நுனித்த வேதம்
பண்ணிய மெய் யறமனைத்தும் ஈடேற
வந்துதித்த பகழிக் கூத்தன். 2

2. கடற்கரையில் உள்ள மணல் வெளியில், ஆதி சேடனைப் போலக் கிளை பரப்பியுள்ள புன்னைமரத்தின் அடியில் இலக்குவன் பக்கத்தில் நின்றிருப்ப, தேவர்கள் புகழ், நுண்ணிய உணர்வால் சிறப்புற்ற அனுமன் பாதுகாக்க இராமபிரான் வீற்றிருந்தான்.

நுண்ணுணர்வு-நுட்பமாகப் பாவித்தல். 'கண்டதனை யன்றென்றெனவிட்டுக் கண்டு அசத்தாய்-அண்டனை ஆன்மாவில் ஆய்ந்துணர்ந்து' என்று சிவஞான போத வெண்பா மொழியும்.

வேதம் பகர்ந்த அறம் ஈடேற உதித்தவன் இராம பிரான் என்க. நுனித்த-கூர்மையான. ஈடேற-உய்வு பெற பகழிக்கூத்தன்- இராமபிரான். களி உயிர்க்கும் புன்னைக் குறும்பூ நறுஞ்சுண்ணம் பூசாதொருகால் போகாதே' என்று கம்ப நாடர் கூறியதால்-இராமபிரான் புன்னைமரத்தில் அடியில் வீற்றிருந்ததாகக் கூறப்பட்டது. புன்னை நெய்தல் நிலமரம். வடிவுவமை கிளைபரப்புதல் ஆதிசேடனின் ஆயிரம் தலைக்கு உவமை.

சீரியபூந் துளவகற்றி நறுந்தும்பை
யணிந்தொருபொற் சிலைகைக் கொண்ட-
ஆரியனார் திருமேனி நிலவுமிழும்
நஞ்சாலு மலரிற்றது
வாரிவரும் இளந்தென்றல் பெருக்குகின்ற
தீயாலும் வாடி நொந்து
பேரிடரில் முழுகிடினும் இனியஎழில்
குன்றது பிறங்கிற் றம்மா!

3

3. திருத்துழாய் மாலையை விலக்கி, தும்பையை யணிந்து, வில்லேந்திய இராமபிரான் திருமேனி, வெண்மையான சந்திரன் உமிழும் விடத்தாலும், பூக்களில் மகரந்தத் தைச் சுமந்து வரும் தென்றல் பெருக்கும் தீயாலும் வாட்ட மடைந்து, நொந்தும் துன்பத்தில் முழுகியிருப்பினும்-எழில் குறையாமல் விளங்கிற்று.

துளவு - கருணைக்கு அடையாளம். தும்பை - போருக்கு அடையாளம். கருணையாளன் சீற்றமுடையவன் ஆயினான்

என்பது குறிப்பு. பிராட்டியின் பிரிவால் பெருமானு பட்ட துன்பத்தை 'நெண்ணல் கண்ட திருமேனியின்று பிரிதாய் நிலை தளர்வான்' என்று கம்ப நாடகம்கூறும்.

பொங்குபெருஞ் சினத்தரக்கர் விடுபகழி
 தருபசம்புண் பொலிந்த மார்பு
 பங்கயக்கா டெனத்திகழ நெடுஞ்சீரம்
 தரித்தும்தை பவளச் செவ்வாய்
 மங்கையர்த முளமீர்ப்பச் செய்யசடை
 காபாலி மகிழ்விற் ருங்கும்
 திங்களுளங் கவற்றழிற் களஞ்சியமாய்
 எம்பெருமான் திகழ்ந்தா னம்மா!

4. அரக்கர்கள் விடுத்த அம்புகள் தந்த புண்களால் பொலிவு பெற்ற மார்பு - நீல நிறக் குளத்தில் மலர்ந்த தாமரைக் காடுகள் போல விளங்க, மரவுரி தரித்தும் இடை பெண்களின் மனத்தைக் கவர, சிவந்த சடை, சிவபிரான் அணிந்துள்ள பிறையின் மனத்தையும் - நாம் இராமன் தலையில் வீற்றிருக்கும் பேறு பெற்றிலமே, என்று - வருத்தம் அடைய, அழகுக்களஞ்சியமாய் இராமபிரான் பொலிந்தான்.

பகழி - அம்பு. சீரம் - மரவுரி. 'பேரா இடர்ப்பட்டு அயலாருறு பீழை கண்டும் - தீரா மனத்தாள் தர வந்தன சீரம்' என்றார் என்பது கம்ப நாடகம் (அயோத்தியா காண்டம்). சகுந்தலை மரவுரி தரித்ததால் அழகுகுன்ற வில்லை என்பர் மகாகவிகாளிதாசர். அதன் மொழி பெயர்ப்பு, 'பங்கயம் பாசி மூண்டும் பழிப்பு இல் நல் எழிலை ஒன்றும் - திங்கள் புண்களங்கம் உற்றும் சிறப்புறும்; இவள் நுகப்பு - தங்குவற்கலை உடுத்தும், சார்தரும் எழிலே ஆயின், இங்கு இனியவர்கட் கென்றும் எழில் தராப் பொருளொன்றுண்டோ (கம்பராமன் மொழி பெயர்ப்பு)

கருணைநிறை மதிமுகமும் கனிவுசெயும்
 துவர்வாயும் கமலக் கண்ணும்
 தருணவிளம் பிறைநுதலும் சானகியார்
 குழல் வகிர்ந்து தணியா அன்பால்
 வருணமலர் புனைந்த தடக் கரமலரும்
 என்னுளத்தே வயங்கி நீங்கா
 அருணமலர்ச் சேவடியும் கடற்புறத்தில்
 விருந்தாகி யமைந்த அம்மா!

5

5. கருணை நிரம்பிய மதியைப் போன்ற திருமுகமும்
 கனிந்து சிவந்த திருவாயும், கமலம் போன்ற கண்களும்,
 பிறை போன்ற நுதலும், பிராட்டியின் குழலை வகிர்ந்து
 அன்பினால் மலரைப் புனைந்த கையாகிய மலரும், அடியேன்
 உள்ளத்தே விளங்கி நீங்காத திருவடியும் - மணல் வெளியில்-
 விருந்தாக அமைந்தன.

விருந்து - உணவு. விருந்திட்டிமான் கொள் படலம் -
 என்ற உமறுப் புலவரின் பிரயோகம் காண்க. 'யாது
 செய்வேன் கொல் விருந்து' என்ற திருக்குறளுக்கு -
 உணவு என்றே பொருள் கொள்ள வேண்டும்.

குன்றனையா னருகிருந்த குலக்குமரன்
 முகம்நோக்கிக் கோல மைந்த!
 கன்றுசினப் பேரரக்கன் ஆருயிரும்
 என்றுயரும் கலங்கி நீங்க
 வென்றிபுனைந் தனையென்றான்" நாணத்தால்
 தலைகவிழ்ந்து வீரன் நின்றான்.
 துன்றுகடற் பரப்பனையா ரிசைகேட்டுப்
 பொங்குவரோ? சுருங்க லல்லால்.

6

6- மலைபோன்ற இராமபிரான் பக்கத்தில் இருந்த
 இலக்குவன் முகத்தைப் பார்த்து 'மைந்தனே மேகநாதனின்
 உயிரும் என் துன்பமும் நீங்க நீ வெற்றி பெற்றாய்' என்று
 கூறினான். அதுகேட்ட இலக்குவன் நாணித் தலை கவிழ்ந்து

பேசாமல் இருந்தான். கடல் போன்ற யெரியவர்கள் தங்கள் புகழைப் பிறர் கூறக் கேட்டால் சுருங்காமல் பூரிப்பார்களா?

‘தம்புகழ் கேட்டார் போல் தலைசாய்த்து மரம்துஞ்ச’ என்று கலித் தொகை பேசும் (நெய்தற்கவி) கன்று சினம் - மிக்க கோபம். கன்றுதல் - முதிர் தல். களவிண் ‘கண் கன்றிய காதல் என்ற’ குறளை நோக்குக. கன்றிய கள்வன் என்ற சொல்லுக்கு அடியார்க்கு நல்லார் தழும்பிய கள்வன் என உரை வகுத்தார். (தழும்பிய - தழும்பேறிய)

சுலோசனை

வேதமுதற் பெருந்தலைவ னிவ்வண்ண

மீண்டிருப்ப வீரன் தேவி

சீதமதி தருநிலவு புரைதுகிலாற்

றிருமேனி செவ்வே போர்த்து

மாதர்சிலர் வழிகாட்டப் புன்னைமரத்

தடிவந்தாள்; வனசம் பூதத

தீதகன்ற முகிலனையான் றனைக்கண்டாள்;

அடிபணிந்தாள்; திகைத்தார் கண்டோர். 7

7. இவ்வண்ணம் இராமபிரான் இருக்க - மேக நாதனின் தேவியான சுலோசனை, சந்திரன் கொடுத்த நிலாவைப் போன்ற துகிலால் திருமேனியை நன்றாகப் போர்த்தி மூடிக் கொண்டு தோழிகள் வழி காட்டப் புன்னை மரத்தடியில் வந்து மேகம் போன்ற நிறம் பெற்ற இராமபிரான் பணிந்தாள். கண்டவர்கள் திகைத்தார்கள்.

ஆடையை நிலாவுக்கு உவமையாக்குவது மரபு. புலவி நீக்கிப் புணர்முலை மாதர்தம் - நிலவு பூந்துகில் ஆடவர் நீக்கலும் - நலம் விளைந்தன நாணி வெண் திங்களின் - கலையை மெல்லக் கலை எனச் சேர்த்துவார், என்று அதிவீர ராமபாண்டியர் பாடுவார் (நைடதம்)

வந்துபணிந் தெதிர்நின்ற கற்பரசி
 முகம் நோக்கி வாய்மை மிக்கான்
 நந்துபெருந் தகவுடையீர்! யாவிர்நீர்!
 வந்ததெவன்? நவில்மின் என்றான்.
 கந்தமுறுங் குழல்மடவா ளிறைநிமிர்ந்து
 தெய்வவுருக் கரந்தெம் போல
 வந்தருளும் பெருநிதியே! சமயமெலாம்
 கடந்தொளிரும் வண்மைத் தேவே!

8

இந்திரனைப் புறங்கண்ட பெருந்தலைவர்
 குரியேன்யான் இறைவ! நிற்பால்
 அந்தமிலான் மணிமுடியும் ஆரருளும்
 பெறவேண்டி யடைந்தேன்; என்றும்
 வந்திரந்தோர் நினைந்தவெலாம் வரையாது
 தந்தகுலம் வாழ வந்த
 அந்தண! நல்குக என்றான் பெண்மைதனக்
 குயிரளிக்கும் அமுத மன்றான்.

9

8-9 பணிந்த கற்பாசியின் முகத்தை நோக்கிய இராம
 பிரான் பெருந் தன்மை உடையவரே! நீங்கள் யார்? வந்தது
 எதற்காகக் கூறுங்கள்! என்றான். வாசனை வீசும் கூந்தலை
 உடைய சுலோசனை சிறிது முகம் உயர்த்தி (இராமபிரானைப்
 பார்த்து) தெய்வவுருவத்தை மறைத்து எம்மைப் போல
 வந்துள்ள பெருந்தகையோய்! மதங்களுக்கெல்லாம் அப்பால்
 விளங்குகின்ற தெய்வமே!

நான் இந்திரனை வெற்றி கொண்ட மேகநாதனுக்கு
 உரியவள் இறைவனே! நின்னிடத்தில் முடிவில்லாத என்னு
 டைய தலைமகளின் மணி முடியையும் உன்னுடைய திருவருள
 யும் பெறுவதற்கு வந்துள்ளேன். வந்து யாசிப்பவர்கட்கு
 (அவர்கள் சொல்வதற்குமுன்) விரும்பியவற்றை யெல்லாம்

வழங்கும் குலம் சிறப்புற வந்த அந்தணனே (அவற்றை) நல்குவாயாக என்று அமுதம் போன்ற சுலோசனை கேட்டாள்.

9. அந்தம் - முடிவு. வரையாது அளவுபடுத்தாமல் பெண்மைக்கு உயிர் கொடுத்தல், கற்பு வழுவாது நடந்து தன்னை நினைக்கும் மகளிரை உயர்த்துதல்.

மங்கைமொழி கேட்டருளிப் பெருங்கருணைத்
தனிக்குரிசில் மருத்தின் மைந்த!

பங்கமிலான் முடிக்கொணர்க" என்றுரைத்தான்;
அன்னவனும் பரிவி னேகிக்

செங்கரத்திற் கொடுவந்தான்; உயிர்துறந்துந்
துறவாது நிகழும் வீரம்

தங்குமுக மதிகண்டார்; வியப்புற்றார்;

கருங்குழலால் தளர்ந்து சாய்ந்தாள். 10

10. மங்கையின் மொழியைக் கேட்ட இராமபிரான்.

“வாயுதேவனின் புதல்வனே! பழுது படாத வீரமுடைய மேகநாதனின் தலையைக் கொணர்க என்றான். அவனும் இரக்கத்துடன் போய்-இந்திரசித்தன் தலையைக்-கொண்டு வந்தான். உயிர் நீங்கியும் வீரம் நீங்காத முகத்தைப் பார்த்தவர்கள் வியந்தனர். (முகங்கண்ட) சுலோசனை தளர்ந்து பூமியில் விழுந்துவிட்டாள்.

ஹோமர் காவியத்தில் இறந்த வீரனின் (ஹெக்டர்) உடலைப்பெற அவள் தந்தை பட்டபாட்டை உணர்ந்தவர்களே இங்கு “கருணைத் தனிக்குரிசில்” என்ற தொடரின் பொருளை உணரமுடியும்.

வீரன் இறந்தாலும் வீரம் குன்றாது என்பதை “வெம் மடங்கள்” என்று தொடங்கும் இராமவதாரப் பாடலைக் (உலகப் பாடல்) கற்று உணர்க.

மருத்து-வாயுதேவன்,

இலக்குவன்

மின்னனையாள் வந்தபொழு தேதுயர
 நீர்சொரிந்து வெந்து நொந்திக்
 கன்னியின்வாழ் வழித்தேன்;என் றகந்தளர்ந்த
 இளவில்லி கலங்கி வீழ்ந்த
 நன்னுதலாள் துயர்கண்டான் “என்மகனே!
 இத்துயரம் நானே தந்தேன்;
 என்னினிவண் யார்கொடியர்?” எனவரற்றி
 மிகத்தளர்ந்தான் இன்னல் கூர்ந்தே. 11

11. மின்போன்றவள் வந்தபோது - (இந்த வயதில் இவள் கணவனை இழந்து விட்டாளே என்று) துன்புற்றுக் கண்ணீர் சொரிய நெந்து “யான் கன்னியின் வாழ்வை அழித்து விட்டேனே என்று வருந்திய இலக்குவன், சுவாசனை கலங்கி வீழ்வதைக் கண்டு (பழைய உணர்வு தலை எடுக்க) என் மகனே! இத்துன்பத்தை உனக்கு யானே கொடுத்து விட்டேன், என்னை விடக் கொடியவர் எவரும் இல்லை.” என்று கூறி இன்னலொடு புலம்பினான்.

இளவல்லி—இலக்குவன். “பாலதந்வா” என்ற தன் மொழி பெயர்ப்பு (பாரிகாதை).

வில்லியவ ணிருந்தோரை முகம்நோக்கி
 “யன்புடையீர்! வீரம் பேணி
 நல்லியல்புக் குறைவிடமாம் என்புதல்வி
 வாழ்வனைத்தும் நானே சுட்டேன்;
 புல்லியர்யார் எனைப்போல்வார்” என்றமுதான்:
 இதற்கேது புலப்ப டாமல்
 எல்லிமகன் முதலானோர் திகைத்தயர்ந்தார்;
 அருட்குரிசி லியம்ப லுற்றான். 12

12. இலக்குவன் பக்கத்தில் இருந்தவர்களின் முகத்தைப் பார்த்து ‘அன்பர்களே! வீரத்தைப் பாதுகாக்க நினைத்து நல்லியல்புடைய என் மகளின் வாழ்க்கையை நானே எரித்து விட்டேன். என்னைப் போன்று கொடியவர்கள் எவர் உள்ளனர்?’ என்று கூறி அழுதான். இதற்குக் காரணம் புலப்படாமல் சுக்கிரீவன் முதலானவர்கள் திகைத்தனர். இராமபிரான் (அவர்கள் மனம் தெளியப்) பேசத் தொடங்கினான்.

எல்வி-சூரியன். எல்வி மகன்-சுக்கிரீவன்.

இராமன்

பேராத நண்புடையீர்! அரவரசன்
புதல்வியிவள்; பெருமி தங்கண்
டாராத காதலுடன் அரக்கர்கோன்
தனைமணந்தாள்; அன்பின் மிக்குச்
சீராரும் அரவரசே யென்பின்னர்
அவதரித்தென் சிறுமை போக்கி
நேராரும் இலாமகளைக் கண்டுதுயர்
மிக்கூர நெடிது நைந்தான்.

13

13. நீங்காத அன்புடையவர்களே! இந்தச் சுவோசனை ஆதிசேடனின் மகள். காதலினாலே இராவணனின் மகனாகிய மேகநாதனை மணந்து கொண்டாள். அன்புமிசுந்து ஆதிசேடனே எனக்குப் பின்னர் (தம்பியாக) அவதரித்து என்னுடைய சிறுமை நீக்கி, இணையில்லாத மகளைக் கண்டு துயரம் அதிகரிக்க மிகவும் மனம் வருந்தினான்.

அரவரசன் - ஆதிசேடன். பெருமிதம்-வீரம். (இந்திர ஜித்தன் நாகலோகத்தில் போர் புரியும்போது அதுகண்டு சுவோசனை காதல் கொண்டாள். மிக்கூர-அதிகரிக்க.

என்றியம்பி யுலகுடையான் இளையவனை
 மருங்கிருத்தி “எந்தாய்! வேதம்
 நன்றுணர்ந்தாய்! உலகவியல் பிற்றென்னும்
 திறமறிவாய்! ஞாலம் தன்னுள்
 பொன்றுவன வெற்றுடலே! அரியவுயி
 ரழியாது! பொலியும் என்றும்;
 நின்றவுயிர் அழியுமென வருந்துவர்கொல்?
 பேரறிவின் நிலைய மன்றார்.

14

14. என்று இராமபிரான் வானர வீரர்கட்குக் கூறி
 விட்டு இலக்குவணைப் பக்கத்தில் அமரச் செய்து, “அப்பா!
 நீ வேதத்தை நன்றாகப் பயின்றுள்ளாய். உலக இயல்பு
 எப்படிப்பட்டது என்று உனக்குத் தெரியும். உலகில்
 அழிந்துபோவது வெறும் உடம்பே. உயிர் எப்போதும்
 அழியாது. என்றும் விளங்கிக்கொண்டே இருக்கும்.
 உயிரானது அழியும் என்று அறிவுக்கு இருப்பிடமானவர்கள்
 வருந்துவார்களா?

உலகுடையான்-இராமபிரான். “உலகுடை நாயகன்
 தன் துணைப் பெருந்தேவி தவத்தொழில்” என்பது கம்ப
 நாடகம். இற்று-இத்தன்மைத்து. “இயற்கைப் பொருளை
 இன்றெனக் கிளத்தல்” என்பது தொல்காப்பியம்.

உயிர் (ஆன்மா) அழியாது என்பதைக் கண்ணபிரான்
 “ஆயுதங்கள் ஆங்கிவனைச் சேதியா; அன்னவகை-தீயும்
 அவனைத் தெரியாது-பாயும்-சலத்தாறு மற்றவனைத் தான்
 கரைக்க மாட்டாது உலர்த்தாது மாருதமும் உற்று” என்று
 விளக்கியுள்ளான் (ஸ்ரீ அழகிய மணவான ஜீயர் மொழி
 பெயர்ப்பு).

வருந்துவது தவிர்தி! யிவள் துயரனைத்தும்
 சிலநொடியில் மாறும்; வெய்ய
 பெருந்துயரும் இன்புருவாம்; அங்கியெனும்
 திரைவிலக்கிப் பெருவிண் ணாட்டில்

இருந்ததனிக் காதலனை யெய்திடுவாள்;
 விடைதருக' என்று தேற்றக்
 கருங்குழலாள் உளந்தேறி நெட்டுயிர்த்தாள்;
 பெருங்குன்றும் கரைந்த தம்மா.

15

15. இலக்குவா: வருந்துவதை விட்டுவிடு. இவளுடைய துன்பம் சில நொடிகளில் மாறும். இவளுடைய துன்பமே இன்பமாக மாறும். நெருப்பு என்கின்ற திரையை விலக்கி விண்ணுலகில் இருக்கும் தன் காதலனை அடைவாள். விடை கொடு. என்று தேற்றினான். இம் மொழிகளால் சுலோசனை தெளிவு பெற்றாள். பெருமுச்சு விட்டாள். மலையும் கரைந்தது. என்ன அதிசயம்.

அண்ணலெழில் முகம்நோக்கி மயக்குற்றோள்
 தெளிவெய்தி யந்தோ! வந்தோ!
 கண்ணினைகள் காண்பனவும் மெய்மையோ?
 என்னுள்ளம் கல்லா யிற்றோ?
 புண்ணியனுக் கிதுதகுமோ? தெய்வமே!
 கொடியையெனப் புரளும் போதில்
 பெண்ணரசி முகம்நோக்கி யன்புடையோன்
 முகம்இன்ன பேசிற் றம்மா!

16

16. மயக்கம் அடைந்த சுலோசனை மேகநாதனின் முகத்தை நோக்கி, "ஐயோ! ஐயோ! என் கண்கள் காண்கின்ற காட்சி உண்மையா? (இதைக் கண்டும் யான் இறக்கவில்லையே என் மனம் கல்லாக மாறிவிட்டதா? புண்ணியமே புரியும் என் தலைமகனுக்கு இது பொருந்துமா? தெய்வமே! நீ கொடுந்தன்மை பெற்றுள்ளாய்!" என்று பூமியில் விழுந்து புரள்கின்ற சமயத்தில் மேகநாதன் முகம் சுலோசனையை நோக்கி இவற்றைப் பேசிற்று.

தலை பேசுகிறது

பிறைநுதலாய்! அயர்ச்சியுறேல்! இனையவனெற்
 குயர்வாழ்வு பேணித் தந்தான்;
 குறைவகன்றேன்; நிகழ்ந்தவெலாம் நல்லனவே;
 இலங்கையர்கோன் கோதில் வீரன்
 மறைபொருவு வெஞ்சிலையால் துறக்கமுறும்;
 அவன்வாழ்வும் மாண்பே எய்தும்;
 சிறைபுகுந்த விண்ணவரும் துயர்தீர்வர்;
 நின்வாழ்வும் சிறக்கும் அஞ்சேல். 17

17. பிறைபோன்ற நெற்றியை உடையவளே!
 தளராதே! இலக்குவன் எனக்கு உயர்ந்த வாழ்வை அளித்
 துள்ளான். குறைவெல்லாம் நீங்கியவன் ஆனேன்.
 நிகழ்ந்தன யாவும் நல்லவையே. இலங்கை வேந்தன் இராம
 பிரான் ஏந்திய வேதம் போன்ற வில்லால் வீரசுவர்க்கம்
 அடைவான். அவன் வாழ்வும் சிறப்பு அடையும். தேவர்
 களும் துன்பம் நீங்குவர். உன் வாழ்வும் சிறப்பும்.
 அஞ்சாதே. அயர்ச்சியுறேல்-தளராதே.

பேணித் தந்தான்-மதித்துக் கொடுத்தான். 'தெய்வம்
 பேணித் திசை தொழுதனர் சென்மின், என்று இளம் பெரு
 வழதியார் பாடியுள்ளார் (பரிபாடல்).

காதலிக்கிவ் வணமுரைத்துக் கோசலநாட்
 டெம்மானைக் கனிந்து நோக்கி
 "வேதமெலாம் தடுமாற முனிவரெலாம்
 ஆய்ந்தலுப்ப வில்லொன் றேந்திப்
 பூதலத்து மறைந்துவளர் பெருங்கருணைத்
 தனிமுகிலே! புல்லி யோம்செய்
 தீதனைத்து மறந்துகடைக் கண்ணோக்கம்
 அருள்க" வெனச் செப்பிற் றம்மா! 18

18. காதலிக்கு இந்த விதமாகப் பேசிப் பின்பு இராம பிரானை நோக்கி, வேதங்கள் யாவும் தடுமாற. முனிவர்கள் யாவரும் ஆராய்ந்து அலுப்புற (அவர்களுக்குக் காட்சி வழங்காமல்) வில்லேந்திக் கொண்டு பூமியில் மறைந்து வாழும் கருணை மேகமே! அற்பர்களாகிய யாங்கள் செய்த குற்றமெல்லாம் மறந்து கடைக்கண்ணால் இரங்கிப் பார்ப்பாயாக, என்று கூறிற்று; அதிசயம்.

எம்மாண்-எம் சுவாமி எம்மாணை எனக்கென்றும் இனி யானைப் பனிகாத்த-அம்மாணை யான் கண்டது அணிநீர்த் தென் அரங்கத்தே.-என்பர் திருமங்கை ஆழ்வார். (பெரியதிருமொழி) தடுமாறல்-மனம்கலங்கல். எண்ணந்தான். தடுமாறி இமையோர்கூட்டம் -எய்து மாற்றியாத எந்தாய், என்று மணிவாசகா மொழிந்துள்ளார் (திருவாசகம்) 'மறைகளை மறைந்து போய் வனத்துவைகுவான்' என்ற சம்பநாடகம் இங்ஙனம் கூறும்படி ஆணை தந்தது. வேதம் தடுமாறியதை நன்கு தெரிய விரும்புவோர் 'பாங்குளநாம்,' என்று தொடங்கும் மகாதேவமாலைப் பாசுரங் கண்டு மகிழ்க.

இராமன்

சென்னிமொழிந் ததுகேட்டுப் பேரவையோர்
வியப்பெய்தச் செங்கண் மூர்த்தி
"பின்னமிலா நற்புகழும் குன்றாத
தனிவாழ்வும் பெற்று விண்ணோர்
நன்னகரத் துயரின்ப மெய்துக" என்
றன்பினொடு நவின்றான்; தெய்வக்
கன்னியவ னடிபோற்றி விடைகொண்டாள்;
தலையெடுத்தாள்; கடிது மீண்டாள். 19

19. மேகநாதனின் தலை பேசியதைக் கேட்ட அவையி லுள்ளோர் திகைப்புற்றனர். அப்போது இராமபிரான்

நல்ல கீர்த்தியையும், குறையாத வாழ்வும் பெற்று வீரசுவர்க்கத்தில் இன்பம் எய்துக, என்று அன்புடன் பேசினான். சுலோசனை-(அகாரவாச்சியமான-) இராமபிரானை வணங்கி விடைபெற்றுக் கொண்டு தலையைக் கரத்திலே ஏந்தி மீண்டான்.

செங்கண் மூர்த்தி-இராமபிரான், ,செங்கண் திருமுகத்துச் செல்வத் திருமால், என்று என் தாய் பாசுரம் இட்டுள்ளாள் (திருப்பாவை) தலையெடுத்தாள்-(கிலேடை)

சுலோசனை

ஆண்டகைதன் மேனியினைப் பெறவேண்டிப் போர்க்களத்தை யடைந்தான்: ஆங்கு மாண்டவர்தம் உடற்குன்றத் தனைக்கண்டு நொந்தமுதான்; மடவொன் காமம் பூண்டதனால் விளைந்தவிளை விதுவென்றாள்; இலங்கைவளம் போயிற் றென்றாள்; தீண்டரிய கற்புடையாட் கிடரிழைத்தோன் பெருவாழ்வு தேயும் என்றாள். 20

20. சுலோசனை இந்திரஜித்தன் மேனியைப் பெறுவதற்காகப் போர்க்களத்தை அடைந்தான். அங்கு இறந்த வீரர்களின் உடல்களாகிய மலைகளைப் பார்த்து அழுதான். அறிவற்றவன் காமம் கொண்டதால் உண்டான பயன் இது என்றாள். இலங்கையின் வளம் போய்விட்டதே என்றாள். தீண்டமுடியாத கற்புடைய சிதைக்குத் துன்பம் கொடுத்தவன் வாழ்வு தோய்ந்து போகும் என்றாள்.

மடவோன்-அறிவற்றவன். மக்களிற்சிறந்த மடவோருண்டோ, என்பது மணிமேகலை. விளைவு-பயன். களவின் கண் அன்றிய காதல் விளைவின் கண்-வியா விழும் தரும் என்ற முப்பாலையும் அதன் உரைகளையும் காண்க.

தந்தையரை யிழந்தவரும் தாயார்தமை
 யிழந்தவரும் தகவு மிக்க
 மைந்தர்தமை யிழந்தவரும் இளைஞர்தமை
 யிழந்தவரும் மறுக்க முற்றுச்
 சிந்துவிழிப் புனலாற்றுப் பெருக்கினிலும்
 இலங்கையர்கோன் தீய காம
 வெந்தழல்தான் அவியாமல் மேன்மேலும்
 பெருகிவளர் விந்தை யென்னே. 21

21. தந்தையரை இழந்தவர்களும், தாய்மார்களை
 இழந்தவர்களும், மைந்தர்களை இழந்தவர்களும், உறவினரை
 இழந்தவர்களும் - மனக்கலக்கம் அடைந்து - சிந்துகின்ற
 கண்ணீர் ஆற்று வெள்ளத்திலும் இராவணன் காம
 நெருப்பு அவியாமல் வளர்கின்ற விந்தைக்குக் காரணம்
 யாதோ?

மறுக்கம்-மனக்கலக்கம்.. எவ்வயின் உலகத்தும்
 தோன்றி யவ்வயின்-மன்பது மறுக்கத் துன்பங்களைவோன்,
 என்று இரும் பெருவழுதியார் திருமாலைப் பரவுவார்.
 (பரிபாடல்)

இலங்கையர்கோன் மிகக்கொடியன் எனப்புலம்பி
 நாயகனை எங்கும் தேடிக்
 கலங்கிடும்போ தொருவீர னெதிரெய்தி
 யடிவணங்கிக் கலங்கிப் "பாகன்
 நலங்கிளர்நம் ஆண்டகையின் மேனியினைத்
 தேரேற்றி நகரங் கண்டு
 புலம்படைய அரண்மனைக்குக் கொடுசென்றான்"
 என்றுரைத்தான்; பொருமி கைந்தே. 22

22. இராவணன் மிகக் கொடியவன் என்று புலம்பி
 நாயகனை எங்கும் தேடிக் காணாமையால் கலக்கம் அடையும்
 மேக.—8

போது ஒரு வீரன் வந்து சுலோசனையின் பாதத்தை வணங்கி நம் தலைமகனின் மேனியினைத் தேர்ப்பாகுண தேரிலே ஏற்றிக்கொண்டு நகரமே புலம்ப அரண்மனைக்குக் கொண்டு சென்றான், என்று அமுதுஉரைத்தான்.

‘போர்வலான் தடுக்கவும் பொருமி விம்மினான்’ என்று கம்பநாடர் பகர்வர்.

கற்புடையா ளிம்மொழிகேட் டுளங்குலைந்து
வீரரெலாம் கரம் குவிப்ப
முற்படுபோர்க் களத்தினிலோர் தேரேறிப்
போந்தநிலை முற்றும் மாறி
அற்புடையோர் கண்கலுழத் தேரேற்று
நிலைவந்த தந்தோ! என்னு
வெற்பனைத்தும் உருகவழு தன்புறு
தோழிய ரோடுமீண்டா ளந்தோ! 23

23. கற்புடைய சுலோசனை இந்த மொழியைக் கேட்டு உள்ளங்குலைந்து, வீரர்கள் யாவரும் கைகூப்பி வணங்கத் தேரில் ஏறும் நிலைமை மாறிப், பிறர் தேரில் ஏற்றும் இழிவு வந்து விட்டதே என்று மலைகளும் உருகும்படி அமுது அன்பு மிக்க தோழிகளுடன் தன் வீட்டை அடைந்தான். அந்தோ!

கலுழ-அழ, ‘கண்தாம் கலுழ்வ தெவன் கொலோ?’ என்று திருக்குறள் பேசும். அந்தோ ஐயோ! ‘சேடன் முடி நெளிய வருசெம்பொற்றேர் அழிவதோ! அந்தோ அந்தோ’ என்று புலம்புவர் வில்லிபுத்தூர் ஆழ்வார்.

நகர மக்கள்

பங்கயச்செம் பதஞ்சிவப்பப் பெருந்தகைதன்
சிரமேந்திப் பரிந்து மீளும்
மங்கையைக் கண்டவருற்ற துயரமெலாம்
எடுத்துரைக்க வல்லார் யாரே?

தங்கரத்தால் முகம்புடைப்பர்; விழிபெயர்ப்பர்;
 அலமுறுவர்; தளர்வர்; சாய்வர்;
 சங்கையிலை பலரிறந்தார்; இலங்கைநகர்க்
 குயிரன்றோ தடங்கண் மாதே. 24

24. தாமரை போன்ற பாதம் சிவக்க மேகநாதன் தலை யுடன் மீளும் சுவோசனையைக் கண்டவர் உற்ற துன்பத்தை எடுத்துப் பகர வல்லவர் யாவர்? (சிலர்) தங்கள் கரங்களால் முகத்தில் அறைந்து கொள்வார்கள். (வேறு சிலர்) தங்களை விழிகளைப் பெயர்த்துக் கொள்வார்கள். (மற்றும் சிலர்) சுழல்வார்கள். தளர்வார்கள். சாய்வார்கள். பலர் இறந்தனர். (இறந்தவர்களின் எண்ணிக்கைக்கு எல்லையில்லை) சுவோசனை இலங்கை நகருக்கு உயிர் அல்லவா?

‘கண்களைச் சூல்கின்றாரும்’-என்று தொடங்கும் கம்ப நாடகப் பாடலைக் கண்டு தெளிக. (யுத்தகாண்டம்)

“வேதநெறி தவறாத கற்புடையாள்”
 என்பர்சிலர்; “மெலியோர் வந்தால்
 ஆதரவின் னவள்போலக் தருபவர்பார?”
 என்பர்சிலர் “அனைவருக்கும்
 பேதமிலா அன்னையென விளங்கினாள்”
 என்பர்சிலர் “பெரியோர் வாழ்வில்
 வேதனைவந் துறுவதோ” என்பர்சிலர்;
 இலங்கையினி மீளா தென்பர். 25

25. வேத நெறியிலிருந்து தவறாத கற்புடையாள் என்று சிலர் கூறுவர். மெலிந்து வந்தவரிடத்தில் இவளைப் போல ஆதரவு கொண்டவர்கள் எவர் உளர் என்று சிலர் கூறுவர். வேற்றுமை பாராட்டாமல் யாவருக்கும் தாயாக இருந்தாள் என்று சிலர் கூறுவர். பெரியவர்கள் வாழ்க்கையில் வேதனை வருவது முறையா என்று சிலர்

கூறுவர். இலங்கை நகரம் இனி மீளாது என்று சிலர்
கூறுவர்.

இலங்கைநகர்ப் பெருவாழ்வு தொலைந்ததென்பார்;
மீட்சியினி யில்லை என்பார்;
துலங்குமொரு பெருஞ்செல்வம் அழிந்ததென்பார்;
மீண்டுமது தோன்று தென்பார்;
நலங்குலவு மின்னிசையா முடைந்ததென்பார்;
அதுமீள நகுமோ என்பார்;
பொலங்கிளரு நறுமாலை கரிந்ததென்பார்;
மறுத்துமது பொலியா தென்பார். 26

26. இலங்கையின் வாழ்வு தொலைந்தது என்று சிலர்
கூறுவர். அதற்கு இனி மீட்சியில் என்று சிலர் கூறுவர்.
விளங்கிய பெருஞ்செல்வம் அழிந்ததென்று சிலர் கூறுவர்.
மறுபடியும் அது தோன்றாது என்பர் சிலர். நல்ல யாழ்
உடைந்துவிட்டதென்று சிலர் கூறுவர்-மீளவும் விளங்குமோ
என்று சிலர் கூறுவர். நல்ல மாலை கரிந்து விட்டது என்று
சிலர் கூறுவர். மீள அம்மாலை பொலிவு பெறாது என்று
சிலர் கூறுவர்.

நகுமோ-விளங்குமோ. பொலம்-அழகு.

சுலோசனை

இன்னணம்கண் டவர்கூறித் துன்பமுறத்
தன்னில்லம் எய்தி நின்று
கன்னியர்தம் முகம்நோக்கி “யன்புடையீர்
நாடொறும் காத லன்றன்
புன்னகைவேட் டிவணிருப்ப அ.:தந்தோ;
கனவாகிப் போயிற் றம்மா!
அன்ன துமீண் டினிவருமோ? என்செய்வ
ததுநினைந்தா லளிப்பார் யாரே.

27. இந்தவிதமாகக் கண்டவர்களை வருந்திப் பேசச் சலோசனை தன் வீட்டு முற்றத்தை அடைந்து தோழிகளின் முகம் நோக்கி அன்புடையவர்களே! நாடோறும் என் காதலனின் புன்னகையை விரும்பி இங்கேயிருப்பேன். அது, அய்யோ கனவாகப் போய் விட்டதே. அது இனிமேல் திரும்பி வருமோ? செய்ய என்ன உள்ளது. அதை வேண்டும் என்று கருதினால் கொடுக்கவல்லவர் எவர்?

இன்னணம்-இந்தவிதமாக.

கற்பகப்பூங் காவினிடைக் களித்திருந்த
புரந்தரனைக் கணத்தில் வென்று
வெற்பனைய திண்டோளில் வாகைபுனைந்
தாவலொடு மேவு மென்னை
யற்புமிகத் தமுவியுய ராரமுதே!
நின்காதல் அளித்த தின்தப்
பொற்புறுநல் வென்றியென வாகையெனக்
கணிந்ததுமிப் புறத்தி லந்தோ! 28

28. கற்பகச் சோலையில் களிப்புற்றிருந்த இந்திரனைக் கணநேரத்தில் வென்று, மலைபோன்ற தோள்களில் வாகை மாலையைச் சூடி ஆவலுடன் அவன் வருகையையே நோக்கி யிருந்த என்னை (அணுகி) அன்பு அதிகரிக்கத் தழுவி 'அமுதம் போன்றவளே! இந்த வெற்றியை உன் காதல்தான் வழங்கிற்று' என்று (அவன் புனைந்திருந்த) வாகைமாலையை எனக்குச் சூட்டியதும் இந்த இடத்தில் தான். ஐயோ!

புரந்தரன்-இந்திரன். அற்பு-அன்பு.

என்னுயிரிற் பிரியாமல் எஞ்ஞான்று
முறைதலைவ னிணையில் விண்ணோர்
துன்னுவலிப் பேரகரர் இயக்கர்முதற்
பல்குழுக்கள் தொழைய வென்று

கன்னவில்திண் டோட்புறத்துச் சூடிவரு
வாகையந்தார் காதல் கூர
என்னையனைத் திடவுதிர்க்கும் பொற்றாது
நிரம்பியது மீண்டே யந்தோ!

29

29. என்னுடைய ஆன்மாவில், பிரியாமல் எப்போதும் தங்கியிருக்கின்ற தலைவன், தேவர்கள் அசுரர்கள் இயக்கீர்கள் முதலான குழுக்களை வென்று தோளிலே சூடி வருகின்ற வாகைமலை காதல் அதிகரிக்க என்னை அணைக்கும் போதெல்லாம் உதிர்கின்ற மகரந்தங்கள் நிரம்பியிருக்கும் இங்கு தான்! ஐயோ.

பல் குழுக்கள்-பலவிதமான கூட்டங்கள் (பல்குழுவும் என்று தொடங்கும் குறளில் கூரிய விளக்கம் காண்க) கல் நவில்-மலைபோன்ற. பொற்றாது-பொன் போன்ற மகரந்தம்.

பண்டுநிகழ்ந் தனவனைத்து முன்தோன்றப்

பெருந்துயராற் பதை பதைத்துக்

கெண்டைநிகர் தடங்கண்ணாள் பாங்கியர்கள்

புடைசூழிக் கேண்மை மிக்கான்

கண்டுவக்கும் படைக்கொட்டில் இசையரங்கம்

நாடகங்கள் காணும் மன்றம்

மண்டுமெழிற் கலைச்சாலை யாதியன

நோக்கிமிகு மம்மர் கூர்ந்தாள்.

30

30. முன்பு நிகழ்ந்தவை யாவும் கண்ணெதிரில் தோன்ற (அதனால்) பெருந்துன்பத்தால் மிகத் துடித்துச் சலோசனை தோளியர்கள் சூழ மேகநாதன் கண்டு மகிழும் படைக்கொட்டில், இசையரங்கம், நாடகமேடை முதலான வற்றை நோக்கி மிக்க துன்பம் அடைந்தாள்.

குன்றாத விறற்சிங்க மணிந்ததனிப்
 பெருங்கவசம் கோலச் செவ்வாள்
 பொன்றாத தனிக்கிடுகு தொலையாத
 பெருந்தூணி பொலிவார் வில்வேல்
 ஒன்றூதார் வாழ்வழிக்கும் தனித்தகதை
 “எங்கேயெம் ஒப்பிலாதான்”

என்றார்வத் தொடும்கேட்பத் தரியாது
 நெஞ்சமுங்கி யேங்கி நைந்தாள்.

31

31. குறையாத ஆற்றல்மிக்க சிங்கம் போன்ற மேக
 நாதன் அணிந்த கவசம் வாள், கேடயம், அம்பறுத்துணி,
 வில்வேல், கதை (முதலான ஆயுதங்கள்) எம்முடைய
 தலைவன் எங்கே என்றுகேட்கச் சுலோசனை ஏங்கி நைந்தாள்,

கோலம்-அழகு. கிடுகு-கேடயம், கிடுகுடைக் காப்பின
 என்பர் தேவர் (சிந்தாமணி). ஒன்றூதார்-பகைவர். படை
 கள் மேகநாதன் எங்கே உள்ளான்? என்று கேட்பதுபோல்
 தோன்றிற்று என்க.

நாயகன்றன் பொருளனைத்தும் துயர்நல்க
 ஆற்றாது நலிந்து வேறோர்
 வாயின்வழி யேகுதலும் நாடோறும்
 புகல்வதுபோல் மணிவாய்க் கிள்ளை
 “நேயமுளார் காத்துள்ளார் காவினிடை
 விரைந்தின்னே நீயே” கென்ன
 ஆயிழையாள் பட்டதுய ரார்படுவார்?
 கீழ்வீழ்ந்தா ளரற்றி நைந்தாள்.

32

32. நாயகன் பெற்றிருந்த பொருள்கள் யாவும் துன்பம்
 கொடுத்தன, அதைப் பொருத சுலோசனை வேறொரு
 வாசற்படியில் வழியாகக் சென்றாள். அங்கு உள்ளே ஒரு
 கிளி, நாள்தோறும் (அசதியாடிக் கூறுவது போல்) நின்பால்
 அன்புடையவர் சோலையில் காத்துள்ளார். விரைந்து செல்க
 என்று கூறிற்று. அப்போது சுலோசனை பட்ட துன்பத்தை

எவர் அறிவார்கள்? உடனே கீழே விழுந்தாள். புலம்பி
நொந்தாள்.

இன்னே-இப்போதே.

எள்ளரிய குணமுடையாள் பாங்கியர்தம்
முகம்நோக்கி “ஏழை யேன்றன்
தள்ளரிய பெருந்துயர மகற்றநினைந்
தெனையாண்ட தலைவ னிந்தக்
கிள்ளைவிடுத் தனன்; எங்கு வளர்த்துளீர்
நெருப்பென்றாள்” கிளைத்த துன்பத்
துள்ளுடைந்து - புறக்கடையைக் காண்பித்தார்;
அன்பிடையே உருகு மாதர். 33

33. இகழ்ச்சியில்லாத நற்குணம் பெற்றவள்
(சுலோசனை) தோழிகளின் முகம் நோக்கி ஏழையாகிய என்
துன்பத்தைப் போக்கி நினைத்து என்னையடிமை கொண்ட
தலைமகள் இந்தக் கிளியைத் தூதாக விடுத்தாள். எவ்விடத்
தில் அக்கிளியை வளர்த்திருக்கின்றீர்கள் என்று கேட்டாள்.
துன்பத்தால் மனம் உடைந்து (பேசமாட்டாதவராகிய)
தோழிகள் புழைக் கடையைக் காண்பித்தனர்.

எள்ளரிய - இகழ்ச்சியில்லாத. தள்ளரிய - போக்க முடி
யாத. கிள்ளை-கிளி.

மங்கையர்இந்தனம் அடுக்கித் தழல்வளர்த்தாண்
டகைமேனி மருங்கு வைத்துப்
பொங்குதுயர் சுடவிருந்தார்; தேற்றுவார்
இல்லாத பூங்கட் கோதை
யங்கணுகிக் காதலன்றன் றிருமேனி
மிசைவீழ்ந்தாள்; அன்பன் மேனிச்
செங்குருதி யுடல்நனைப்ப வுளம்வெந்தாள்;
புலநினைத்தாள்; தேம்பி நைந்தாள். 34

34. சில தோழிகள் விறகை அடுக்கி அதில் நெருப்பை மூட்டி மேகநாதன் மேனியை அங்கு பக்கத்தில் வைத்து விட்டுத் துயரம் உள்ளத்தைச் சுட அமர்ந்திருந்தார்கள். தேற்றுவரைப் பெற்றிராத சுலோசனை அங்கு அடைந்து காதலனின் திருமேனியில் விழுந்தாள். அன்பன் உடம்பின் இரத்தம் உடலை நனைப்ப உள்ளம் வெந்தாள். பலவற்றை நினைந்தாள். தேம்பியழுது நைந்தாள்.

இந்தனம்-விறகு. பாதங்கள் நோவ வளை இந்தனாதி பகர்வாரை ஆயுமவரே என்பது கவியரசர் பரஞ்சோதியாரின் வாக்கு (திருவிளையாடற் புராணம்) கோதை-பெண் (சுலோசனை).

குருதிவழி யுடல்கண்டு குலுங்கவழுதாள்;

சரங்கள் குடைந்த புண்கண்

டுருகியுளம் நீராளுள்; ஐயகோ!

என்துயரம் ஒழியா தென்றாள்;

பெருகியான் தனிவாழ்வும் இவ்வண்ணம்

சீரழிந்து பெயர்ந்த தாரே

வருவிதியைத் தடுக்கவலார்? என்றழுதாள்;

துடிதுடித்தாள்; மயங்கி வீழ்ந்தாள். 35

35. சுலோசனை இரத்தம் வடிந்த உடலைக் கண்டு அழுதாள். அம்புகள் குடைந்ததால் உண்டான புண்களைக் கண்டு உருகி உள்ளம் சாம்பலானாள். ஐயோ! என் துன்பம் நீங்காது என்றாள். என் ஒப்பற்ற வாழ்வும் இவ்வண்ணம் அழிந்ததே! விதியைத் தடுக்கவல்லவர் எவர்? என்று கூறி அழுதாள். துடிதுடித்தாள். மயங்கி விழுந்தாள்.

தேற்றஎழுந் தனள்; அன்பு குறையாத

பாங்கியரைச் செவ்வே நோக்கிக்

கோற்றொடியீர்! விடைதருமின்! வருந்தாதீர்!

துயரமினிக் குறுகா தென்பால்

ஆற்றலனெம் பெருந்தலைவன் அழைக்கின்றான்;
 இனியிருத்த லடாது; நுங்கள்
 ஏற்றுமுறும் அன்பனைத்தும் காதலனுக்
 குரைத்துவப்பேன்; எனைமறாதீர்! 36

36. பாங்கியர்கள் (உலக நிலையாமையைக் கூறி)
 தேற்ற எழுந்தாவ். தோழிகளைக் (கடைசியாக) நன்றாகப்
 பார்த்துப் பெண்களே! விடை வழங்குங்கள். என்பால் இனி
 மேல் துன்பம் வராது. வருந்தாதீர். என் தலைவன் என்
 பிரிவைப் பொறான். அழைக்கின்றான். இனியும் யான்
 இங்கே இருப்பது அடுக்காது. உங்கள் அன்பை என் தலை
 மகனிடம் கூறுவேன். என்னை மறந்து விடாதீர்கள்.

செவ்வே-நன்றாக. கோல் தொடியீர்-திரண்ட வளையல்
 அணிந்தவர்களே.

அறவுரை

சொற்புடையீர்! நீவிரெலாம் உலகனைத்தும்
 ஏத்தெடுப்பப் பொலிந்து தெய்வக்
 கற்புநெறி பிறழாது வாழ்ந்திடுமின்!
 அன்பருளங் கவர்ந்தன் னூர்க்கு
 நற்பயனைத் தந்திடுமின்! இறைவடிவாம்
 அன்புகொடு நடமின்! உள்ளப்
 பற்பமலர் சிதையாது காத்திடுமின்!
 அறத்தேவைப் பணிந்து நின்மின்! 37

37. அழகு மிக்கவர்களே! நீங்கள் உலகம் எல்லாம்
 புகழ விளங்கித் கற்பிலிருந்து பிறழாமல் வாழுங்கள்.
 உங்கள் தலைவர்களின் உள்ளங் கவர்ந்து அவர்களுக்கு நல்ல
 பயனைத் தாருங்கள். கடவுள் வடிவமான அன்பைத் துணை
 யாகக் கொண்டு உலாவுங்கள். மனமாகிய தாமரை கிதை

யாமல். காத்துக் கொள்ளுங்கள். அறக்கடவுளைப் பணிந்து (அத்தெய்வம்) சொன்னபடி நில்லுங்கள்.

ஏத்தெடுப்ப-புகழ். 'அன்பும் சிவமும் இரண்டென்பர் அறிவிலார்' என்று கூறிய திருமுலரின் திருமந்திரம் நோக்கி இறைவடிவாம் அன்பு என்று கூறப்பட்டது. அறத் தேவு-தர்ம தேவதை.

தீக்குளித்தல்

என்றியம்பிப் பாங்கியரைத் தனித்தனியே
தழீஇக் கொண்டாள்! இரங்கி யோர்பால்
நின்றுருகு மிளமாணைத் தைவந்தாள்;
இனிநீவிர் நின்மின்; என்று
நன்றியம்பித் தனித்தலைவன் திருமேனி
யணைத்தெடுத்து நண்பு கூர்ந்து
சென்றுதழற் பெருங்காட்டி னடுநின்றாள்;
தாமரைவாழ் திருவே போன்றாள். 38

38. (சுலோசனை) என்று (இவ்விதமாகக்) கூறித் தோழியர்கள் அனைவரையும் தழுவிக்கொண்டாள். மனம் இரங்கி ஒரு பக்கத்தில் (இவற்றையெல்லாம் நோக்கிய வண்ணம்) உருகுகின்ற இளையமாணைத் தடவிக் கொடுத்தாள். இனிமேல் நில்லுங்கள், என்று மகிழ்ச்சியுடன் கூறித் தலைவனின் திருமேனியைத் தழுவிடுவதுக்காதலுடன் நெருப்புக் காட்டின் நடுவிலே நின்றாள். அப்போது அவள் தாமரை மலரில் இருக்கும் திருமகளைப் போன்று தோன்றினாள்.

ஆதிரை நெருப்பில் நின்றதைச் சாத்தனார் 'விரைமலர்த் தாமரை ஒரு தனி யிருந்த-திருவின் செய்யோன் போன்று இனிது இருப்ப' என்று கூறுவார். இராவணன் மேனியை மண்டோதரி 'வெள்ளெருக்கஞ் சடைமுடியான் வெற்பெடுத்த திருமேனி' என்று கூறுவதைக் கருதுக.

பஞ்சணையிற் கிடத்துதல்போற் காதலன்பொன்
 மேனியினைப் பாங்கர் வைத்து
 வீஞ்சுமன்பொ டொருபுறத்து மெலவமர்ந்து
 நாயகனை விரும்பி யேத்திக்
 கஞ்சமலர்க் கரம்சூப்பித் தலைசாய்த்தாள்;
 பெருநெருப்புக் காட்டி னூடு
 வஞ்சியிடை மிகமகிழ்ந்தாள்; தழற்கடவுள்
 மயமாக வயங்கி னுளால். 39

39. பஞ்சணையில் கிடத்துவதைப் போல நாயகனின்
 மேனியினைப் பக்கத்தில் வைத்துவிட்டு மிக்க அன்புடன்
 ஒரு பக்கத்தில் மெல்ல அமர்ந்து தலைவனை விரும்பிப்
 போற்றித் தாமரை மலர் போன்ற கரங்களைக் கூப்பிப் படுத்த
 தாள். நெருப்புக் காட்டிலே (காதலன் பக்கத்திலிருந்தமை
 யால்) சுலோசனை மிக்க மகிழ்ச்சியுற்றாள். அக்கினி தேவன்
 மயமாக விளங்கினான்.

பற்றியசெந் நெருப்பினிடைப் பூங்கொடியே
 குதல்கண்டு பதறி வீழ்ந்து
 பொற்றொடியார் அவசமுற்றார்; உணர்விழந்தார்;
 இளங்கிளியும் புலம்பிற் றம்மா!
 கொற்றமுறு மிலங்கையர்கோ னுளம்வளர்த்த
 காமவனல் கோதில் வீரன்
 நற்றவப்பும் பொழிற்கொடியைச் சுட்டெரித்த
 துலகமிதை நன்கு தேர்க! 40

40. நெருப்புக் காட்டில் பூங்கொடி போவது கண்டு
 பதறி விழுந்த தோழிகளைத் தம் வசம் இழந்தனர். உணர்வு
 முற்றும் நீங்கினர். கிளிகூடப் புலம்பிற்று.

இலங்கை மன்னவன் உள்ளம் வரைத்த காம நெருப்பு
 மேகநாதனின் தவமாகிய காட்டில் தோன்றிய கொடியை
 எரித்துவிட்டது. உலகம் இதை நன்றாக ஆராய்ந்து உண்மை
 உணரட்டும்.

சுவர்க்கம் புகல்

பற்றியசெந் தழற்கடவுள் மேனிகளை
 நீராக்கப் பரிந்து பின்னர்
 பெற்றதனித் தெய்வவடி வொளிவீசக்
 கற்பகமே பிறங்கு கானில்
 உற்றனள்; காதலற் கண்டாள்; தழீஇக்கொண்டாள்
 “இனிப்பிரியா துறைவோம்” என்று
 சொற்றனள்; கற்பகப்பூவை நாயகற்குத்
 தொடுத்தணிந்தாள்; துயரம் தீர்ந்தாள். 41

41. நெருப்புக் கடவுள், இருவருடைய உடம்புகளையும்
 நீராக்கிற்று. சுலோசனை, பிறகு பெற்ற தெய்வ வடிவு
 ஒளிவீசக் கற்பக மரங்கள் விளங்கும் காட்டை அடைந்தாள்,
 காதலனைக் கண்டாள். தழுவிக் கொண்டாள். ‘இனிமேற்
 பிரியாமல் இருப்போம்’ என்று கூறினாள். கற்பகப் பூக்களை
 மாலையாகத் தொடுத்து நாயகனுக்கு அணிந்தாள். துன்பம்
 நீங்கினாள்.

நீறு-சாம்பல். தெய்வ வடிவு-தேவ சரீரம்.

விழுமியநண் புடையவர்கள் இவ்வண்ண
 மீண்டிருப்ப மெய்சோர்ந் தின்னல்
 தழுவியபாங் கியரெழுந்தார்; சிதையினிடை
 வானோர்கள் சாலப் பெய்த
 கொழுமலர்சேர் இருமுல்லைக் கொடிகண்டார்;
 சுலோசனையார் கோதில் கற்பு
 தொழுதகைய தென்றுரைத்தார்; இஃதறிந்த
 அரக்கரெலாம் துயரம் தீர்ந்தார். 42

42. சிறந்த கற்புடையவள் இந்த விதமாக இருக்க இன்னலுடன் மயங்கிய பாங்கியர்கள் தேறி எழுந்தனர். சிதையின் கண் தேவர்கள் கொட்டிய மலர்கள் தங்கிய இரண்டு முல்லைக் கொடிகளைப் பார்த்தார்கள். 'சுவோசனையாரின் கற்பு) தொழத்தக்க பெருமை உடையது' என்று கூறினார்கள். இந்தச் செய்தியை அறிந்த அரசுக்கர்கள் துன்பம் நீங்கினர்.

தளிர் த்தார்

வண்டுதமி ழிசைபாடு கற்பகப்பூங்
காவினிலும் வளஞ்சால் தெய்ப்
புண்டரிக வாவியினும் நறுஞ்சினதாழ்
எக்கரினும் பொலியு மின்பம்
மண்டியசெய் குன்றினிலும் எழுநிலைமா
டத்தினிலும் மருவி நீங்காத்
தண்டமிழின் சுவைகண்டார்; குறையாத
காதல்மிகத் தளிர் த்தார் ரம்மா!

43

43. வண்டுகள் இசையைப் பாடுகின்ற கற்பகச் சோலை யிலும், தாமரை பூத்த குளங்களிலும், மரத்தின் கொம்புகள் மறைக்கின்ற மணல் மேட்டிலும், செய்குன்றிலும், ஏழு நிலைகளைப் பெற்ற மாடங்களிலும், கலந்து தமிழின் சுவையை அனுபவித்தனர். ஒரு நாளைக்கொரு நாள் பெருகி வரும் காதல் அதிகரிக்கத் தளிர் த்தார்கள்.

தக்கார் காதல் வளர்வதை 'அறிதோற்றியாமை கண்டற்றால்' என்பர் திருவள்ளுவர். அதற்குப் பரிமேலழகர் வரைந்த நுட்பங் காண்க. மணிவாசகரும் திருக்கோவையாரில் 'புணர்ந்தால் புணருந்தொறும் பெரும் போகம் பின்னும் புதிதாய்-மணந்தால் புரிசுழலாள் அல்குல் போல வளர்கின்றதே' என்று கூறினார்.

காதலர்கள் மலர்சொரிந்தனர்

வேதமுதற் பெருந்தலைவ னிலங்கைநகர்ப்
 போர்முடித்து மெய்மைத் தேவாம்
 சீதையுடன் அயோத்தியினில் முடிசூடு
 விழாவினிலே தெய்வ இன்பக்
 காதலர்கள் மலர்சொரிந்தார்; அவையனைத்தும்
 எம்பெருமான் கழலிற் சார்ந்து
 தீதகன்ற உலகமெலாம் அறவாழ்வு
 பிறழாது செழித்த அம்மா!

44

44. வேதநாயகன் இலங்கைப் போரை முடித்துவிட்டு
 உண்மைத் தெய்வமாகிய பிராட்டியுடன் அயோத்தியில்
 திருமுடி சூடிக் கொள்ளும் போதில் விண்ணுலகக்
 காதலர்கள் மலர்மாரி பொழிந்தனர். அவை முற்றும்
 இராமபிரானின் திருவடியைச் சார்ந்தன. தீமை நீங்கிய
 உலகம் யாவும் அறவாழ்வு குறையாமல் செழித்தன.

செம்பொன் நீள்முடி எங்கள் இராவணன்-சீதை
 என்பதோர் தெய்வம் கொணர்ந்து-வம்புலாங்கடி
 காவினிற் சிறையா வைத்ததே குற்றம் ஆயிற்றுக் காணீர்.
 என்ற திருமங்கை மன்னன் பெரிய திருமொழியை உட்
 கொண்டு மெய்மைத் தேவாம் சீதை என்று கூறப்பட்டது.
 தீது-இராவணனால் உண்டான தீமை.

கவிச்சக்கரவர்த்தி

புல்லியஎன் னுளத்தினிதும் நாவினிலும்
 சிரத்தினிலும் பொலிந்து வைகி
 நல்லியசால் கவிதைபுனைந் தெஞ்ஞான்றும்
 உயிரளிக்கும் நம்பன் கம்பன்

வில்லியல்செங் கரக்குரிசில் அகலாத
 உளத்தினன்; நாவீறன் வேதச்
 சொல்லினிமை சுவைத்தறிந்தோன் நீடுழி
 யிவ்வலகிற் றுலங்கி வாழி! 45

வாழி! சானகி! வாழி! இராகவன்!
 வாழி! நல்லறம்!

45 அற்பமாகிய அடியேன் உள்ளத்திலும், நாவினி
 லும், சிரத்தினிலும், பொலிவோடு வீற்றிருந்து நல்ல
 அழகிய கவிதைகளைப் புனைந்து எப்போதும் உயிர் வழங்கும்
 நம்பன் கம்பன். வில்லேந்திய இராமபிரான் நீங்காத
 திருவுள்ளம் பெற்றவன். நம்மாழ்வார் திருவாய் மலர்ந்த
 திருவாய் மொழியின் கண் உள்ள சொற்களின் இனிமையைச்
 சுவைத்தறிந்தவன். இந்த உலகத்தில் எப்போதும் விளங்கி
 வாழ்க.

இக்கவிதைகள் அந்தர்யாமியாய் இருந்து கம்ப
 நாட்டாழ்வாரால் பாடப்பட்டன என்பது குறிப்பு
 'நாவினுள் நின்று மலரும் ஞானக் கலைகளுக்கெல்லாம் ஆவி
 யும் ஆக்கையும் தானே'-என்று திருவாய் மொழி பேசும்.

நாவீறன்-நம்மாழ்வார். 'பாராத கல்விப் பரந்த
 பொருளனைத்தும்-நேராக முன்வந்து நிற்குமே-தேராது
 தேவீறு கொண்ட திருமலை முத்தமிழ் தேர்-நாவீறனைத்
 துதித்த நான்' என்ற இரட்டையர் பாடல் இங்கே
 சிந்திக்கத் தக்கது.

கம்பநாட்டாழ்வார் நம்மாழ்வாரின் திருவாய்
 மொழியைச் சுவைத்த பாங்கைச் சடகோபர் அந்தாதி
 கண்டு தெளிக.

ஜனகன் திருக்குமாரி வாழ்க! சக்கரவர்த்தித் திருக்
 குமாரன் வாழ்க! நல்லறம் வாழ்க.

கம்பன் புகழ் வாழ்க!

கன்னித் தமிழ் வாழ்க!